அண்டர்பிரானுந் தொண்டர் தமக்கதிபனாக்கி யனைத்துநா
முண்டகலமு முடுப்பனவுஞ் சூடுவனவு முனக்காகச்
சண்டேசனுமாம்பதந்தந்தோ மென்றங்கவர் பொற்றடமுடிக்குத்
துண்டமதிசேர்சடைக்கொன்றைமாலைவாங்கிச் சூட்டினார்.

சண்டேசாநுக்ரஹமூர்த்தயே நம:

முப்பத்திரண்டாவது

தக்ஷிணாமூர்த்தி.

சிவபெருமான் ஸ்ரீ கயிலையங்கிரியிற் சகல தேவர்களும் நிறைந்து தங்கடங்கள் இஷ்டகாமியங்களை விரும்பி யாங்குப் பெறும்படி திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், இறைவியார் எழுந்து ஈசனையிணையடி பணிந்து" எம்பெருமானே! எனக்குத்தாக்ஷாயணி யென்னும்பெயரும், தேவரீரைப்பணியாத அத்தக்ஷனாற் போஷித்துவந்த வுடலும் மாறும் வண்ணம் வரம் வழங்குக" என விண்ணப்பிக்க, மஹாதேவர் மகிழ்ச்சியுற்று "மாதே ! மலை மன்னன் நின்னை மகளாகப் பெறக் கருதி நெடுநாளாய் விடாத் தவம் புரிகின்றனன் நீ அவன்பா லுற்று வளர்க்கயாம் வந்து மணஞ்செய்வோம் என்றருளிச்செய்தனர்.

அம்மையார் அரவாபரணரது அடித்தாமரையைப் பணிந்து கட்டளையைச் சிரமேலேற்று, விடைபெற்றுஇமயமலையையடைந்து அவ்வாறே அருந்தவமாற்றும் அசல மன்னன் அவாநிரம்ப ஓர்தடாகத்தில், தாமரைத்தவிசின்மேற் குழந்தைவடிவுகொண் டிருந்தனர். பர்வதராசன் பார்த்து மகிழ்ச்சியுற்றுத் தவப்பலன் கைகூடியதென் றுட்கொண்டு, அக்குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு, மனையை யடைந்து மனைவியாகிய மேனையினிடத்துக் கொடுத்து வாலாற்

றைக் கூற, மௌன போலித்துவந்தனன். அம்மையார் ஐந்துவயது முதல் தவச்செயலிலிருந்து சங்கரனை மணந்தனர். (விஸ்தாரம் கல்யாணசுந்தரத்திற் காண்க). இது நிற்க:

எமதன்னையா ரிவ்வாறுதவத்திருக்கையில், பிரமபுத்திரர்களாகிய ஸநகன்-ஸநந்தனன்-ஸநாதனன்-ஸநத்குமாரன் என்னும்முனிவர் நால்வரும் வேதவாராய்ச்சிசெய்து முடித்து, பலவகைத் தவங்களையாற்றி, மீண்டும்வெள்ளிமலையையணுகி ஆண்டு முதற் பெருங்காவலாகவுள்ள திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சன்னதியுட்சென்று, கண்களாரக் கண்ணுதலைத்தரிசித்துச்சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டஞ்செய்து, காமிரண்டையுஞ் சிரமிசைச்சேர்த்து, “அருட்கடலே! அநந்தவகையாகிய ஆரணப்பொருளை ஆராய்ச்சிசெய்தும் அடியேம் அகங்கள் அலைந்துகொண்டிருக்கின்றன, அவையடங்கியாங்கள் கடைத்தேறும்படி அவ்வேதத்தின் உட்கிடையாகவுள்ள பொருளை உபதேசித்தருளவேண்டும்” எனப்பிரார்த்தித்தனர். அங்கவர்க்கிசைந்த சங்கரர் “இங்கிருந்திர்” என்றியம்ப, அவர்கள் அண்ணலாரது பங்கயப்பதத்தின் கீழ்த் தங்கியிருந்தனர்.

அப்பொழுது அரவாபரணர் நந்திபகவானை விளித்து “எம்மைத் தரிசிக்க எத்தகைய தேவர்முதலானோ ரெய்தினுஞ்சந்நிதானத்துள் விடவேண்டாம். மதனன் வரில் வரவிடுக” என வாய்மலர்ந்து வாயிலிற் செல்ல விடையளித்தனுப்பி, விடையூர்தி முனிவர் விருப்பின்படி சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்ட திரிபதார்த்தங்களாகிய பதி-பசு-பாச லட்சணங்களை விளக்கி வெளியிட்டனர். ஸநகனாதியர் “சங்கரா! எங்கள் மனம் விரிந்திருப்பதால் அவை யொடுங்கும் அடைவாக ஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனர். தரியலர் புரங்கள் எரிபடப்பொடித்த பரசிவன் குறளை கோட்டிக் கூறலொன்றுமிலராய், அப்பொருள் இவ்வாறிருக்கும்” என்று, சடாடவிதாங்கிய முனிவர்களுக்குச் சாற்றவேண்டி,

திருக்கை யொன்றனைத் திருமார்பிற் சேர்த்துச்சின்முத்திரை காட்டி முனிவர்போல ஓர் கணப்பொழுது நிஷ்டைகூடினின்றனர். அதனால் அவர்கள் நால்வரும் மனமொடுங்கி ஞானநிலையுணர்ந்து, பேரின்பப் பெருக்கி லழுந்தி, தங்கள் செயலொன்று மில்லாதிருந்தனர். (அது காலையில் அமரர் மன்மதனை யனுப்ப அவன் ஐயன்மேல் மலர்க் கணைதூய்ச் சாம்பராய் மாய்ந்தனன். விஸ்தாரம் காமதகனத்திற் காண்க.)

சிவபெருமான் யோகுநீங்கி "முனிவர்காள்! நீங்கள் முன்னிய வகையே நிஷ்டை யநுஷ்டித்து நீடூழிவாழுதிர்" என்று தம திச்சையின்படி யேகவிடுத்தனர். இறைவர் தக்ஷிணதிசையை நோக்கி யாங்கிருந்து நான்கு மறைருஷிகளுக்கும் உபதேசித்த அவசரம் தக்ஷிணாமூர்த்தமெனச் சாற்றப்படும்.

கந்தபுராணம்.

"இருவரு முணரா வண்ண லேனைவெள் ளெயிறி யாமை
சிரநிரை யகந்த கோடி திளைத்திடு முத்திற் சீர்கொள்
கரதல மொன்று சேர்த்தி மோனமுத் திரையைக் காட்டி
யொருகணஞ் செயலொன் றின்றி யோகுசெய் வாரி னுற்றான்.
இனையதோர் தன்மை காட்டி யெம்பிரா னுணர்த்தக் கண்டு
சனகனே முதலா வுள்ளோர் தவலரு ஞான போதம்
பனுவலி னளவன் றென்னும் பான்மையைத் தெரிந்து முக்கட்
புனிதன தருளாற் றத்தம் புந்தியி னொடுக்கம் பெற்றார்.
தற்பர னிலைய வாற்றாற் றுபத ருணருந் தன்மை
யற்புத ஞான போத மளித்திடுங் கணம தொன்றின்
முற்படு கமலப் புத்தேண் முதலிய வமரர்க் கெல்லாம்
பற்பல யுகங்கள் சென்ற பிறர்க்கினிப் பகர்வ தென்னே.

தக்ஷிணாமூர்த்தயோகம்.

முப்பத்துமூன்றாவது
யோகதக்ஷிணாமூர்த்தி.

சிவபெருமான் தக்ஷிணாமூர்த்தமாக ஸநகன்-ஸநந்தனன்-ஸநாதனன் ஸநத்குமாரனென்னும் மகருஷிகள் நால்வர்க்கும், பதி-பசு பாசலக்ஷணங்களை யுபதேசித்தருளின்று, அம்மூவர் "அடிகளே! அடியேங்கள் அகமகன்றிருத்தலி னவையொடுங்கும்வண்ணம் திருவருள்புரிக" என்று விண்ணப்பிக்க, அருளாளர் "அந்தணரே! உடல் முதலிய யாவும் அழிபொருளெனவும் ஆன்மா ஒன்றே அழியாப்பொருளெனவு மறிந்து, ஞானத்தைக் கிரகிக்க வேண்டுவோர் மோட்சசாதனமாகிய சாஸ்திரங்களைக் கேட்டலும், சிந்தித்தலும், அவ்விஷயங்களைத் தெளிதலும், அஷ்டாங்க யோகங்களைச் செய்தலும் வேண்டும். சிலர் யோகமாவது ஞானேந்திய கன்மேந்தியங்கள் ஒன்றோடொன்று கலத்தலெனவும், மற்றுஞ் சிலர் ஆன்மாவுடன் கூடுதலெனவும், வேறு சிலர் பிராணவாயுவும் அபானவாயுவுஞ்சேருதலெனவுஞ் செப்புவர். ஈண்டெடுத்து விவகரித்த இவையெல்லாம் முடிவில்லாதயோகசாதனமாகமாட்டா; ஆனால் ஜீவான்மாவும் பரமான்மாவும் இரண்டறக் கலத்தலே யோகம். அஃதெவ்வாறெனில், புறக்கரணங்களை அந்தக்கரணங்களி லொடுக்கி மனத்தை ஆன்மாவிலொடுக்கி உத்தமமாகிய ஆன்மாவைப் பரத்திற் சேர்ப்பிப்பதாம். யோகப்பயிற்சியொன்றுலன்றிப் பரம்பொருளைக் காணமுடியாது. பிராணன் - அபானன்-சமானன்-உதானன்-வியானன் - நாகன் - கூர்மன் - கிருகரன் - தேவதத்தன் - தனஞ்சயனென்னும் * தச வாயுக்களைப் பந்தித்தா லன்றி மனம் ஒரு

---

* தசவாயுக்களில், பிராணன் - இதயத்தியங்குவதும், அபானன் - உச்சர்க்கத்தலத்திடை நிற்பதும், சமானன் - கந்த ரசக்குழியிற் சந்திடை நிற்பதும், உதானன் - நாபியினிற்பதும், வியானன்-

வழி தியல்லாது. எட்டங்க யோகசாதனத்தாலன்றிச் சத்தியத்தை யுணர்தலருமை. ஆதலின் அத்தகைய யோகத்தைச் சாற்றுவோம். கேட்பீராக:—

இயமம் - நியமம் - ஆதனம் - பிராணாயாமம் - பிரத்தியாகாரம் தாரணை - தியானம் - சமாதி என அஃதெண்வகைத்து. அவற்றுள்,

இயமம்—கொல்லாமை - சத்திய வசனம் - கள்ளாமை - பிறர் பொருளிச்சியாமை - பஞ்சேந்திரியமடக்கல்.

நியமம்—தவம்-பரிசுத்தம் - தத்துவநூலாராய்ச்சி - மனமுவந்திருத்தல் - கடவுள் வழிபாடு.

ஆதனம் எண்வகைத்து. அவையாவன:—தொடைக்கும்முழங் காலுக்கும் நடுவே யிரண் டுள்ளங்காலையுஞ்சேர்த்து இறுமாந் திருத்தலாகிய சுவத்திகம்-சகப் பக்கத்திலிருகாற் பாட்டையுமாற வைத்து அவ்விருகாற் பெருவிரலையுங் கைபிடித்திருத்தலாகியகோ முகம்-இருதொடைமேலும்இரண்டுள்ளங்காலையும் மாறித்தோன்ற வைத்தலாகிய பதுமம் - வலத்தொடையில் இடக்காற் பாட்டைச் சேர்த்தி யிறுமாப்புற் றிருத்தலாகிய வீரம்-பீசத்தின் கீழ்ச் சீவனிடத்திற் பாட்டைவைத்திட முழங்கையை முழந்தாளில்வைத்து அவ் விருபதத்தையு மிருகையால் இறுகப்பிடித்து அசையாதிருத்தலாகிய பத்திரம் - இடக்காற்பாட்டாற் சீவனியையழுத்தி வலக்காற் பாடு அப்பாட்டின் கீழூர்த விருத்தலாகிய முத்தம் - முழங்கைகளிரண்டும் உந்திப் புறத்தி லழுந்தப் புவியிற் கையூன்றிக் கால்நீட்டித்

சரீரமுழுதும் வியாபிப்பதும், நாகன் - நீட்டலும் முடக்கலும் விளக்கலும், கூர்மன் - உரோமம் புளகித்திமைப்பதும் கிருகரன்-முகத் திடை நின்று தும்மலும் சினமும் வெம்மையும் விளைப்பதும், தேவதத்தன் - ஓட்டம் இளைப்பு வெயர்ப்பு விளைப்பதும், தனஞ்சயன் - உயிர்நீங்கினும் நீங்காதுடலினை வீக்கித் தலைகிழித்தகல்வதுமாகிய இயற்றுகையனவென்பர்.

தலையிலிருந்திருத்தலாகிய மயூரம்-எவ்வாறிருக்கின் சுகமுந்திடனும் எய்துமோ அவ்வாறிருத்தலாகிய சுகம் என்பனவாம்.

பிராணாயாமம்—பிராணவாயுவை இரேசக பூரக கும்பகஞ் செய்தல்.

பிரத்தியாகாரம்—உபாதியை நீக்கி உண்ணோக்குவது.

தாரணை—கண்டம் - இதயம் - நெற்றி-கபாலம்-நாபி இவற்றி லொன்றிற் சந்ததஞ் சிந்தைவைப்பது.

தியானம்—ஐம்புலன்களை யடக்கி யோகஞ்செய்வது.

சமாதி—மேற்கூறிய இமயநியமாதிகளைப் பொருந்தி, சுழுமுனை முதலாகிய நாடிகட்குக்காரணமாகிய நாபிக்குக்கீழுள்ளதாய்க் கிழங்கின் நடுவிலிருக்கும் எழுபத்தீராயிரம் நரம்புகளில், வலமும், இடமும் பிரிந்த இரண்டாகிய இடைகலை பிங்கலைகளைச் சுழுமுனையில் அடக்கி, அச்சுழுமுனையைக் கீழிருந்து தேகமத்தியமாகிய கந்தஸ்தானம்வரையில் இருகிளையாகவும், அதற்குமேல் பிரமரந்திரம் வரையில் ஒரு கிளையாகவும், மூலாதாரம்-சுவாதிட்டானம் மணிபூரகம்- அநாகதம்-விசுத்தி-ஆஞ்ஞையாகிய ஆறாதார சக்கரங்களையும், அதின் மேல் நாலு சக்கிரங்களையும் வியாபிக்கச்செய்து, பிரமரந்திரம்வரையில் ஆதாரதேவதைகளைச் சகளமாகவும், அப்பால் துவாதசாந்தத்தில் அசலராகியும் அமேயராகியும் அதுலராகியும் சூட்சுமராகியும் மனோன்மனியும ஞானக்கிரியாசத்தி சரீரியாகியும் வியாபகராகியும் சத்திமானாகியும் மலரகிதராகியு முள்ள பரசிவமூர்த்தியை நிஷ்களமாகவும் தியானித்தலே சிவயோக மென்னுஞ் சமாதியாம்" என்றிவ்வகையாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, இறைவர் அம்முனி சிரேஷ்டர்கள் அறிந்துகொள்ளும்படி திருவுள்ளங் கொண்டு தாமே சிறிதுபொழுது அத்தகைய நிலையினின்றுணர்த்துவித்தனர்.

அதனால் உள்ளம் விரிவொழிந்து ஒடுங்கப்பெற்ற ஸநகன் ஸநந்தனன் - ஸநாதனன்-ஸநத்குமார னென்னும் முனிவர் நால்வ

ரும் சூன்றேனது முண்டகப்பதத்தை வணங்கிவிடைபெற்றுத்தம் விருப்பின்படி சென்றனர். சிவபெருமான், பிரமபுத்திரர்களாகிய இருடியர் நால்வரும் எளிதிலுணரும் வகையாக யோக முறையைப் பயிற்றினமையால்; யோகதக்ஷிணாமூர்த்தி யென்பதோர் திருநாம மெய்தினர்.

யோகதக்ஷிணாமூர்த்தயோகம்.

முப்பத்துநான்காவது
வீணாதக்ஷிணாமூர்த்தி.

சிவபெருமான் பக்தாநுக்ரஹ காரணமாகத் திருக்கயிலாய கிரியில், தக்ஷிணாமூர்த்தங் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், தும்புரு நாரதர் சுகர்முதலிய ருஷிசிரேஷ்டர்கள் இசைஞானத்தை நன்குணரவும், சாமவேதத்தை வீணையிலேற்றுப் பாடவும், தங்களுக்கருள் புரியவேண்டும் என்னுங் கருத்துட்கொண்டோராய், கயிலைமலையை யடைந்து கருணாமூர்த்தியைப் பணிந்து கைகூப்பிக் "கடவுணாயகா! அடியேங்கட்கு வீணாகானத்தை விளக்கியருளவேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தனர்.

அம்பிகாபதி "அந்தணரே! அவ்வாறேயாகுக இருத்திர்" எனப் பின்வருமாறு அருளிச் செய்யத்தொடங்கினர்.

"நீரிலே நிற்ற லழுகுதல் வேத ணிலமயக்கும்
பாரிலே நிற்ற லடிவீழ்த ஞேய்மாப் பாற்படல்சோ
ணேரிலே செம்பகை யார்ப்பொடு கூட மதிர்வுநிற்றல்
சேரினோர் பண்க ணிறைமயக்கப்படுஞ் சிற்றிடையே"—

என்றபடியே மேற்கூறிய விலக்கத்தக்க மரங்கள் வீணாதண்டத்திற் காகா. அவற்றைக்கொண்டால் நால்வகை இசைக்குற்றத்தை யுண்டு செய்யும். நால்வகைக் குற்றமாவன:—

" செம்பகை யார்ப்புக் கூட மதிர்வு.

அவற்றுள்,

செம்பகை யென்பது பண்ணோ டொரா
வின்பவி லோசை யென்மனார் புலவர்.
ஆர்ப்பெனப் படுவ தளவிறந் திசைக்கும்
கூட மென்பது குறிவுற விளம்பின்
வாய்வதின் வாராது மழுங்கியிசைப் பதுவே.
அதிர்வெனப் படுவ திழுமென லின்றிச்
சிதறி யுரைக்குந ருச்சரிப் பிசையே."—எனப்பெறும்.

பஞ்சபாரதீயம்.

"இன்னிசை வழிய தன்றி யிசைத்தல்செம் பகைய தாகும்
சொன்னமாத் திரையி னேங்க விசைத்திடுஞ் சுருதி யார்ப்பே
மன்னிய விசைவ ராது மழுங்குதல் கூட மாகும்
கன்னுதால் சிதற வுந்த லதிர்வென காட்டி னோரே."—

ஆதலின் மேற்கூறிய குற்றங்களைப் பயக்கவல்லவாகிய விலக்குமரங்களை நீக்கி உத்தமமாகிய விதிக்கப்பட்ட மரங்களால் வீணைதண்டஞ்செய்யவேண்டும்.

"சொல்லிய கொன்றை கருங்காலி மென்முருக்கு
நல்ல குமிழுந் தணக்குடனே—மெல்லியலா
யுத்தம மான மரங்க ளிவையென்றார்
வித்தக யாழோர் விதி."

"தளமாய்ச் சமகிலத்துத் தன்காற்று நான்கு
மூளதா யொருங்கூன மின்றி—யளவு
முதிரா திளகாது மூன்றுங்கூ றாய
வதுவாகில் வீணைதண் டாம்."

"பருமங் கழல்குடர் தாடியொ டென்னிபண் பூண்டுகின்ற
விதியமர் தண்டு குடையே குடுமி திவவுக் கோட்டுறுபின்

உதியமர் போதிகை புட்டின் மூகஞ்சுவர் மன்னெருத்தம்
விதியமர் பத்தர்க் குறுமென் றுரைத்தனர் மின்னிடையே.”—
என்றபடியே, நலமுடைய மரங்களைக் கொண்டு, நல்ல விலக்கண சம்பந்தமாகவே நால்வகைய யாழையுஞ் செய்யவேண்டும். நால்வகை யாழாவன:—பேரியாழ் - மகரயாழ் - சகோடயாழ்-செங்கோட்டியாழ் என்பனவாம்.

“பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன்
சீர்பொலியுஞ் செங்கோடு செப்பினூர்—தார்பொலிந்து
மன்னுந் திருமார்ப வண்கூடற் கோமானே
பின்னு முளவே பிற” என்றபடியே, நால்வகையாழுஞ் செய்கையில்;பேரியாழுக்கு நரம்புஇருபத்தொன்றும், மகரயாழுக்குநரம்பு பதினேழும், சகோடயாழுக்கு நரம்பு பதினாறும்,செங்கோட்டியாழுக்கு நரம்பு எழுந் தொடுக்கவேண்டும்.

“ஒன்று மிருபது மோரேழ்மேற் பத்துடனே
நின்றபதி னாறேழு நேடுங்கால்—குன்றாத
நால்வகை யாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே
மேல்வகை நூலோர் விதி.” என்னுமிலக்கணத்தின்படி,யாழிற்கு நரம்பெண்ணித் தொடுக்கையில் “கொடும்புரி மயிர்தும்பு முறுக்கிவை நான்கு-நடுங்கா மரபிற்பகையென மொழிப” எனக்கூறியகுற்றம் நீக்கி, நரம்புகளைத் தொடுத்து, பண்ணல்-பரிவட்டணை ஆராய்தல் - தைவரல்-செலவு - விளையாட்டு-கையூழ்-குறும்போக்கு ஆகிய கலைத்தொழி லெண் வகையா லிசை யெழுப்பவேண்டும். அவையாவன;—பண்ணல் - பாடலினைத்த பண்ணுக்கு இணை கிளை பகை நட்பான நரம்புகள் பெயருந்தன்மை மாத்திரையறிந்துவீக்குதல், பரிவட்டணை-அவ்வீக்கின நரம்பை விரல்களால் அகமும் புறமுங் காரணஞ்செய்து தடவிப்பார்த்தல், ஆராய்தல்-ஆரோகண அவ

ரோகணவகையால் இசையைத்தெரிதல், தைவரல்-அநுசுருதியேற்றுதல், செலவு-ஆளத்தியே நிரம்பப்பாடுதல், விளையாட்டு-பாடலினைத்த வண்ணத்திற் சந்தத்தை விடுதல், கையூழ் - பாடலினைத்த வண்ணத்திற்செய்த பாடலெல்லாம் இன்பமாகப்பாடுதல்,குறும்போக்கு-கூடகச்செலவுந் துள்ளற்செலவும் பாடுதல் என்பன.

மேற்கூறிய எண்வகைத்தாகியகலைத்தொழிலால் இசையெழுப்பி, வார்தல் - வடித்தல் - உந்தல் - உறழ்தல் - உருட்டல்-தெருட்டல் - அள்ளல்-பட்டடை என்னும் எண்வகைப்பட்ட இசைக்கரணத்துடன் உடற்குற்ற முதலியவை நீங்கப்பண்பாடவேண்டும்.

வார்தல் முதலியன முறையே. வார்தல் - எடுத்தல், வடித்தல் - படுத்தல், உந்தல் - நலிதல், உறழ்தல் - கும்பித்தல், உருட்டல் - உருட்டு, தெருட்டல்-ஒலி, அள்ளல் - குடிலம், பட்டடை - தூக்கு எனப்பொருள்படும்.

உடற்குற்றங்களாவன:—

“கண்ணிமையா கண்டந் துடியா கொடிறசையா
பண்ணளவும்வாய்தோன்றா பற்றெரியா - வெண்ணிலிலை
கள்ளார் நறுந்தெரியற் கைதவனே கந்தருவர்
உள்ளாளப் பாட லுணர்”—என்றும்,
“விரலென் கமைத்த வணிகுரல் வீங்காது
நான்மறை துன்றும் வாய்பிளவாது
காட்டியுள் ளுணர்த்து நோக்கமாடாது
பிதிர்கண் மணிசூழ் முடிஅடிக் காது
வயிறுகுழி வாங்கி யழுமுகங் காட்டாது”—என்றும்,
“வயிறுகுழிய வாங்க லழுமுகங் காட்டல் வாங்குஞ்
செயிரறு புருவ மேறல் சிரமெக் குதல்கண் ணுடல்
பயிரது மிடறு வீங்கல் பைபென வாயங் காத்த
வெயிறது காட்டலின்ன வுடற்றொழிற் குற்றமென்பு—”என்

றுங் கூறியபடியே உடற்குற்றமொழியவும், பாடற்றொழிற்குற்ற மொழியவும், உள்ளாளப்பண் பாடவேண்டும்.

பாடற்றொழிற்குற்றமாவன:—

"நாசி காகுளி வெடிகுரல் வெள்ளை
பேசாக் கீழிசை யொருபுற மோட்டல்
நெட்டுயிர்ப் பெறிதல் வெறித்துநின் றிரட்டல்
ஓசை யிழைத்தல் கழிபோக் கென்னப்
பேசுறு குற்ற மனைவொடு மாற்றி"—என்றபடி, பாடற்றொழிற் குற்றமொழிய உள்ளாளப் பண்பாடவேண்டும்.

உள்ளாளமாவது:—

"உள்ளாளம் விந்துவுடனாத வொலியுருட்டுத்
தள்ளாத நாக்கெடுத்த றான்பகுத்தல் - மெள்ளக்
கருதி நலிதல்கம் பித்தல் குடிலம்
ஒருபதின்மே லொன்றென் றுணர்"—என்றபடியே பாடுக வென்று, அவற்றின் உட்பிரிவுகளைந் நன்குவிளங்கத் திருவாய் மலர்ந்தருளி, யாழ்வாசிக்கும் முறையிலக்கணங்களை உபதேசித்ததற் கேற்ப, இலக்கியமாகத்தாமே தமது திருக்கரத்தில் யாழேந்தி, திருத் தோளிலணைத்து நின்று இசையெழுப்பி வாசித்துக்காட்டினர். அது கேட்ட முனிவர் உள்ளங் களிகூர்ந்தனர். தேவர் - மனிதர் - விலங்கு புள்முதலிய பிராணிகளெல்லாம் இன்பமிக்கு வாழ்ந்தன. முனிவர் முன்னோனை வீணாகானத்தாற் சாமகீதம்பாடித் துதித்தனர்.

சிவபெருமான் தம்மை யடுத்த சுகர்முதலியோருக்கு வீணையி னிலக்கணத்தை யுணர்த்தித் தமது திருக்கரத்து வீணையேந்தி வாசித்துக்காட்டிய திருக்கோலமே வீணாதக்ஷிணாமூர்த்த மெனப்படும்.

வீணாதக்ஷிணாமூர்த்தயே நம:

முப்பத்தைந்தாவது
காலாந்தகமூர்த்தி.

மிருகண்டுமுனிவர் என்பவர் முற்கலமுனிவர் தவப்புதல்வியாகிய மருத்துவதி யென்னுங் கன்னிகையை மணந்து, நெடுங்காலம் புத்திரரின்மையாற் காசிக்ஷேத்திரத்தையடைந்து மணிகர்ணிகையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிவபெருமானை நோக்கிப் புத்திரப்பேற்றினை யவாவித் தவஞ்செய்ய, பெருமான் ப்ரத்தியக்ஷமாகி, "முனிவனே! தீக்குணம் - ஊமை - செவிடு - குருடு - முடம் - தீராப்பிணி - அறிவின்மையாகிய இவற்றோடுகூடிய நூறுவயதுயிர்வாழும் புதல்வன் வேண்டுமோ? அல்லது அழகு - நல்வடிவு - நோயின்மை - எமதன்பு முதலியவற்றைப்பெற்றுப் பதினாறுவயது சீவித்திருக்கும் மைந்தன் வேண்டுமோ? சொல்க" என, முனிவன் "வயதுகுறைந்து வாழ்வாறுயினுஞ் சற்புத்திரனையேவிரும்பினேன்"என்றுவிண்ணப்பிக்க, அவ்வாறே வரமளித்து அந்தர்த்தானமாயினர். பிறகு சிறிது நாளில் அம்முனிவன் மனைவி கருப்பமுற்று நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் ஓர்மைந்தனைத் தந்தனள். தேவர் புஷ்பமாரி பொழிந்தனர். தேவதுந்துபிமுதலியன முழங்கின. பிரமதேவன் அச்சிறுவனுக்கு மார்க்கண்டனென நாமகரணஞ்செய்தனன். உபநிஷ்டானம் - சந்திரதிதித்தல்-அன்னப்பிராசன முதலியவற்றை முறைப்படிசெய்து ஒருவருடத்திற் றலைமயிர்களைந்து, இரண்டாம்வருடங் கர்ணவேதனமியற்றி, ஐந்துவயதில் உபநயனம் நடத்தி வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்தனர். மார்க்கண்டேயர் வேதாகமமுதலிய நூல்களிற்றேர்ந்து சிவபெருமானே உண்மைப்பொருளென் றுணர்ந்து சிவபக்தியுஞ் சிவனடியாரிடத்தன்பு மதிகரித்தனர். அவ்வாறிருக்கையில் வயதுபதினாறாகவே தாய்தந்தையர் இவரைப்பற்றி யெப்போதுந் துன்புற்றிருந்தனர். அதனையுணர்ந்தென்னெனக்கேட்க, உண்மையுரையாராகிக் கடைசியிற் சிவபெருமான் தனக்களித்தவரத்தைத் தந்தைசொல்ல "எந்தையே! யான்

35

சிவார்ச்சனைசெய்து பெருமானது பேரருளால் இயமனை வென்றுவருகிறேன் அஞ்சவேண்டாம்." என்றுகூறி விடைகொண்டு, காசிக்ஷேத்திரத்தில் மணிகர்ணிகைக்கருகே சிவலிங்கப்பிரதிட்டை செய்து பூசித்து எம்பெருமானால் "இயம பயம் நீங்குக" என்னும் வரம் பெற்று, மீண்டும் பூஜாகாலந்தவறாது பூசித்துவருகையில் மரணதசைகுறுக, இயமனது கட்டளைப்படி ஒர்தூதன்வந்து அவரதுபூசாபலத்தினாற் சமீபிக்கக்கூடாதவனாய்ச் சயமினி நகரஞ்சேர்ந்து தன் தலைவனுக்குச் சாற்ற, அவன்கோபித்துத் தன் கணிகராகிய சித்திரகுத்திரனை வரவழைத்து அவர் கணக்கை விசாரித்தறிந்து தன்மந்திரியாகிய காலனையனுப்ப, காலன்போய்ப்பார்த்துத் தன்னாலொன்றுஞ் சாயாதவனாய்த் திரும்பிவிட, இயமன் ஆலகாலம்போற் கொதித்துத் தன் மகிஷவாகனத்தை யழைப்பித்துத் தானே அதின்மீதேறி மழு - தண்டம் - பாசம் - சூலம் - இவற்றையேற்று, குடையுங் கொடியுந் தூதர்தாங்கிவர, மார்க்கண்டேயரைக் கிட்டியழைக்க, அவர் வராமையால் வெகுண்டு, நெருப்பெழச்சிரித்துப் பற்களைக்கடித்துச் சிரத்தையசைத்து, "பிரமாதிதேவர்களும் யானுமே ஒருகாலத்திறப்போமானால் நீயோவாரமாட்டாதவன்" என்று கோபத்துடன் நீலமலைபோல நின்று கழுத்திற்பாசத்தை வீசியிழுக்க எத்தனிக்கையில், மார்க்கண்டேயர் பயந்து சிவலிங்கக்குறியைத் தழுவிநின்றனர்.

அப்பொழுது ஆபத்சகாயராகிய சிவபெருமான் "அஞ்சற்க" என்றருளிச்செய்து, அச் சிவலிங்கமூர்த்தத்தினின்றுந் தோன்றித் தமது இடதுகாலாலுதைக்க இமைப்பொழுதில் இயமன் உயிர்நீங்கினன். பின்னர்ப் பூமியில் மரணவத்தையின்மையாற் பூதேவி சுமையாற்றாளாய்க் குறையிரப்ப, அருட்பெருங்கடல் மீண்டும் அவனையெழுப்பினர். மிருகண்டு புத்திரராகிய மார்க்கண்டேயரைச் சிரஞ்சீவியாக்கிக் காலனையடக்கியதாலே காலாந்தகமூர்த்தமெனப் பெயர்பெறும்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

"பூமன் சிரங்கண்டி யந்தகன் கோவல் புரமதிகை
மாமன் பறியல் சலந்தர னிற்குடி மாப்பழுவூர்
காமன் கொறுக்கை யமன்கட வூரிந்தக் காசினியிற்
றேமன்னு கொன்றையுந் திங்களுஞ் சூடிதன் சேவகமே."

பிரஹ்மசிரச்சேதம் திருக்கண்டியூரிலும், அந்தகாசுரவதம் திருக்கோவலூரிலும், திரிபுரதகனம் திருவதிகையிலும், தக்ஷசங்காரம் திருப்பறியலூரிலும், ஜலந்தரவதம் திருவிற்குடியிலும், கஜாசுரசம்ஹாரம் திருப்பழுவூரிலும், காமதஹநம் திருக்கொறுக்கையூரிலும், காலசம்ஹாரம் திருக்கடவூரிலும் நிகழ்ந்தனவெனக் கூறப்பட்டிருப்பதால், இயமனையுதைத்தது திருக்கடவூரெனக் கூறுவாருமுளர்.

கந்தபுராணம்.

"மதத்தான் மிக்கான் மற்றிவன் மைந்த னுயிர்வவ்வப்
பதைத்தா னென்றே யன்னி வெகுண்டான் பதமொன்றுஞ்
சிதைத்தான் வாமச் சேவடி தன்னாற் சிறிதுந்தி
யுதைத்தான் கூற்றன் விண்முகில் போன்மண் ணுறவீழ்ந்தான்."

காலாந்தகமூர்த்தயேநம:

முப்பத்தாறுவது
காமதஹநமூர்த்தி.

சர்வாண்டங்களையும் பெற்ற தாயாகிய உமாபிராட்டியார் பர்வதராஜன் புத்திரியாகத் திருக்கோலங்கொண்டு இமோற்கிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், சிவபெருமான் ஸநகாதிமுனிவர்கட்காகக் கணப்பொழுது யோகத்திருந்தனர். அப்பொழுது அவனிமாக்களுக்கும் அமரருக்கும் அநேகயுகங்களாயின. "அரசனெவ்வழி யவ்வழிக்குடி." என்றற்போலும் 'அவனசைந்திடி லுலகசைந்திடும்'

என்றற்போலும், எம்பெருமான் யோகத்திருத்தலால் எவ்வகைய ஜீவான்மாக்களும் ஞானத்திற்கூடி நின்றன. அதுகண்ட அமரர்கள் "அரவாபரணன் அன்னையோடு கூடாது யோகத்தமர்ந்து முனிவர் போன்றிருத்தலின், எவரும் எந்திழையார் இணக்கமின்றி இறைவர்போலவே யிருக்கின்றனர். பிரமன் சிருட்டியும் பிறழ்ந்தது. அதுவுமன்றிச் சூரபன்மனால் துன்புற்றுச் சுவர்க்கலோகத்தைத் துறந்தோம்; என்செய்வோம்" என்று, திருக்கயிலையடைந்து எம்பெருமானைத் தரிசிக்கச் சமயமில்லையென்று திருநந்திதேவர் பணித்தமையாற் சிவத்தியானஞ்செய்து தவத்திருந்தனர். சிவபெருமான் இந்திரன் கனவிற்றோன்றி "வாசவ! வருந்தல்; விரைவில் பார்ப்பதியை மணந்து புத்திரனொருவனால் உங்கள் துயரையொழிப்போம்" என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினர்.

சிவபெருமான் நெடுநாள் யோகத்திருந்தமையால் வாசவன் பல தேவருடன்போய்ப் பதுமனுக்குக்கூற, பிரமன் யாவரையுங்கூட்டிக்கொண்டு விண்டுவைக்கண்டு விளம்ப, திருமால் "இறைவர்யோகம் நீங்கி இமாசலமன்னன் புதல்வியாகவந்த இறைவியைமணந்து ஒரு மகனைப் பெறும்படி மன்மதனைவிடுக" என மறுமாற்றங்கூற, மலரோன் மதனனை மனத்தில்நினைக்க, கருப்புவில்லி கணத்தில்வந்து கமலயோனியின் கழல்வணங்கி "என்னைச்சிந்தித்ததென்"? என, "கண்ணுதல் யோகு நீங்கிக் கவுரியை மணம்புரியும்படி மலர்க்கணை விடுக" என, கேட்ட மதனன் "சிவசிவசிவசிவ" என்று செவியைக் கரத்தாற்பொத்திக்கொண்டு, எண்கணனை நோக்கி "இசையேன்" என மறுக்க, சதுர்முகன் "தடுத்தாற்சபிப்பேன்" எனச்சாற்ற, அங்கசன் செங்கைகுவித்துத் திசைமுகனை நோக்கி "உன்சாபத்தாலுயிரிழப்பதினும், பரமன்மேற் பாணப்பிரயோகஞ்செய்திறப்பது நலம்" எனக்கூறித் தனதுலகுசார்ந்து, தன்மனைவியாகிய இரதிதேவிக்கு, அவ்வேந்திழையைத் தேற்றி, அம்பறாத்தூணிகட்டி, சுப்பிரயோகம்

விப்பிரயோகம்-சோகம்-மோகம்-மரணமாகிய பஞ்சாவஸ்தைகளையு முறையே உண்டுசெய்யும் தாமரை-மா-அசோகு - முல்லை-நீலமென்னும் ஐந்துமலர்க்கணைகளும், கருப்புநாண்பூட்டிய கருப்புவில்லும் மாந்தளிராகிய வாளும், எக்காளமாகிய குயிலும், முரசமாகிய கடலொலியும், மீனமாகிய கொடியும், சந்திரனாகிய குடையுங்கொண்டு கிளிகளாகிய குதிரைகள்பூட்டிய தென்றலாகிய தேரின்பேரில் இரதியுடனேறி, எண்ணில்லாமாதர்சேனை புடைசூழத் திருக்கயிலாய கிரியையடைந்து பணிந்து,பரிசனங்களை நிறுத்தித் தேரினின்றிரதி யுடனிறங்கி மலையின்மேலேறி விலங்கு புள்முதலியனவு மோகங் கொள்ளத்தக்க வெவ்வியபாணங்களைவிட, திருநந்திதேவர் சீற்றத்தால் அவை அந்தரத்திலேயே வெந்தகன்றன. காமன் நந்தியெம்பிரான் கழல்பணிந்து "சந்நிதானத்தினுட்செல்ல விடைதரவேண்டும்" என வேண்டி, சிவபிரான் தமக்குமுன் கட்டளைசெய்தவகையே "மேற்புறவாயிலாற் செல்க" என்ற மேலாணைப்பணிந்து, கொம்பனையுடன் குடவாயிலாற் பிரவேசித்துக் குழகன் யோகத்திருத்தல்கண்டு கண்கூசி நடுநடுங்கி மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தனன். மனைவி உபசரித்தலால் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்த மதனன் மாயமனந்துணிந்து, கருப்புவில்லைவளைத்துச் கருப்புநாண் ஏறிட்டுப் பஞ்சபாணங்களையும் பரமன்பேரிற் பிரயோகித்தனன். அம்மலர்க்கணை அமலாது அருமைத் திருமேனியிற்பட, ஐயர் நெற்றித்திருவிழியைத் திறப்ப, மதனன் நீறாயினன்.

இரதி பலவகையாகப்புலம்பிப்பெருமானைத் துதிக்க, உமாபதி "அம்பிகையை மணந்தபின்னர் உன் கணவனை யருள்வோம்" என, அவள் வணங்கி இமையமலையிலிருந்தனள். தாணு சங்கரியின் தவத்தைச் சோதித்து ஸப்தருஷிகளால் மணம்பேசித் தேவியை மணந்தனர். அப்பொழுது ரதி அரனை வேண்டப் பரமர் [illegible]த்திலெண்ணிய

வுடன் பண்டையவடிவுகொண்டு காமன்பணிந்து நிற்க, எம்பெருமான் "இரதிக்குமட்டும் உருவமாகவும், ஏனைய தேவமாதுடர்க்கு அருவமாகவுமிருந்து உனது தொழிலைச் செய்யக்கடவாய்" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். கந்தர்ப்பனை யெரித்தமையாற் காமதஹந மூர்த்தியெனக் கடவுளுக்குப் பெயராயது.

இராமாயணம்.

அஶரீரக்ருதஃகாமஃக்ரோதாத்தேவேஶ்வரேணவா
அநங்கஇதிவிக்யாதஸ்ததாப்ரப்ருதிராகவ

கந்தபுராணம்.

"எரிபுனை நமது நோக்கா லிறந்தநின் னுடல நீறாய்
விரைவொடு போயிற் றன்றே வேண்டின னிரதி யன்னோ
டுருவமா யிருத்தி யேனை யும்பரோ டிம்பர்க் கெல்லா
மருவினை யாகி யுன்ற னரசியல் புரிதி யென்றான்"

காமதஹநமூர்த்தயேநமஃ

முப்பத்தேழாவது.

லகுளேசுவரமூர்த்தி.

இலகுளேஶ்வரர் வரலாற்றினை விளக்குவதற்குமுன்னர் அவரெழுந்தருளியிருக்கும் புவனத்தைக்கூறுதல் இன்றியமையாததாதலின், அவ்வுலகவளவைச்சிறிது கூறுகின்றேன். அணு எட்டுக்கொண்டது திரிசரேணு; அது எட்டுக்கொண்டது இலீகை; அது எட்டுக்கொண்டது யூகை; அது எட்டுக்கொண்டது யவை; அந்த யவை குறுக்காக எட்டுக்கொண்டது மாத்ராங்குலம். அது இருபத்துநான்கு கொண்டது முழம்; அதுநான்குகொண்டது வில்; அது இரண்டு கொண்டது தண்டம்; அது இரண்டாயிரங்கொண்டது குரோசம்

அது இரண்டுகொண்டது கெவியூதி ; அக்குரோசம் நான்குகொண்டது யோசனை ; அந்த யோசனை நூறுகோடி கொண்டது பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள வோரண்டத்தின் விரிவு. உயரமும் அவ்வளவினதேயாகும்.

பிருதிவி தத்துவத்தில் ஆயிரகோடி அண்டங்களுண்டு. இதைக் கடந்த அப்புதத்துவம் பதின்மடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுமேற்றங்கொண்டிருக்கும். அப்புதத்துவத்தைப்பற்ற, தேயுமுதற் பிரகிருதியீறாக அண்டங்கள் பதின்மடங்குவிரிவு முயர்ச்சியு மிகுந்திருக்கும். முன்னைய பிரகிருதியைப்பற்ற, இராகம் நூறுபாகம் விரிவுமுயர்ச்சியுமேற்றங்கொண்டிருக்கும். அவ்விராகத்தைப்பற்ற, வித்யாதத்துவம் நூறுமடங்குவிரிவு முயர்ச்சியுங்கொண்டிருக்கும். அவ்வித்தையைப்பற்ற நியதிதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும். அந்நியதியைப்பற்ற, காலதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும். முன்கூறிய காலத்தைப்பற்ற, கலாதத்துவம் நூற்றொரு பதினாயிரம் விரிவுமுயர்ச்சியுங் கூடும். அதன்மேல் மாயை-சுத்தவித்தை - ஈசுரம் - சாதாக்யம் முதலிய தத்துவங்கள் ஒன்றற்கொன்று முறையே கோடி - கோடியே பதினாயிரம்-இலக்ஷம்-இரண்டிலக்ஷம் - மூன்றிலக்ஷமுதலிய பாகங்கள் அதிகப்பட்டு நிற்கும்.

இங்ஙனமிருக்கு மண்டவிரிவில், பிருதிவிதத்துவமாகிய நிவர்த்திகலையின் ஒருதட்டில், தேங்காய்விளங்காய்பரப்பினதுபோலவாயிரங்கோடி யண்டமுண்டு. அவைபொன்மயமாய் அருக்கர்பதினாயிரர் உதயமானாற்போல, குக்குடாண்டம் போலிருக்கிற அண்டகடாகப்புறம்பே இந்திரதிக்குமுதலியபத்துத்திக்கினுமுள்ள நூறுபுவனத்தினும் நூறு உருத்திரரும், அவர்கள் புவனத்திற்குமேல், காலாக்கினியுருத்திரர்முதலியோர் புவனமாறும், அவற்றின்மே லிரண்டுமாக, அக்கலையில் நூற்றெட்டுப் புவனங்களுண்டு. அவை:—பத்திரகாளி-வீரபத்திர - த்ரிலோசன - விப்லாகப - விவாஹ - ஸம்வாஹ-த்ரித

30

சேச - த்ரியக்ஷ - கஜேத்யக்ஷ - விபுசம்பு - தமஷ்ட்ரீ - வஜ்ர-பணீந்த்ர - உதும்பரேச - க்ரஸந - மாருதாசந - க்ரோதந - அநந்த - விருஷதர - விருஷ - பலிப்பிரிய - பூதபால - ஜ்யேஷ்ட - சர்வ - சுரேச - வேதபாரக - ஞாநபுக் - சர்வஞ்ஞ - ஈச - வித்யாதிப - ப்ரகாமத - பிரசாதக - ஸ்ரீத்ருக்கு - ரத்நத்ருக்கு-லக்ஷ்மீத்ருக்கு ஜடாதர - ஸௌம்யதேஹ - தந்ய - ரூபவான் - நிதீச - மேஹவாஹந - கபர்த்தி - பஞ்சசிக - பஞ்சாந்தக - க்ஷயாந்தக - தீக்ஷ்ண-ஸூக்ஷ்ம- வாயுவேக - லகு - சீக்கிர - ஸுநாத - மேஹநாத - ஜலாந்தக - தீர்க்கபாகு - ஜயபத்ர - ஸ்வேத - மஹாபல - பாசஹஸ்த - அதிபல-பல- தமஷ்ட்ரீ - லோஹித - தூம்ரக - விரூபாக்ஷ - ஊர்த்துவகேச-பயாநக - க்ரூரத்ருஷ்டி - விக்ந - ஹந்த்ரு - மாரண - ந்ருதி - தர்மபதி- தர்ம - வியோக்த்ரு - ஸம்யோக்த்ரு - கர்த்ரு - விதாத்ரு - தாத்ரு - ஹரம் - ம்ருத்யு - யாம்ய - க்ஷயாந்தக - பஸ்மாந்தக - பப்ரு-தஹந ஜ்வலந - ஹாகாதக - பிங்கள - ஹுதாசந - அக்நிருத்ர - திரிதசாதிப - பிநாகி - சாஸ்த்ரு - அவ்யய - விபூதி - பிரமர்த்ந - வஜ்ரதேக - புத்த-அஜ-கபாலீச - ரௌத்ர - வைஷ்ணவ - பிராஹ்ம - ஹாடக - கூஷ்மாண்ட - காலாக்கினிமுதலிய மேற்கூறிய புவனங்கள் நூற்றெட்டனுள் முதலிற்கூறியஇரண்டுபுவனங்களும் பிரமாண்டத்தின்மேலிருக்கும். அவையொழியப்பத்துப் புவனங்கள் பூமியின் மேலுயரவிருக்கும். அவையொழியப் பத்துப்புவனங்கள் பூமியின் அதோமுகத்திருக்கும். அவையொழியப்பத்துப்புவனங்கள் பூமியின் ஈசாநத்திலிருக்கும். மற்றவை பூமியின் வடக்கிலும், வாயுமூலையிலும், மேற்கிலும், நிருதிதிக்கிலும், தெற்கிலும், அக்கினிதிக்கிலும், கிழக்கிலும் முறையே பப்பத்துப்புவனங்களும், ஒழிந்த ஆறுபுவனமும் காலாக்கினி தத்துவத்திலுமிருக்கும். இவைமுறையே நிவர்த்திகலையிலிருப்பனவாம்.

இதன்மேற் பிரதிஷ்டாகலையில், ஸ்ரீகண்ட-ஔம-கௌமார-வைஷ்ணவ - பிராஹ்ம - பைரவ - கிருத - அகிருத வென்கிற பிரகிருதியினுங் குணதத்துவத்தினுமிருக்கும் எட்டுப்புவனங்களுக்கும் ப்ராஹ்ம - ப்ராஜேச - சௌம்ய - ஐந்த்ர - காந்தர்வ - யக்ஷ - ராக்ஷச - பைசாசமுதலிய புத்திதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்களுக்கும், அகங்காரதத்துவத்திலிருக்கும்ஸ்தூலேஸ்வரபுவனத்திற்கும், மனஸ்தத்துவத்திலிருக்கும் ஸ்தலேஸ்வரபுவனத்திற்கும், ஞானேந்திரியத்திலிருக்கும் ஸங்குகர்ண புவனத்திற்கும், கன்மேந்திரியத்திலிருக்கும் காளஞ்சரபுவனத்திற்கும், மண்டலேஸ்வர-மாகோட - த்விரண்ட சகலாண்ட முதலிய பூததன்மாத்திரையிலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்களுக்கும், ஸர்வஜ்ஞ-பத்திரகர்ண-கோகர்ண-மகாலய அவிமுக்த ருத்திரகோடி வஸ்திராபாதமுதலிய ஆகாயதத்துவத்திலிருக்கும்எட்டுப்புவனங்களுக்கும், பீமேஸ்வர மகேந்த்ர அட்டஹாஸ விமலேஸ்வர நகலாய நாகலாய குருக்ஷேத்திர கய முதலிய வாயுதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்கட்கும், பைரவ-கேதார மஹாகாள மத்தியமேச ஆம்ராதக ஜலபேச ஸ்ரீசைல ஹரிச்சந்த்ரமுதலிய தேஜஸ்தத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்கட்கும், இடையில் அப்புதத்துவத்தில் பாரபூத டிண்டி முண்டி ஆஷாட புஷ்கர நைமிச பிரயாக அமரேஸ்வர புவனங்களின் மத்தகத்தில் இலகுளேஸ்வரபுவனம் ஜோதிமயமுற்றதாய்ப்பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். அதில் அவர் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்தின் யோசனை அநேககோடி. அவர் திருமேனியின் பிரகாசயோசனை அநேககோடி. சிங்காதனத்தின்யோசனை அநேககோடி. அவர் வலப்புறம் மழுவும், இடப்புறம் கலசமுமெடுத்த திருக்கரமுந்தாங்கி அப்புவனத்திலுள்ள ஆன்மாக்கட்குப் பாச நீக்கத்தின்பொருட்டு ஆணவாதி மும்மலங்களைப்போக்கி, நற்கதி அநுக்கிரகிக்க ஆசாரியமூர்த்தியாய் வீற்றிருப்பார். இத்தகைய பெருமைகொண்டு ஒவ்வொரு

37

புவனந்தோறும் ஒவ்வொருமூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருந்து ஆங்குள்ள ஆன்மாக்களின் பரிபாகத்திற்குத் தக்கபடி யநுக்கிரகிப்பதுபோல மீண்டு எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபேதமே இலகுளேஸ்வரமூர்த்த மெனப்பெயருறும்.

காஞ்சிப்புராணம்.

"அடுத்தகந்துடனும்பாம்பொருளையன்றேதவிரவொட்டாமல்
நடுத்துமுக்கூற்றுயிருணர்வைத்தகையுமவிச்சைமுழுதிரிய
மடுத்தகருணைத்திருநோக்கின் மாணுக்கருக்குப்பொருளுரைப்ப
எடுத்தகரத்தான்வீற்றிருக்கு மிலகுளேசன்றிருவுருவம்."

(இலகுளேஸ்வரமூர்த்திபேதம்.)

முப்பத்தெட்டாவது.

வைரவமூர்த்தி.

அமரர்கள் அஞ்சத்தக்க அந்தகன்போன்ற அந்தகன் என்னும் அசுரன் கரியமேகம்போன்ற பெரிய உடலும், சுருண்டு நெரிந்து செந்நிறம்வாய்ந்த தலைமயிரும், யானைத்துதிக்கையனைய கரங்களும், தீயைச்சொரியுஞ் செவ்விய கண்களும், பிறைச்சந்திரன்போன்ற வக்ரதந்தங்களும், கண்டோரது கண் கூசத்தக்க காட்சியுமுள்ளவன். அவன் சிவபெருமானைத் தியானித்து, பஞ்சாக்கினிமத்தியிற் பலகாலங் கடுந்தவஞ்செய்தனன். அவ்வசுரனது அன்பின் முதிர்ச்சிக்கு அகமகிழ்ந்த அம்பிகைபாகர் இடபாரூடராய் இறைவியாருடன் காட்சியளித்து "யாது வரம்வேண்டும்? ஓதுக" எனத்திருவாய்மலர்ந்தருள, அசுரன் "அருள்வள்ளலே! அரி அயன் முதலிய அமரர்களால் ஆவிசோராமையும், அகற்றவொண்ணாத ஆற்றலும் அடியேனுக்கு அருளவேண்டும்" என வரம்வேண்ட, பக்தவத்

யிற் படிவோராகிய பரமபதி "அவ்வாறே யாகுக" என அவனுக்குப் பிரசாதித்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

கந்தரங்கறுத்த கண்ணுதலளித்த இந்தநல்வரத்தால் எவரையு மதியாது, அந்தமில்லாத அகந்தைபெற்ற அந்தகாசுரன், அம்புயத் தலைனையும், ஐம்படைக் கிறைவனையும், மகபதி முதலிய வானவர் குழுவையும், அநவரதம் அல்லல்படுத்தி அமர்செய்து தன்புறத்தி லக்தான். அத்தீயோனைச் செருச்செய்து செயித்தோர் தேவாசுரரி லொருவருமிலர். இவ்வசுரனால் இடையறாது எய்தும் இடருக்கு என்செய்வோமென் றேங்கி மனமிளைத்த வானவர் மானமற்று மாலை முன் செல்லவிடுத்து, தாம் யாவருங் குழுமிப் பின்சென்று அந்தகனை யணுகி, "அரசே! உன்னையன்றி உம்பரைப் புரப்போர் உலகத்தி லொருவருளரோ? இனி நீ பணித்த கட்டளையைச் சிர மேற்கொண்டு நீ அறைந்தவண்ணமே தொழிலாற்றுவோம்; எங்களைக் காக்கவேண்டும்" எனக்கூறினர். அதுகேட்ட அந்தகாசுரன் தனது தலையை யசைத்து, தடம்புயத்தை நோக்கி, புன்முறுவல் பூத்து, கண்ணிணையாற் பண்ணவர்களைப் பார்த்து, "ஆகாயவாசிகளே! ஆர்ப்பரிக்கின்ற போர்ச்செயலில் ஆண்சிங்கத்தை யனையவன் யானொருவனே; ஆதலின் நீங்கள் இதுமுதல் நேரிழையாரை நிகர வடிவுற்றிருங்கள். கண்களில் மைதீட்டி, சேடியர்போலச் சேலை தரித்து, மாதர்கட்குரிய மணிபணி யணிந்து, வாழ்நாள் கழிக்கக் கடவீர்; அவ்வாறன்றி உங்களில் யாவராயினும் ஆடவ வடிவாய் என் கண்முன் அகப்படின் அன்றே யழிந்து பெயரொழிவீர்; அதிதூரதேசத்திற் ககலுமின்" எனச் சொல்ல, அந்தரர் அந்தகன்பால் அத்தகைய உத்தரவுபெற்றதே சாலுமென்று அகமகிழ்ந்து நாணற்று நங்கையருருவேற்றனர்.

வானவர் வனிதையர் வடிவமேற்றபின், மானமற்றவரென மதித்து மவர்களை, அல்லற்படுத்தும் அந்தகன் செயலுக்காற்றகில்

லாது ஸ்ரீ மந்தரமலையை யடைந்து, மஹாதேவனைப் பணிந்து மால்-மலரோன் - மகபதிமுதலிய யாவரும் மாதர்வடிவுடன் வளை யணிந்த கையால் மலர்கொண்டு சிவலிங்கார்ச்சனை யியற்றினர். அவ்வந்தரத்தோராது அன்பின் மிகுதிக்கு அகங்களி தளும்பிய அரவாபரணர் அறவிடையூர்ந்து அன்னையாருடன் காட்சிதந்தருளி னர். அதுகண்ட அச்சுதன் - அலரோன் - அயிராணி கேள்வனாதி யமரர்கள் உள்ளத்திலானந்த வெள்ளமுதித்து, "பசுபதியே! பாவி யாகிய அந்தகன் புரிந்திய பாட்டிற்குப் பதறிப் பரிதவித்திருந் தோம்! பின்னொருதினத்தில் அன்னவற்பணிய, பண்ணவரோர்பா வையர்வடிவா யாவருமிருப்பின், இன்னல் செய்கிலனென்றனன். அன்னதுமேற்கொண் டரிவைய ருருவமாகியும், அனவரதம் அல் லல் புரிகின்றனன்; ஆதலின் அடியேங்களுயிர்க்கிரங்கி அவனது உயிரை யொழித்து, எங்கள் முதுகிலெய்திய புண்ணைப் போக்கி யருளவேண்டும். அவ்வாறு தேவரீர் திருவுள்ளமிரங்காவிடின் யாங் கள் துன்பக்கடலினின்று கரையேறுத லில்லையாகும்" என்று பல் வகையாகப் பணிந்து துதித்தனர்

சிவபெருமான் தம்மை யாசித்ததேவர்கட்குத் திருவருள்புரி யத்திருவுள்ளங்கொண்டு, "இமையவரே! இனி நீங்கள் நண்ணிய பெண்ணுருவுடனே இமயவல்லியின் தோழியர்களாகிய கணங்க ளோடு வாழ்ந்திருங்கள். உங்களை எதிர்ப்பானேல் அரிமைப்பொழு தில் அவனுற்றலைப்பாற்றுவதும்; அஞ்சன்மின்" என்றருளிச்செய்து அவர்கட்கருளுந் ததியிலிருந்தனர். அதனை யறியா அந்தகன் அவ் வானவரைப் பண்டுபோற் போர்செய்தொறுக்கும்படி வெள்ள மாகிய சேனையுடன்மேவித் துன்புறுத்தினன். அவன் துன்பிற்குச் சகியாத சேஷசயனன் முதலிய தேவர்கள் இமைப்பொழுதில் மந்தரமலையையகன்று திருக்கைலாயகிரியையடைந்து, திருச்சந் நானத்தின் திருவாயிலுட் பிரவேசித்துச் சிவத்யானஞ்செய்து

முறையிட்டனர் அருட்பெருங்கடலாகிய அண்ணல்தம்முன்னின்ற வைரவக்கடவுளுக்குத் தேவர்துயர் தீர்க்கும்படி அவ்வந்தகனது உடலினையும், அவனையுயிர்போக்கும் வழியையும், திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இறைவரிசைத்தவற்றைச் செவிசாற்றிய எமது வைரவப்பெருமான் கோபாக்கிராந்தமுடையவராய் வாள்போலும் பற்களையுடைய *அந்தகாசுரனது ஆவியையருந்தும்படி, நெருப்புப் பொறிகளைச்சொரிந்து சுழல்கின்ற கண்களையுடைய கணங்களோடுங் கணமொன்றில் யுத்தசன்னத்தராய்ப் புறம்போந்தனர்.

தேவாசுரர்கட்குக் காலன்போன்ற கடியோன், அண்ணல்வருவதுகண்டு, அளவில்லாச் சேனைகொண்டு, கண்ணில் நெருப்புமிண்டு, கையிற்கொண்டதண்டுடன் வலசாரியிடசாரிகதி எதிரேவர, இருவர் சேனையுஞ் செருமேற்றன. அமரரும் அசுரரும் அகந்தவகையாகப் போர்செய்தனர். அதில் அந்தகன் சேனைமுறிபட்டது. தண்டு - சக்கிரம் - பிண்டி - பாலம் - வாள் - பல்லயம் - தோமரம் - ஈட்டி முதலிய எண்ணில்லா ஆயுதங்கள் பொழிபட்டன. மண்படு தூளி விண்ணிடையுலவித் தினகரன் தேரிற்பூட்டிய எழுபரவி கண்களை மறைத்தன. கடலெனச்சோரி நீர்பரவியது. திசைகள் மயங்கின. நக்ஷத்திரங்களுதிர்ந்தன. உலகமதிர்ந்தது. அண்டகடாகம் பிளந்தது. இவ்வாறு வைரவக்கடவுளும் அந்தகனும் போர் புரிகையில், அசுரகுருவாகிய வெள்ளி செபித்த அமுதசஞ்சீவினிமந்திரத்தால் அசுரசேனை ஆருயிர்பெற்று மீண்டும் வெகுளிகொண்டு சமர்செய்யத் தலையெடுத்தது. அஃதுணர்ந்த சிவபெருமான் அவ்வெள்ளியை விழுங்கினர். கண்ணுதல் விடுத்த வயிரப்பெருமானது கணங்கள் கணமொன்றில் அந்தகன்சேனையை யழித்தன.

உலகிலுள்ள உயிர்களெல்லாம் நடுங்க, ஊழிக்காலத்திலுதித்த ஸப்தசாகரம்போல இரைந்துவந்து, வடவாமுகாக்கினியைச் சிந்தும் வலிபொருந்திய அந்தகாசுரனை ஐயன் தமது அருமைத்திரு

க்கரத்தேந்திய முத்தலைவேலின் முனையிற்குத்தி, மேலேதூக்கி யெடுத்தனர். பத்தாயிரகோடி வருடமாகவும் இரத்தவெள்ள மொழுகியது. பிறகு பைரவக்கடவுள் அந்தகனைக் கழுவேற்றியதுபோலச் சூலத்துடன் திருக்கரத்திற்றாங்கி, கருணாமூர்த்தியின் திருச்சந்நிதி யடைந்தனர். அந்தகன் அகந்தைநீங்கி, அநந்தவகையாகத் துதிபுரிந்தனன்.

சோமசூரியாக்கினிகளையே திரிநேத்திரங்களாகவுடைய சயஞ்சோதி "யாதுவேண்டும்*" என, அந்தகனை வினவ, அந்தகன் "பூதகணங்கட்கு நாதனாகவேண்டும்" என வேண்டினன். கருணாமூர்த்தியாதலின் பெருமான் அவனுக்கும் மனமிரங்கி, பைரவக்கடவுளது சூலப்படையினின் றிறக்கியருளி, பூதகணங்கட்கோர் தலைவனாக நியமித்தருளினர். பரமன்வயிற்றிலகப்பட்ட பார்க்கவன் சுக்கிலத்துடன் தாரணிமேற்றோன்றிச் சுக்கிரன் எனப் பெயரெய்தினன். தேவர்கள் தங்கட்குற்ற துயர்தொலைத்துச் சேயிழைவடிவை யொழித்துத் தமது புத்திர மித்திரருடன் சகலசுகமும் பெற்று விழைந்த வகையே சிவார்ச்சனை முதலியன செய்து தத்தம் பதவிசார்ந்து குறைவின்றி வாழ்ந்திருந்தனர்.

ஹிரண்யாக்ஷன் குமாரனாகிய அந்தகாசுரனைச் சங்கரித்துத் தேவர் துன்பகற்ற எழுந்தருளிய அவசரம் பைரவமூர்த்தமெனப் படும்.

உபதேசகாண்டம்.

"பத்தாயிரகோடி யெனும்பரு வங்கடக்க
முத்தாரை யயிற் படைகொண்டனன் மொய்த்த சோரி
நெய்த்தா யுணங்கி யொழுக்குற நின்ற நீதி
பொய்த்தானை யுணக்கினன் பூதநாதன்.
மூதலிக்கனை நெற்றி விழிக்கனன் மூட்டிவென்ற
சூதலைக்கொடி பங்க னிடத்தெதிர் கொண்டு சென்றான்

விதலைப்பயி லெந்திற லந்தக வெய்ய னைக்காரக்
கதலிக்கொடியா மெனமுன்னரிற் காட்டினனேல்.
கைகா லிடைதூங் குறவீங்கு கடற்கடுங்கார்
மைகான் மணிகண்டனை யந்தகன் வாய்வழுத்த
கெய்கா னெடுமுச் சிகைச்சூற்படை நீக்கிநோக்கி
யுய்கா ரணம்வேண்டிலை யாகொ லுரைத்தி யென்றான்.
மாதுக் கொருபங்கனை யங்கவன் வணங்கி யைய
பூதர்க் கொருநா யகனாகுதல் போற்றி நின்னே
னீதக்க தெனப்பணி யென்று நிகழ்த்தி னனப்
போதத் தலைவன் னவற்கது புரிந்து நின்றான்."

வைரவமூர்த்தயோகம:

முப்பத்தொன்பதாவது
ஆபதோத்தாரணமூர்த்தி.

சர்வமங்கள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே சகல ஜீவான்மாக்களுக்கும் ஆங்காங்கு நேர்ந்த இடுக்கண்களைக் களைவாரன்றி வேறொருவர் துணையாதற் குரியரல்லர்.

பாராமராபுராணம்.

ராஜாதிராஜாஸர்வேஷாம்த்ரியம்பகஸ்த்ரிபுராந்தக:
தஸ்யைவாமசராஸ்ஸர்வேப்ரஹ்மவிஷ்ணவாதயாஸ்ஸுரா:

அத்தகைய அருள்வடிவாகிய அண்ணல் அநவரதம் அளவில்லாத அமரர்கள் தம்மை நாற்புறமும் புடைசூழ்ந்து நிற்கவும், அமரர்-சித்தர்-அசுரர் - தைத்தியர்- கருடர்-கின்னரர்-கிருதர் - கிம்புருடர்-கந்தருவர்-யக்ஷர் விஞ்சையர்-பூதர் - பைசாசர்-அந்தரர் - முனிவர் : உரகர்-ஆகாயவாசிகள் - போகபூமிய ரென்னும் பதினெண்கணங்க

ளும், பரஞானம் அபரஞானமாகிய இருவகை மதங்களையும் அருவி யாறுபோற் சொரியும் ஐந்து திருக்கரங்களையும், யானைமுகத்தையு முடைய விநாயகமூர்த்தியும், அசுரர் பயமொழித்து அயிற்படை யேந்திய அமரர் சேனாபதியாகிய அறுமுகப்பெருமானும், அபிராமி மாயேச்வரி-கௌமாரி-நாராயணி-வராஹி-இந்திராணி-காளி யென்னுந் திருநாமங்களையுடைய ஸப்தமாதர்களும், சங்கு-சக்கிரம்-கதை கட்கம் - கோதண்டமாகிய பஞ்சாயுதங்களைத் தாங்கிய பதுமநாபனும் கமலாசனத்திருந்து ஜீவான்மாக்களையெல்லாஞ் சிருட்டிசெய்யும் பிரமதேவனும் எண்ணில்லாத தெய்வமங்கையர்குழாமும், சூரியன்-சந்திரன் - அங்காரகன்-புதன் - பிருகஸ்பதி - சுக்கிரன்-சனி இராகு-கேதுவென்னும் நவக்கிரகங்களும் முப்பான் மூன்றுகோடி தேவர்களும் அகஸ்தியர்-ஆங்கீரசர் - கௌதமர்-காசிபர்-புலத்தியர்-மார்க்கண்டேயர்-வசிஷ்டராகிய ஸப்தருஷிகளும் நாற்பத்தெண்ணாயிரவரான முனிவர்களும்,பக்கங்களிற் கும்பல்கும்பலாகக் கூடிப் பணிந்து தங்களுக்கு இடையூறு சம்பவித்தகாலத்தில் திருவருட் சகாயம் பெறக் கருதித்துதித்து நிற்கவும் நவரத்தினங்களிழைத்த பொற் சிங்காதனத்திற் சர்வாடம்பர ஸம்பந்நராய் வீற்றிருந்தருளி அமரர்களாற் கூறக்கேட்ட குறைகளைக் களைந்தருளுவர்.

அவர்கள் விரும்பியவண்ணம் துயர்தொலைக்கத் திருவுள்ளங் கொண்டு மாறுடைச்சட்டை சாத்தி இரண்டு திருக்கரங்களோடு தண்டமுங் கபாலமுமேற்று வீற்றிருப்பினும், அவ்வச் சமயங்கட்கேற்ப நானாவகையாகிய திருவுருவங்கள் கொண்டு அவரவர்கள் அவாவிய அடைவே இடுக்கண்களைந்து இஷ்டசித்திகளைப் பெறும்படி அநுக்கிரகஞ் செய்யாநிற்பர். அவரது பலவகைத் திருவுருவங் களையுமித் தன்மையவென விளக்குதற்கு முடியா.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தேவாரம்.

"மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சி
மயானத்தான் வார்சடையான் மாசொன் றில்லா
ஒப்புடைய னல்ல னொருவ னல்லன்
ஓரூர னல்லனோ ருவம னில்லி
அப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு
மவனருளே கண்ணாகக் காணி னல்லா
லிப்படியா னிந்நிறத்த னிவ்வண் ணத்த
னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே."—

அம்முனிவர் முதலானோர் ஆபத்துக்காலத்தில், தமது துயர்கூறி யாசிக்க, அவர்கள் துன்பத்தைத் தொலைத்துச்சகாயஞ் செய்யும்படி எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோலமே ஆபதோத்தாரணமூர்த்த மெனக் கூறப்படும்.

காஞ்சிப்புராணம்.

"கணங்கள்கலுழிமதக்கடவுள்கதிர்வேற்குரிசிலெழுமாதர்
மணங்கொடிகிரிப்படையேந்தனிலவெண்டோட்டுமலர்ப்புத்தே
ளணங்குநவக்கோண்முனிவார்சூழ்ந்தனுக்காகப்பொலந்தவிசி
னிணங்குமாவற்சகாயனெனுமிறைமைப்பெருமான்றிருவுருவாம்."

ஆபதோத்தாரணமூர்த்தயேநம:

நாற்பதாவது.

வடுகமூர்த்தி.

சிவார்ச்சனைப்பலனாற் பெருவலியமைந்த துந்துபி என்போன் மைந்தனாகிய முண்டாசுரன் இளமைப்பருவத்திலேயே எம்பெருமானை நோக்கி, மழைநாளிலும் பனிநாளிலும் நீரிலும், கோடை

காலத்திற் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலும் நின்று, பஞ்சேந்திரியங்களை யொடுக்கி, பசி தாக நித்திரையொழித்து, பரமபதியைக் கருதிப் பலகாலம் அருந்தவஞ்செய்தனன். முக்கண்பொருந்திய முழுமுதற் கடவுள், மூண்டாசுரன் கண்டானந்திக்கும்படி அரிபிரமாதியர் இருபுறம் வரவும், தும்புருநாரதரிசைபாடவும், பார்ப்பதிசமேத ராய்க் காளகண்ட சதுர்ப்புஜ திரிநேத்திரங்களுடன் இடபவாகனரு ருடராய்க் காட்சிதந்தருளினர். அசுரன் அதுகண்டு, அளவில்லா மகிழ்ச்சிகொண்டு, தனது தவத்தை நிறுத்தி, சங்கரனைத் தேவி யோடு தரிசித்து, சாஷ்டாங்கமாக நிலமிசை வீழ்ந்து பலமுறை பணிந்து, பண்ணிறைசையாற் பாடி, பரவசனாய்க் கூத்தாடிக்கைகட்டி நின்று "கருணாநிதியே! கடையேனையும் ஒருபொருளாகக் கருதி காட்சிதந்தருளினீர்" என்று மெய்யன்போடு துதித்தனன்

அன்பர் துதிக்கு அகமகிழும் ஐயன் "வேண்டியவரம் யாது?" என வினவ "அத்தனே! அடியேன் தேவாசுரரி லொருவராலும் தோல்வியடையாமலும், தேவரீரா லன்றி ஒருவராலும் உயிரொழி யாமலும், இருக்கத்தக்க வலியுதவவேண்டும்" என வேண்டினன். பெருமான் அவ்வாறே அநுக்கிரகஞ்செய்து அந்தர்த்தானமாயினர். மூண்டாசுரன் அதிக வலியுற்றோனாய், முதலில் அசுரர்களைச் செயி த்து அவர்களைத் தனது சேனையாகக்கொண்டனன். அதன்பின்னர் அமராவதி நகரமடைந்து, ஆண்டு வசிக்கும் அந்தரத்தவர்களைச் சிறைப்படுத்தி, இந்திரனோ டெதிர்த்துச் செருச்செய்து, ஐரா வதம்-அரம்பையர்-சங்கநிதி-பதுமநிதி-காமதேனு - கற்பகதரு முத லிய கணக்கில்லாத வளங்களைக் கைப்பற்றி, தோல்வியடைந்த அயிராணி கேள்வனைச் சிறைசெய்ய எத்தனித்தனன். அஃதறிந்த ஆகண்டலன் அம்மூண்டனுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு ஆனைமொன் றிற் சத்தியலோகஞ் சார்ந்து சதுமுகக்கடவுளைச் சரணடைந்து அபயம்பெற்றனன்.

முண்டாசுரன் கோபமுண்டு, "முண்டகத்தவன் என்னினும் வலியனா? அவனை இப்பொழுதே அடக்குவேன்" என்று அநேகஞ் சேனையுடன் அமர்க்கோலங்கொண்டு வருகையில், ஆரணன் அன்ன வாகனமேறி ஆண்டெதிரடையக்கண்டு, அவனை வாகனத்துடன் மாய்ப்பேனென்று மாயை செய்துவருவதை நோக்கிய மலரோன் மனம்வருந்தி யெதிர்த்தனன். இசைத்தற் கரிய யுத்தம் எண்ணில் காலம் இருவருக்கும் நிகழ்ந்தது. வேதா யாதுவகையினும் முண்டனைச் சண்டையிற் சங்கரிக்க வலியற்றவனாய் மஹாதேவனை மனத்திலிருத்தி வருத்தத்துடன் "மங்கை பாகனே! கங்கை வேணியாய்! எங்கணாயகா! சங்கரா சிவா!" என ஓலமிட்டழுதனன்.

உம்பர்கூட்டத்திடையே உமாதேவியாருடன் திருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபெருமான் திசைமுகனது முறையீட்டைத் திருச்செவியிலேற்று வடுகமூர்த்தியைப் பார்த்து "நீ முண்டகத்தவிசோனது துயரொழிய முண்டாசுரனுயிரை முடித்து வருதி" என ஆஞ்ஞாபித்தனர். வடுகநாதர் வள்ளல் கட்டளைப்படி வாயுவேகமாகச் சென்று மலரோனுக்குச் சேவைதந்து, "வருந்தாதே" என்று தேற்றி மனத்துயர் போக்கி, முண்டாசுரன் சேனையை மாத்திரையொன்றினில் மாய்த்தனர். முண்டன் கண்டு தனியாகக் கோபங்கொண்டு சண்டைசெய்ய எதிர்க்க, சிறிது பொழுது அவனொடாற்றலறியப் பொருதனர். இருவருக்கும் இணையில்லாச்சமரெய்தியதால் இமையவர் இடுக்கணெய்தி இறைவனைத் துதித்தனர். வடுகநாதப்பெருமான் ஒருமாத்திரைப்பொழுதில் முண்டனைக்கொன்று நெடுநாளாய்ப் பசியுற்றோனுக்கு விருந்திட்டாற்போல இயமன் வயிறாரப் புசித்துத் தேக்கெடுக்கும்படி அவனுயிரைச் சயமினி நகருக்கு யாத்திரை யனுப்பினர். பிரமன் துயரொழிந்து வடுகமூர்த்தியை வணங்கினன். தேவர்கள் புஷ்பமாரி

பொழிந்தனர். வடுகமூர்த்தி மனக்களிப்புடன் இந்திரனை அமராவதிக்கேக விடையளித்து, திருக்கயிலையை யடைந்து விடையூர்திபால் விண்ணப்பித்தனர்.

பிரமன் தன்னைத் துன்புறுத்திய முண்டாசுரனுக்கு அஞ்சி முறையிட்டபொழுது, அம் மலரோனது வேண்டுகோளுக் கிரங்கி விடையூர்தி அவ்விடுக்கண் தீர்ப்பான்கருதி விடுத்த மூர்த்தமே வடுகமூர்த்தமெனப்படும்.

வடுகமூர்த்தயேநம:

நாற்பத்தொன்றாவது
க்ஷேத்திரபாலகமூர்த்தி.

ஆதிமத்தியாந்தரகிதராகிய சிவபெருமானே பலகோடி ஆன்மாக்களையும் பதுமனாகிப் படைத்தும், திருமாலாகிக் காத்தும் உருத்திரனாகிச் சங்கரித்தும், மகேச்வரனாகி மறைத்தும், ஸதாசிவனாகி அநுக்கிரகித்தும். பஞ்சகிருத்தியங்களையும் இயற்றா நிற்பர். அத்தகைய அமலரது ஆணைவழித்தாய் அண்டகோடிகளும் விளங்கும். அவ்வண்டங்கட் கிடனாய்ச் சத்த சமுத்திரங்களையுஞ் சிறு திவலைபோல எறிகின்ற மூலமகாசமுத்திரமாகிய பெரும் புறக்கடலும், உலகத்தின் மத்தியில் மேருமலையும் விளங்கும்.

தனித்தனி இலட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமான நாவலந் தீவும் உவர்க்கடலும், அதனிரட்டிப்பு விரிவாகிய இறலித்தீவும் கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விஸ்தாரமாகிய இலவுத் தீவும் மதுக்கடலும், அதற்கிரட்டிப்புப் பரப்பாகிய குசைத் தீவும் நெய்க்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விசாலமாகிய கிரவுஞ்சத் தீவும் தயிர்க்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு அகலமாகிய சாகத்தீவும் பாற்கடலும்; அதற்கிரட்டிப்பளவாகிய புட்கரத்தீவும் சுத்த நீர்க்கடலும்,

பத்துக்கோடி யோசனை விஸ்தீரணமான பொன்மயமாகிய போக பூமியும், பதினாயிரங்கோடி யோசனை விஸ்தீரணமான சக்ரவாள கிரியும், ஒரு கோடியே யிருபத்தேழிலட்சம் யோசனை விஸ்தீரண மான பெரும்புறக்கடலும், கோடி யோசனை விரிவுள்ள இருளுலக மும், நாற்பத்தொன்பதிலட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமும் கோடி யோசனை கனமுமான அண்டச்சுவரும் உடையது இவ்வண்டம்.

மேருமலையின் நடுவிலிருந்து அண்டச்சுவர்வரையில் ஐம்பது கோடி யோசனையாகக் கீழ்த்திசையெல்லையை விரித்துக் கூறி னோம். ஏனைய மூன்று திசைகளும் இவ்வாறே விஸ்தீரணமுடையன. அகலமும் நீளமும் உயரமும் தனித்தனி நூறுகோடி யோசனை யாகவுள்ள இவ்வகை அண்டத்தினை ஓரூழிக்காலத்தில், மலையைப்போல அலைகள்தோன்றி, அண்டகடாகத்தை முட்டி, அண்ட அடுக்குக ளை நிலைகுலையச்செய்து, வெள்ளச்சுழியால் அட்டபர்வதங்களையும் அட்டதிக்கஜங்களையுஞ் சாய்த்து, பெரிய சக்ரவாளகிரியையும் மேரு மலையையும் மறையும்படி செய்து, பதினான்குலகங்களிலுமுள்ள பர் வதங்களையெல்லாம் பாழ்படுத்தத்தக்க ஓர் பெருவெள்ளந் தோன்றி யது. அதனால், நெடுங்காலத்தை ஆயுளாகக் கொண்ட அஷ்டமாநா கங்களும் நவக்கிரகங்களும் தேவர்களும் இந்திரன் முதலிய எண்டி சைக்கிறைவரும் கற்பகவிருக்ஷமும் சூரிய சோமாக்கினி யென்னும் முச்சுடரும் ஊர்வன நீர்வாழ்வன பறப்பன நாற்காலி தாவரம் மா னுடமாகிய எழுவகைத் தோற்றமு மொழிந்து, சொல்லப்பட்ட பல பொருள்களு மழிந்து, எல்லா வுயிர்களும் முறையே மாயையிலொ டுங்கி, அண்டமுழுவதும் அந்தகாரமய மாயிற்று. அநேககாலம் இவ்வா றகன்றது.

சூத்ரிகன் பதுமையைச் சிறிதுகாலம் நிறுத்தி மீட்டும் அதனை யாட்டுவிக்க வெடுப்பான்போல, அருள்வள்ளல் அகிலத்தை அடை வே சிருட்டி செய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து, சர்ப்பாபரணமும் புலி

யதனும் மழுமானேந்திய திருக்கரங்களும் கடுக்கைத் தொடையும் காளகண்டமும் கனல்விழியுங் காத்து, கௌரியம்மையாருடன் கலைகளெட்டெட்டையுங் கலைகளாய்த்தாங்கி, பிரணவமே தோணி வடிவாக நிற்க அதன்மீ தாரோகணித்தனர். நீங்கா நிலையாய் நிறைந்த பேரிருள் எம்பெருமானது திருவிருப்பின்படி நீங்கியது. அதமொன்றுதவிர அனைத்து மழியுமென்றுகூறும் ஆன்றோர் கருத்தின் வண்ணம் எஞ்சிநின்ற வருணன் மகாதேவனைத் தோணிமேல் துணைவியாருடன் வீற்றிருக்கக்கண்டு திருவடிகளைச் சேவித்துத் துதித்து, பவளம் முத்து முதலியவற்று னருச்சித்து நிற்க, அமலர் அவ்வருணனுக்கு அருள்சுரந்து அநுக்கிரகித்து, அவனைவலியிருக்க ஆஜ்ஞாபித்து, திசைக்காவலரை நிறுவி, வெள்ளப் பெருக்கைத் தமது நுதல்விழியால் நொடிப்பொழுதில் விலக்கி, பண்டுபோற் பலரையும் படைத்து, அவரவர் பதவியிலமர்த்தி, அகிலலோகங்களையும் ஆதரித்து அம்மையாருடன் திருத்தோணியில் வீற்றிருந்தருளினர்.

க்ஷேத்ரம் = பூமி; பாலகர் = காப்பவர்; —எனவே க்ஷேத்ரமாகிய உலகத்துக்கு ஊழிக்காலத்தில் உற்ற துன்பத்தைத் தீர்த்து ரக்ஷித்தருளினமையால் உமைகேள்வனுக்கு க்ஷேத்ரபாலகமூர்த்தியென்பதோர் திருநாமம் வழங்கிவருகின்றது.

சீகாழித்தலபுராணம்.

விரிதிசை புரப்பா ரெட்டு வியன்கணத் தலைவர்க் கேவிக்
கிரிபுரை தண்ட மேந்திக் கேத்திர பால னாகிப்
புரிசடை முதல்தன் சூழ்ந்து புறங்கருந் தோணி மேற்கொண்
டரிபடா துலகங் காக்கு மன்னையோ டிருந்தா னெந்தை.
அமலநா ரணனொ டுங்குங் கடையினு முதல்வ னவா
னிமிலனே யன்றி வேறு நிலையுநர் யாரே யார்க்குங்

தமரசா கரீர் மோதத் தம்முயிர் சாம்பினரை
யமரசென் றுரைப்பா ரன்னோர் பெற்றியை யறியா ரன்றே."

க்ஷேத்ரபாலகமூர்த்தயே நமஃ

நாற்பத்திரண்டாவது

வீரபத்ரமூர்த்தி.

காசிபப்பிரமாவின் மனைவியாகிய திதி அதிதி யென்னுஞ் சேயிழையார்பெற்ற தேவரும் அசுரரும், பிறப்பகையாற் செருச் செய்தல் வழக்கமாதலின், முன்னொருகாலத்தில் அவ்வா றடைந்த அமரில், அமரர்கள் வலியுற்றவர்களாய் அயிராணி கேள்வனைத் துணைகொண்டு, அவுணர்சேனையை வதஞ்செய்ய, அவர்களில் வலியோர்களும் ஆற்றாது புறமுதுகு காட்டியோடினர். அகப்பட்டோர் மரம் சிரம் முதலிய உறுப்புக்கள் அறுபட்டு அவதியடைந்தனர். வருந்தி வலியிழந்த தானவர், வானவரைச்செயிக்க வகையே தென்று மனங்குழம்பி, தமதுகுலகுருவாகிய சுக்கிரபகவானையடைந்து, அவனது துணைமலரடியைப்பணிந்து, தமக்குற்ற துன்பத்தைச்சொல்லி, "எமது குடிமுழுவதும் அடிமைகொண்ட குருநாதா! இமையவர் எங்களை யிற்றைப்போரிலலைத்தனர்; அவர்களைவெல்ல வல்ல வல்லமையுண்டாம் வகையை உபதேசித்தருளவேண்டும்" என்று பணிந்துவேண்ட, பார்க்கவன் பச்சாத்தாபமுற்று "பண்ணவரைப்பதைக்கப் பண்ணுவேன்; பதறவேண்டாம்" எனக்கூறித் தன் முன்னின்ற விருதரைத்தேற்றினன்

சாலகடங்கடர்சங்கடத்தைச் சாலவுஞ் சிந்தித்த வெள்ளி, வீரமார்த்தாண்டன் என்னுந் தீரமுடைய ஒருவனே உம்பரைத் துன்புறுத்தத் தக்கவன் என்றுள்ளத்தி லுன்னி, அன்னோனையழைத்து "அம்புயத்தவனை அகத்திலிருத்தி அருந்தவமாற்றி, அதிகவல்லமை

42

யடைந்து அமரரையலைத்தி" என்று தவஞ்செய்யவேண்டிய முறைமையையுஞ் சாற்றிவிடுத்தனன். முனிவனது பதமுண்டகங்களைப் பணிந்து விடைபெற்ற வீரமார்த்தாண்டன் மலைச்சாரலையடைந்து பலகாலம் பதுமனை நோக்கித் தவஞ்செய்தனன். தவாக்கினி தேவருலகஞ் சென்று ஆங்குள்ள அந்தரத்தவரைத் தகித்ததால், துன்புற்ற சுரர்ஹிரணியகருப்பனைத் தரிசித்து "வீரமார்த்தாண்டன் தேவரீரை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரிதலின், அத்தவாக்கினி சுவாலித்து அடியேங்களைத் துன்புறுத்துகின்றது. அதனை விலக்கியருளவேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டனர்.

பிரமதேவன் "அவ்வாறேயாகுக" எனத் தேவர்கட்குத் திருவாய்மலர்ந்து விடைதந்து, வீரமார்த்தாண்டன் தவச்சாலைக்கு அம்சவாகனமிவர்ந்து சேர்ந்து, அவன் தவசெயலாலிளைத்து என்புருவாயிருத்தல்கண்டு இரக்கங்கொண்டு, கமண்டலநீரைமொண்டு அவன்மேற் புரோக்ஷிக்க, அதனால் அசுரன் பண்டுபோலாயினன். வேதன் "வீரமார்த்தாண்ட! நின் தவத்திற்கு வியந்தேன்; இறப்பு நிகழ் வெதிர்வெனு முக்காலத்தும் உன்னைப்போன்று தவமுஞற்றுவா ரொருவருளரோ? விழைந்தனகூறின் விரைவிற்றருவேன்" என, அசுரன் "அண்ணலே! திரிலோகத்திலும் என்னைச்செயிப்போ ரொருவருமின்றி அரசாற்ற அவாவினேன்; அவ்வண்ணய வரம்வழங்க வேண்டும்". என யாசிக்க, கமலயோனி அவ்வாறே கடாக்ஷித்து அந்தர்த்தானமாயினன். அவ்வீரமார்த்தாண்டன் அலரோனளித்த வரத்தால் அகந்தையுற்று, அளவில்லாத அசுரச்சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு அமர்க்கோலமாய் அமராவதி நகரஞ்சார்ந்தனன். அஃதறிந்த அயிராணி கேள்வன் ஐராவதத்திலேறி எதிர்க்க, இருவருக்கும் இடையறாப் போர் பலகாலம் நிகழ்ந்தது; கடையில் ஆகண்டலன் தோற்க அவனை நகர்க்கடத்தாத்தி இந்திர பட்டணத்திலேயே அரசுசெய்து

ருந்தனன்; அவ்வெற்றியால் மனத்திருப்தியடையாமல் அடிக்கடி அக்கினி முதலிய திக்குப்பாலகரைத் துன்புறுத்தியும், தேவமாதரைச் சிறைசெய்தும், பசுமந்தைகளைக்கொன்றும், ருஷிசிரேஷ்டர்கள் செய்யும் யாக கருமங்களைச் சிதைத்தும், எண்ணிட்டுரைத்தற்கரிய இடுக்கண் புரிந்துவந்தனன்.

சகலவகையிலுந் தங்களைச் சங்கடப்படுத்திய வீரமார்த்தாண்டனைச் சங்கரித்து அவனாலாகிய வாதையொழிந்து உயிர்பிழைக்க, உம்பர்கள் ஒருங்கு கூடி, ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தவற்றை நாரதமுனிவரால் கேள்வியுற்ற வீரமார்த்தாண்டன் சினமிகக்கொண்டு தேவர்களையெல்லாஞ் செருச்செய்து, பெருந்துயர் விளைத்தனன். அது பொழுது அமரர்களஞ்சியோட, வீரமார்த்தாண்டன் துரத்திக்கொண்டு பின்வர, தேவர்கள் திருக்கைலாயகிரியையடைந்து திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்தினுட் பிரவேசித்து, சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, தமக்குற்ற துன்பத்தை முறையிட்டனர். வானவர் வழங்கிய மாற்றத்தை, மனத்துட்கொண்ட மஹாதேவர் “அவனையழிப்போம்; அஞ்சலிர்” என்று அநுக்கிரகித்து, வீரபத்ரரை விளித்து “அவனை யழித்தி” என ஆஞ்ஞாபிக்க, ஆண்டவர் அருளியபடி அவ் வீரபத்ரக்கடவுள் சிறிது சேனையையுடன்கொண்டு, தானவத்தானையைச் சமிதியிற் சங்கரித்து, வீரமார்த்தாண்டனுடன் எதிர்த்தனர். அவன் பலவகைமாயைபுரிய, வள்ளல் அதனை மாத்திரைப்பொழுதில் மாற்றி, அவனோடரும்போர் புரிந்து கடைசியில் வீரமார்த்தாண்டனைச் சங்கரித்து, தேவர் துயரைத்தீர்த்து, இந்திராதிதேவர்களை அவரவர் பதவியில் விடுத்து, உலகத்திலுள்ள உயிர்கட்குச் சுகவாழ்வளித்து, வெள்ளிமலையடைந்து தமது வெற்றிசெயலைச் சிவபிரான்பால் விண்ணப்பித்தனர்.

43

தேவர் துயர் தீர்த்து, அவர்கட்குச் சுகவாழ்வளிக்கவும், வீர மார்த்தாண்டனைச் சங்கரிக்கவும், சிவபிரானால் அனுப்பியகோலமே வீரபத்ரமூர்த்தமென விளம்பப்படும்.

வீரபத்ரமூர்த்தயே நம:

நாற்பத்துமூன்றாவது

அகோராஸ்த்ரமூர்த்தி

சிவப்பிரசாதத்தாற் பலபோக பாக்கியங்களையும் பெற்றுத் தனக்கொருவரு நிகரில்லாது தருக்குற்ற சத்ததந்து என்போன் செல்வச்செருக்கால், தான் அத்தகைய பேற்றினை யடைந்ததற்குக் காரணம் சிவார்ச்சனையென்பதை மறந்து மதிமயங்கி (தக்ஷப்பிரசாபதியைப்போலவே) தானோர் வேள்விசெய்ய வேட்கையுற்றவனாய், வானவர் இருடியர் முதலானோரை வரவேண்டுமென விளித்து, மேருமலைச்சாரலில் ஓர் யாகஞ்செய்ய எத்தனித்து, பிரமதேவனைப் பார்த்து "நீ யாகஞ் செய்விக்க" என்றனன். அருகிருந்த திருமால் வெருண்டு "முக்கண்ணான் சேவடியில் விழிமுளரி பெய்தன்றோ-சக்கரமு மலர்த்திருவுந் தண்பருஞ்செல் வமுமடைந்தேன் - அக்கடவுளருளின்றி யடையாரேற் றம்பதத்தி-லெக்கடவு டேவென்றுஞ் சேமாப்புற் றிருக்குமால்" என்றும், பிரமதேவன் "யாக புருஷனாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிராத யாகம் இடையூறு படுமேயன்றி ஒருகாலும் நிறைவேறாது" என்றும், இந்திரன்முதலிய இமையவர்குழாமும் ஏனைய முனிவர்களும் "இதுதகாது ; ஈசனையன்றி யாகஞ்செய்தல் நிஷ்பலம்" எனவுங் கூறித் தடைசெய்தனர்.

அவ்வாறு அமரரும் முனிவரும் சாற்றக்கேட்ட சத்ததந்து சாலவுங் கோபமுற்று, பற்களைக்கடித்து மீசைதுடிக்கக் கண்களில்நெருப்புப்பொறிகள் சிந்தினன். கமலாசனன் இனி இவனால் யாதுநி

செய்துமோவென்று மனத்திலுன்னி, ஒன்றுங் கூறமாட்டாமல் உடன்பட்டு, சங்கரரை நீங்கிய சகலதேவர்களையும் பலமுனிவரையும் உடன்கொண்டு யாகஞ்செயத்தொடங்கினன். இங்ஙனமிருக்கையில், த்ரிலோக சஞ்சாரியாகிய நாரதமுனிவர் தக்ஷதக்ஷ செய்யும் யாகச்செயலை யறிந்துவிரைந்து நடந்து வெள்ளியங்கிரியையடைந்து, திருநந்திதேவர்பால் விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானமுற்று, சிவபிரானைப் பலமுறை பணிந்து கைகூப்பி, தயாநிதி களிக்கும்படி தனது மகதியாழை யடித்து, சாமகீதம்பாடினர். சிவபிரான் "நாரதமுனிவரே! யாதுவிஷயம்?" என ஒன்று மறியார்போன்று வினவ, நாரதர் "சர்வஜகத் சுதந்தரமுற்ற சம்புவே! தேவரீரையின்றிச் சத்ததக்ஷ செய்கின்ற யாகத்தை யழித்தல்வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்து, சிவாஞைபெற்றுத் தமது விருப்பின்படி சென்றனர்.

சிவபெருமான் மண்டலத்தைத் தேராகவும், உலகத்தைச் சக்கிரமாகவும், அக்கினிபகவானை வில்லாகவும், சந்திரனை நாணாகவும், வருணனைப் பாணமாகவு மமைத்து, குமாரக்கடவுளைத் தேர்ச்சாரதியாக நியமித்து, யுத்தகருவிகளைச் சித்தஞ்செய்து, அருகிருந்த வீரபத்ரரைநோக்கி "நீ அக்கொடியோனையும் அவன் யாகத்தையும் அழித்து வருக" என்று ஆஜ்ஞைசெய்ய, வீரபத்திரர் அகோர ரூபமுற்று அளவில்லாப் பூதசேனைகள் புடைசூழ்ந்துவர முருகப்பெருமான் இரதாரூடராய்த் தேரைச்செலுத்த மேருமலைச் சாரலையடைந்தனர். அதுசமயமறிந்த இந்திரன்-பதுமன்-பஞ்சாயுதன் முதலானோர்பதைபதைத்து நாற்பக்கங்களிலும் ஓடத்தலைப்பட்டனர். பெருமான்கணங்கள் கணக்கில்லாத தேவர் முனிவர் முதலானோரை முடித்து, இந்திரன் பிரமன் முதலிய இமையவர்களையுஞ்சந்திர சூரியரையும் பற்றிக்கொணர்ந்து முன்னிறுத்த, அவர்களைத்தமது திருவுள்ளத்திற் கியைந்தவண்ணந் தண்டஞ்செய்து,கையிலேந்திய வருணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அந்தயாகத்தையழித்தனர். சத்ததக்ஷ சா

லவுஞ்சினந்து சமர்க்கோலமுற்றெதிர்வர, அவனை அகோராஸ்திரமொன்றினால் வதஞ்செய்தனர். மூவர் வெருண்டோடினர். இறந்த இமையவர் மனைவிமார் "எம்பிரானே சரணம்; எங்கட்கு மாங்கல்யப் பிச்சை யருள்க" எனப்பிரார்த்தித்தனர். பெருமான் கருணைகூர்ந்து திருவுள்ளமிரங்கினர். அதனால், அவர்கள் அவ்வாறேயுயிர்ப்பெய்திச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து தத்தம் பதவி சார்ந்து வாழ்ந்தனர். ஏனைய தே களையுஞ் செல்லவிடுத்து, தமது சேனைவெள்ளத்துடன் வீரபத்திரர் திருக்கயிலையையடைந்து சிவபிரானிடம் விண்ணப்பித்து வீற்றிருந்தனர்.

அகோராஸ்த்ரமொன்றினாற்சத்ததந்துவைச்சங்கரித்து அவன் மகத்தையுஞ் சாய்த்தமையால், பெருமான் அகோராஸ்த்ரமூர்த்தியெனப் பெயரடைந்தனர்.

"தக்கனைப்போ லோர்வேள்வி தான்செய்யத் தேவரெல்லா
மிக்கவவி யுண்ணவந்த வேலையின்கண் — அக்கணமே
விண்டலமே தேராக மேதினியே வண்டியெனக்
கொண்டிழுக்கும் வாயு குரகதமாய் — மண்டு
மனமே சிலையாக வம்புலியே நாணாப்
புனலே யடுசரமாப் பூட்டிச் — சினவடிவேற்
சேனாபதிதானே தேர்கடவிச் செல்லவெதிர்
வானோர்கள் கண்டு மருண்டோட — வாறாத
விந்திரனை மாலயனை யீராறு சூரியரைச்
சந்திரனை மாதவரைத் தாக்கியே — வெந்திறல்சே
ரந்த மகமு மடர்ந்து வருஞ்சத்த
தந்துவையு மாய்த்த தகைபோற்றி" — என்றார் பிறரும்.

அகோராஸ்த்ரமூர்த்தயேநம:

நாற்பத்துநான்காவது

தக்ஷயஞ்ஞஹதமூர்த்தி.

சகலலோகங்களையும் பெற்ற தாயாகிய சங்கரியார் ஓர் லீலாமாத்திரையாய், தக்கன்புதல்வியாகத் திருவவதாரஞ்செய்தனர். சிவபெருமான் தேவியாரை மணந்து மறைந்தருள, அன்னையார் பண்டுபோலத் தவச்செயலிலிருந்து இறைவரால் வெள்ளியங்கிரியுற்றுவீற்றிருந்தனர். * அதனை அவ்வம்மையாரது தோழியரிற் சிலர் சொல்லக்கேட்ட தக்கன் மிக்க கோபமுற்று விடையூர்தியை மதியாதிருந்தனன். அமரர் அஃதறிந்து "நக்கனை மதியாத தக்கன் தனது தலையையிழத்தல் சரதம் ; அவன் பணித்த வகையி லொழுகும் பண்ணவராகிய யாமும் அவனுடனழிபவரும்" என்று ஒருங்குகூடித் தக்கமாபுரியைச் சார்ந்து, அவனுக்குத்தக்க புத்திமதிகளையறைய, அவன் "ஆனால் அதற்கென் செய்வது?" என, தேவர்கள் "திருக்கயிலையையடைந்து சிவபிரானையுந் தேவியாரையுஞ் சேவித்துவருக" என, அவனதற்கிணங்கி, அவ்வந்தரத்தவரை அங்கேயிருத்திவிட்டு வெள்ளிமலையையடைந்துமுன் வாயிலிற் புகக்கண்டகணநாதர் சிலர் "கண்ணுதலை மதியாத கடையாய்! உட்செல்லாதொழிக" என்று கடிந்து தடுத்தனர். தக்கன் அதனால் வருந்தித் தனது நகரமடைந்து தன்னைச் சங்கரன்பாலனுப்பிய உம்பருக்கு ஆங்குற்ற விசேஷத்தை யுரைத்து, "இமையவரே! இற்றைமுதல் ஈசனை மதியாதிருக்க வேண்டும்" என, எல்லோருமிசைய, அந்தரத்தவரைத்தமது விருப்பின்படியே விடையளித்தனுப்பினன்.

பிரமன் ஓர் வேள்விசெய்ய வுத்தேசித்துத் தனதேவல்செய்யுந் தனயனை நோக்கி, திருமால் முதலிய தேவர்களை அழைத்துக் கொண்டுவரும்படி யனுப்பி, தக்கன் முன் சாற்றியது சிந்தித்துத் தானி

* விஸ்தாரம் கௌரிலீலாசமர்த்தனத்திற் கண்டுகொள்க.

44

றக்கிலு மிறக்கவென்று திடங்கொண்டு, திருக்கயிலேயங்கிரியை யடைந்து, திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்திலுஞ் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துப் பணிந்து இரு கரமுங்குவித்து "எம்பெருமானே! யான்செய்யும் யாகத்திற்குத் தேவரீர் எழுந்தருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பிக்க, நம்பர் "நம் முருவான நந்தியை விடுப்போம்" என்றருள, பதுமன் பணிந்துசென்று, தக்கனுக்குஞ் சொல்லித் தனது மனோவதி நகரமடைந்து, யாகஞ் செய்யத் தொடங்கினன். திருமால் முதலிய தேவர்கள் தக்கனுடன் யாகசாலைசார்ந்தனர். திருநந்திதேவர் சிவாஜ்ஞையின்படி நூறுகோடி பூதர்கள் புடைசூழ யாகசாலையை யெய்தினர். பிரமன்பார்த்தெழுந்து நமஸ்கரித்து ஆதனத்தமர்த்தினன். தக்கன் அதுகண்டு யாவரழைத்தனை யென்று கருதி அன்னவாகனனை நோக்கி "நீ யாகஞ் செய்வதைச் சிவனுக்குச்செப்பினை; அவனு லனுப்பிய நந்தியைப் பணிந்து நம்முன்னிருத்தினை; பிதாவாதலின் உன்னை வெட்டாது விடுத்தேன்; பித்தனாகியசிவன் அவிப்பாகங் கொள்ளுதற்குரியனோ? இதுகாறும் அறியார்கள் செய்துவந்தவழக்கத்தை விலக்குக. விஷ்ணுவே உயர்ந்தவர். அவருக்கு அவியை முன்னே யளித்துப் பிறகு ஏனையோருக்குத்தவுக" எனக்கூறினன். திருநந்திதேவர் சீற்றங்கொண்டு தக்கன்முகத்தைப் பார்த்து "மூடா! பரமபதியை நிந்தித்தாய்; ஈசனையன்றி யாகஞ்செய்வோர் தலையறுக" என்றும், "எம்மிறைவனை யிகழ்ந்த உனது தலையொழிக; சிவநிந்தை செய்யும் நின்னோடு சேர்ந்த தேவர்கள் தீயோனாகிய சூரபன்மனால் துன்புறுக" என்றும், சாபமிட்டு அவ்விடம்விட்டுப் பூதகணங்களுடன், வெள்ளிமலைசென்று மாதுபாகனாகிய ஆதிநாதனிடம் விண்ணப்பித்துவீற்றிருந்தனர். நந்தியெம்பெருமான் நவின்றசாபத்திற்கஞ்சி யாவரும் யாகஞ்செய்யா தொழிந்தனர்.

அங்ஙனமிருக்கையில், தக்கன் ஓர் யாகஞ்செய்ய நினைத்து விச்சுவகன்மனால், கங்கைக்கரையில் ஆயிரங்கோடியோசனை யகலமும் மிக வுன்னதமுமான ஓர் யாகசாலை நிருமிக்கச்செய்து, சில தூதர்களை நோக்கி "சிவபிரானை நீங்கிய தேவர்களையெல்லாம் அழைத்துவாருங்கள்" என அனுப்ப, அவர்கள் கூற, அமரர்கள் யாவரும் ஆண்டடைந்தனர், திருமால் - திசைமுகன் - தேவேந்திரன் முதலியயாவரும் அங்கிருக்கையில், சாரங்களைச் செவித்துள்ள ததீசிமுனிவர் வந்தனர். அவரது வருகையைக் கண்ட தக்கன் தனக்கஞ்சி வந்தனரெனக் கருதி, "மாதவரே! வருக" என்று ஓர் ஆதனமளித் தமர்த்தினன். முனிவர் "என்னை யழைத்த தென்ன காரணம்?" என, தாக்ஷாயணியைச் சங்கரன் வதுவைசெய்தபின் நிகழ்ந்தன கூறி, "என்னை இகழ்ந்த ஈசனுக்கு அளிக்கும் அவிப்பாகத்தை மாற்ற ஓர் யாகம் ஆற்றவேண்டுமாதலின், உம்மையழைத்தோம்" என உரைப்ப, ததீசிமுனிவர் "சங்கரனே ஜகதீசன், அவ்வெம்பெருமானை விரோதித்து யாகஞ்செய்யேல்" என தக்கன் பலவகையாக வினவி ஆக்ஷேபிக்க * முனிவர் அவ்வினாக்கட்கேற்ப விடைகூறினர். அரிவைக்கு அர்த்த சரீரமளித்த அரனே அனைவர்க்குமுயர்ந்த கடவுளாக இருக்கினு மிருக்க: யான் அவனுக்கு அவிப்பாகங்கொடேன், ஒன்றுமுரையாமற் போக." என, ததீசிமுனிவர் கடுங்கோபங் கொண்டு "இறைவனையின்றி யியற்றும் யாகம் இமைப்பி லொழியக்கடவது. உன் தலையறக்கடவது. உன்னோடிருக்கும் உம்பர் உயிரொழியக் கடவர்" என்று சபித்து, "முனிவர்களே! உங்கள் குலத்தினியற்கைவிலகி அரனையும் அடியாரையும் விபூதி உருத்திராக்கத்தையும் ஒழிந்து மோட்சமடையாமற் பிறந்துபிறந்திறக்கக்கடவீர்" என்றுசாபமிட்டு, பலமுனிவர் புடைசூழ்தரவாத் தமதிருக்கை சார்ந்து சிவத்தியானத் திருந்தனர். அதன்பிறகு, தக்கன் அந்தணருக் கன்னமிட்டு ஆடைபொன் முதலியன அபரிமிதமாக வளித்து யாகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனன்.

* கந்தபுராணம் ததீசியுத்தரப்படலத்திற்காண்க.

அதனையறிந்த நாரதமுனிவர் திருக்கயிலை மலையையடைந்து சிவபிரானைப் பணிந்திருக்க, பரமன் "உலகத்திலென்ன விசேடம்? பகர்க" என, முனிவர் "சங்கரா! தக்கன் பல்தேவருடன் யாகஞ்செய்கின்றனன்" என விண்ணப்பித்தனர். உமாதேவியார் உடனே எழுந்து உம்பர்நாதனைப்பணிந்து "எம்பெருமானே! எந்தையியற்றும் வேள்வியைக்காண வேட்கையுற்றேன்" என, விமலர் விடையளித்தனுப்ப, ஓர் விமானமேறிச் சிலசேடியருடன் பிதாவின்பாற்செல்ல, தக்கன் கண்டு சற்றும் உபசாரஞ் செய்யாமலிகழ்ந்து "இப்பொழுதே போக" என்று ஈசனையும் நிந்தித்தனன். தேவி கடுங்கோபங்கொண்டு கயிலைப்பதியையடைந்து கருணாமூர்த்தியைப் பணிந்து "தக்கன் யாகத்தை யழித்தருளவேண்டும்" என்று விளம்பினர். முன்னோன் அதனை முடிக்க முன்னியபொழுதில், நிமலரது நெற்றி விழியினின்றும் ஆயிரந் திருமுகங்களும், இரண்டாயிரந் திருக்கரங்களுங்கொண்டு வீரபத்திரர் திருவவதாரஞ் செய்தனர். அப்பொழுது அம்மையாரது அளவில்லாச்சினத்தால் ஓராயிரஞ்சிரமும், ஈராயிரங் கரமுங்கொண்டு உக்கிரமாகாளி யுதித்து வீரபத்திரர்பக்கலிற் றேவியாய் வீற்றிருந்தனள்.

வீரபத்திரர் விரைவுடன் சிவபிரானையுந் தேவியையும் பணிந்து "அடியேனுக்கு யாதுகட்டளை?" என வினவ, நம்பர் "நம்மை மதியாத தக்கன் யாகசாலைக்குப்போய் அவிப்பாகங்கேள், கொடுத்தாற் பெற்றுவா; தடுத்தால் அவன் தலையையறுத்து ஆண்டுள்ளோர் ஆவியையகற்றி அவ்யாகத்தை யழித்துவிடு; யாமும் வருவோம்" என ஆஞ்ஞாபிக்க, வீரபத்திரர் விடைபெற்று, தமது திருமேனியில் தோன்றிய பூதப்படையும், காளியும் உடன்வர, உலகமதிரவும், சமுத்திரக்கடல்கள் நிலைகலங்கவும், பேரிரைச்சலால் திக்குகள் செவிடுபடவும், சுமையாற்றாது ஆதிசேடன் முடிகுலுங்கவும், கடையாவெழுந்த அலைபொங்கு சமுத்திரங்களையும் ஆர்த்துச் சூரிய வொளியை

மறைக்கவும், தக்கன் யாகசாலையை யடைந்து பூதச்சேனையை அதன் வாயிலிலும் மதிற்புறத்திலுங் காவலாக நிறுவி, காளியுடன் யாகசாலையுட் பிரவேசித்து, யாகஞ் செய்வதுகண்டு, நெருப்புப் பொறிபறக்க விழித்து, இடிபோற் கர்ச்சித்து, வெற்றிபொருந்திய ஊது கொம்பினை நாதஞ்செய்தனர். அவ்வோசையால் ஆண்டுள்ளோர் செவிடுற்று அவரது சொரூபக் காட்சியாற் கண்கலக்கங்கொண்டு மூர்ச்சித்துவிழுந்தனர்.

தக்கன் வீரபத்ரக்கடவுளைப்பார்த்து "இங்கு வந்த காரணமென்ன?" என, வீரபத்ரர் "சங்கரனனுப்ப இங்ஙனம் வந்தனன்; அவருடைய அவிப்பாகத்தை யென்முன்னளிக்க" என, அவிவழங்க நிற்கும்தக்கன் "அவிவழங்கேன்" என்றனன். அதுகேட்ட அண்ணல் ஆண்டுள்ள அமரரை நோக்கி "உம்பர்காள்! உங்கள் சம்மதம்யாது?" என வினவ, அவர்கள் ஊமைகள்போலவொன்று மௌனமாயிருந்தனர். உடனே உக்கிரமூர்த்தி உலக நடுங்க நகைத்துத் தண்டாயுதத்தாற் சார்ங்கனை யடித்தனர். மாதவன் அதனால் மஞ்சவல்லைதக் குச்சமானமாக மதிமயங்கி வீழ்ந்தனன். பிரமனைத் தலைகுனிங்கும்படி குட்டினர். அவனும் அவனிமேல் அவசமாயினன். சந்திரன் கண்டு ஐயோவென்றெழுந்தோட அவனை உடல் தேயும்படி காலினாலே தேய்த்தனர். தேவர்கள் பலரையுந் துன்புறுத்தினர்.

வீரபத்ரரேவலால் வெளியேகின்ற பூதகணங்கள் அவ்வெம்பிரானது கட்டளையேற்று, மதிலையிடித்துக்கொண்டு, போரெனப் புகலக் களிப்புற்று, சூரியவொளியும் பின்னிடச்சிரித்து, யாகசாலையிற்றீயூட்டி, யூபஸ்தம்பங்களையொடித்து, சில தேவர்களைத் தின்று சில முனிவர்களை மென்று, அமரர் சிலரை அண்டமுகடுசேரப் பந்தடித்து, அட்டதிசைகளிற் செல்ல அநேகரை வீசி, சத்தமேகங்களையும் பிழிந்து தாகந்தணித்து, தம்பங்களிற்கட்டிய யாகப்பசுக்களைக் கட்டவிழ்த்துவிடுத்து, இயக்கர்கின்னரர்முதலானோரது நாசிக்கு

விழி-கரம்-சிரம்-முழுந்தாள் முதலியவற்றைச் சேதித்துப் பலகொடுந்தொழில் புரிந்தனர். இதுகண்ட யஜ்ஞன் இனியாவதில்லையென்று கலைபுருக்கொண்டு காலாற் கால்போற்படரக்கண்ட வீரபத்திரர் அக்கலையின் கொம்பை முரித்து அம்பொன்றினால் ஆருயிர்மாய்த்தனர். பூதர "நாத! அச்சுதன் ஒருவனே எமைத் தடுக்கின்றனன்" என, சிங்கவேறுபோன்ற வீரபத்திரர் "எங்குளான், எங்குளான்" என்று சென்று மங்குல்போல் வடிவமைந்த மாயனைக்கண்டு "கொடியோய்! கொடியோய்! கொன்றைவேணியன் குரைகழல்மீது ஆயிரங் கமலத்தால் அருச்சனை புரிகையில், அன்னதில் ஒன்றினை ஐயன் மறைப்ப, அம்பகமிடந்தப்பி அன்னவனருளாற் சுதரிசனம் பெற்றதை எதனால் மறந்தனை? யாகபுருஷனாகிய நீ தக்கனைக் காத்துச்செருச்செய்வையோ? உயிரிழப்பையோ? உரைக்க" என, தாமோதரன் "தக்கனைக்காப்பேன். சமர்செய்க" என்று கருடன்பேரிலேறினன். அழற்கண் வந்த அண்ணல் அதுகண்டு அண்டகோளகையும் அப்பாலுள்ள அண்டமும் மேருமலையும் சக்ரவாளகிரியும் வெடிபடவும், எண்டிசையுஞ் செவிடுபடவும், மேகவண்ணனுக்கு இடிபோல் தோன்றவும், கையிலிருந்த வெற்றிச் சங்கத்தை வாய்வைத்தூதிப் போர்தொடங்கினர். இருவரும் பெருஞ்சமர்செய்தனர். கடையிற் கருடனது சிறகுகளை வெட்டி, கையிற்பிடித்த வில்லை முரித்து, ஏனைய ஆயுதங்களையும் இமைப்பிற் சங்கரித்து, மாயனையடித்து மூர்ச்சைப்படுத்திப் பூமியில் விழச்செய்தனர். மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்த முகுந்தன் கையிலிருந்த சக்கிரத்தைச் செலுத்த, ஐயன் அதனைப் பற்றி அயின்றனன். விண்டுவாள் கொண்டு முன்வர, உக்கிரமூர்த்தி ஹுங்காரஞ் செய்தனர். திருமால் சித்தங்கலங்கிச் சித்திரம்போற் செயலொன்றுமில்லாது நிலமிசை வீழ்ந்துகிடந்தனர். [விண்டு இச்சமரில் ஏனையதேவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டாற்போல, தனது உயிரையும் போக்கினதாக வடநூற் பிரமாணங்களால் விளங்குகின்றது அவற்றிற் சிலவற்றை யீண்டுதகரித்திருக்கின்றேன்.]

அதுபொழுது அமரரின் அநேகர் மரித்தோரும் மதிமயங்கி னோருமாய் மகச்சாலையில் வீழ்ந்துகிடந்தனர். தக்கன் வெகுண்டு தண்டாயுதந் தாங்கிவர, வீரபத்திரர் அவன் தலையையரிந்துயாககுண்டத்திலிட்டு ஓமாக்கினிக் கூட்டினர்; பலதேவர்களையுங்கண்டு அவர்களில், இந்திரனைத் தண்டாலெறிந்து மூர்ச்சையாக்கி, அக்கினியின் அஸ்தத்தையறுத்து, அண்டமுகடதிரும்படி வீராட்டகாசஞ் செய்து, இயமனை இருகரங்களாற் கசக்கிப் பிழிந்து அவனது வெற்றுடலை நாற்றிசையிலும் வீசி, அவனது மேதியின் கொம்பை முறித்து வீழ்த்தி, நிருதியின் தோளையரிந்து, வருணன் உந்தியைவாளினாற்றோண்டி, வாயுவை உசுவாசத்தால் வருத்திப் பறத்தி, கோபத்துடன் குபேரன் தோளைக் கயிற்றாற்கட்டி, பூடாவென்னும் பரிதியைப் போடாவென்றுபல்லுதிர்த்து, பகன் என்னும் பகலோனது அம்பகமகழ்ந்து, அரியமாவென்னும் ஆதவன் றோளையரிந்து, சமீபித்த தசபுத்திரர் திண்மையை வாளாற் சேதித்து, வசுக்களெண்மரையும் மருத்துவரையும் வாய்வழி சோரி வழியப்புடைத்து, பலநூல்களைக் கற்றும் பரமசிவனே பரம்பொருளென்றுணராது அப்பொருள் மால் என்று மால்கொண்டிருந்த வாமோர் பலரையுமுதைத்தனர்.

தக்கன் தலையிழந்தது கேட்ட அவன் பிரதான பத்தினி வேதவல்லி பாக்கியர் சிலருடன் ஆங்கடைந்தனள். அவள் வருவது கண்ட காளியம்மை அவளது காதினை யறுத்துத் தரையிற்போட்டு தக்கனது மற்ற மனைவிமார் தலைகளை யறுத்துப் பந்தாடி, நாமகள் திருமகள் நாசியை யரிந்து, இந்திராணியின் இணைமுலை களைந்து, அதிதியினது அதரத்தை அரிந்தெறிந்து, அக்கினிதேவன் மனைவியாகிய சுவாகாதேவியின் வலமுலையையும் இடத்தனத்தையும் நகத்தாற் கிள்ளி ஏனைய மாதரது செவி-நா-மூக்கு-முலை-முதலியவற்றைக்கொய்து துன்புறுத்தினள்

வீரபத்ரர் வெகுளிமிக்கொள்ள ஆகாயத்தில் அசரீரி "கோபத்தணிக" எனக் கூறக் கேட்டு, உக்கிரம் சிறிது தணிந்தனர். சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன் இடபாரூடராய்த் தோன்றிக் காட்சி யளித்தனர். வீரபத்ரமூர்த்தியும் காளிகாதேவியும் அவ்விருவர் முன் சென்று பணிந்தனர். உலகமாதாவாகிய உமாபிராட்டியார் அவ்யாகசாலையுற்றும் தேவர்-அரம்பையர்-முனிவர்-முனிமாதர்-தக்ஷவம்சத்தர் முதலானோரது பிரேதங்கள் வீழ்ந்துகிடக்கக் கண்டு மனம்பொறாது "எம்பெருமானே! இவர்கள் யாவரும் இவ்வேள்வியின் பொருட்டிறந்தோராதலின், இவர்களை யெழுப்பியருள வேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, கருணாமூர்த்தி கனிகூர்ந்தாராய் வீரபத்ரரால் வீழ அவர்களை யெழுப்பி உயிர்த்தருளினார். இமைப்பொழுதிலுயிர்பெற்று இந்திரைகேள்வன் - எண்கண்ணன் - இமையவர் - இருடியர் யாவரும் இமயவல்லியாருடன் இடபாரூடராய் ஆகாயத்திற் சேவைதந்த ஜகதீசனது திருவடிகளை [illegible] பலமுறை வீழ்ந்து பணிந்து பாவிப் பயந்து நிற்க, பரமகாருண்யமூர்த்தி "அஞ்சாதீர்கள்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளித் தேற்றினார். பதுமன் தன் தனயனாகிய தக்கனைக் காணாது பதைத்து பசுபதியைப் பணிந்து "கொடியோனாகிய தக்கனையும் எழுப்பிக் கொடுக்கவேண்டும்" என்றிரப்ப, சிவ கடாக்ஷத்தினால் வீரபத்ரர்-தக்கன் சிரத்தின்மேல் ஆட்டுத் தலையை யமைத்து "எழுக" என, அவனும் எழுந்து உளநாணி அச்சமுற்று விமலனை நமஸ்கரிக்க "வெருவேல்" என்று அருள்செய்து, விடையூர்தி வீரபத்ருடன் வெள்ளிமலையடைந்து அவருக்கோருலகளித்து விடுத்தனர். பிறகு தக்ஷன் பிரமன் சாற்றிய புத்திமதியைக் கேட்டுச் சிவார்ச்சனை செய்து சிவகணங்கட்குத் தலைவனாயினான்.

ஸ்துதி.

ஏததேவஸ்வயோகாத்ருகாருணவாஸோர்யஸ்ய இத்யாதிதரூசாத்தீ:
விஷ்ணோர்த்யோவிஷ்ணோ:ஸிரச்சித்பிதக்ஷதுதுமபபாத

யஜ்ஞோமுகஸ்தஸ்மை ஸச்சிரோ யத்ப்ரவக்ய:
வாஜஸநீயம் தத்ராத்ரி: ப்ரக்ருத்யாமநோதி
விஷ்ணோ:ஶிர:ப்ரதிக்ஷேபிதம்.

லிங்கபுராணம்.

பபாத ஶததா பூர்வமஸௌ ஸம்யஜ்ஞ: புரோத்தம:
புரூத்தாயதம் ஹம் ஹஸ்சக்ரமுத்யம்ய ஸப்ரபு:
வ்யவஸ்டம்பததீநாத்மா கரேணாவஸ்தநம் ஶிவா:
உதிஷ்டத்யஜ்ஜிதஸ்தேந பாவநாண்ஞிஷ்வஸிஸ்சவ:
த்ரிபிஸ்சகர்ஷிதஸ்தேந க்ஷிதாபூத்வைப்ரபோர்தஸ்
ஶார்ங்ககோடிப்ரஸம் காச்சிச்சேதஸஹிரஸ்ப்ரபு:
ததக்ஷைஜ்ஞபதத்பூம்யாம் ஹிரஸ்தஸ்யதாதலே
வாயுநாப்ரேரிதம் சைவக்ராணம் ஜநபிநாகிநா
ப்ரவிஷ்டே ஹக்ஷைஞ்ஞே தவதஷ்யாஹவநீயகே
ஶார்ங்ககோடிப்ரஸம் காஸ்சகேஹாவஸ்யமஹாத்மந:
ஶிரஸ்சிச்சேதயாமாஸ வீரபத்ரோமஹாபல:
யஜ்ஞஸ்யஶிரஸஸ்சேத்தா பூஷ்ணோ தந்தவிநாஶக:

வாயுபுராணம்.

ஜடாதரம் ஹரிர்த்ருஷ்ட்வா க்ரோதாத்ராரக்தலோசநம்
தஸ்மாத்தேஶாதபக்ராம்ய குப்ஜாதாம் தர்ஹிதஸ்தித:

ஶாந்திபர்வம்.

நைவாகல்பயத்பாகம் தக்ஷோருத்ரஸ்ய பாரத
ததஸ்ஸதேவீவசநாத் தக்ஷயஜ்ஞமபாத்ரவத்
ஸஸர்ஜ ஹரோஷஸம் க்ரோதேந ப்ரஜ்வலந்தம் முஹுர்முஹு:
தச்சூலம்பஸ்மஸாத்க்ருத்வா தக்ஷயஜ்ஞம் ஸவிஸ்தரம்
ஆஸீயோஸ்ஸஹஸங்கச்சந்பதர்யாஶ்ரமமந்திகாத்

45

வேதேநமஹதாபார்த்தாபதந்நாராயணேநபிச
ததஸ்தத்தேஜஸாப்லுஷ்டா: கேபாநாராயணஸ்யச
பபூவுர்முஞ்ஜகர்ணஸ்துதேநாஹம்முஞ்ஜகேபவாந்
அத்யப்ப்ருதிபர்வத்ஸர்வாலோகோமேபலத்யயம்.

வாயுஸம்ஹிதை.

சரேணார்த்தசந்த்ரேண ஸவீராட்பாபூருஷம்
ம்ருகரூபேணதாவந்தமவிபரிஸ்கந்ததாகரோத்.

பலதேவர்களுக்குச்செய்த தண்டங்கட்கு மேற்கோள்வேண்டுவோர் கூர்மபுராணம் - ஸ்காந்தபுராணம் - இலிங்கபுராணம் - வாயுசங்கிதை-காசிகண்டமுதலிய நூல்களிற் கண்டுகொள்க. விரிப்பிற் பெருகும்.

சிவபிரான் தன்னைப் பகைத்துச்செய்த தக்ஷனது யாகத்தைச் சங்கரிக்க எழுந்தருளியமூர்த்தமே தக்ஷயஜ்ஞஹதமூர்த்த மெனப் பகரப்படும்.

தக்ஷயஜ்ஞஹதமூர்த்தயேநம:

நாற்பத்தைந்தாவது
கிராதமூர்த்தி.

துவாபரயுகத்திலே பாண்டுபுத்திரர் சகுனியின் மாயச்சூதினால் நாடுநகரங்களைத் தமது ஞாதியாகிய துர்யோதனனுக்குத் தோற்று, மனைவியுடன் வனமடைந்து வாழ்ந்திருந்தனர். பிதாமகனாகிய வேதவியாசமுனிவர் அங்கெழுந்தருளக்கண்டு பஞ்சவரும் பாஞ்சாலியும் அவரது பாத தாமரையைப் பணிந்து தாம்படும்பாட்டின் குறை கூறினர். முனிவர் அவர்கட்கு அநேக அரசநீதியையும், நளன்முதலிய அநேக பேரரசர்களுங் காலவித்தியாசத்தினாற் கஷ்டப்பட்டன ரெனப் பல பூர்வசரித்திரங்களையுங் கூறி, அவர்கள் மனதைத் திடப்ப

ஏத்தி, சிவபெருமானை நோக்கித் திருக்கயிலாயகிரிச்சாரலிற்ற வஞ்செய்து அவரது அநுக்கிரகத்தை யடையுங்கள் என்றருளிச் செய்து, தவமியற்றுதற்கு முகூர்த்தமுங் கூறித் தமதிச்சையின்படி சென்றனர்.

அம்முனிபுங்கவர் ஆஜ்ஞாபித்தவண்ணம் அருச்சுனன் சடைமுடியும் மரவுரியுந்தரித்து, அம்பறாத்தூணியும் வில்லுந் தோளிற் பூட்டி, வெள்ளிமலையின் மேற்புறமடைந்து, அது பர்வதராசபுத்திரியாராக உமையம்மையார் திருவவதாரஞ்செய்த புண்ணியக்ஷேத்திரமென்றுபணிந்தெழுந்து, முத்தழல் வளர்க்கும் முனிவர்பாதங்களை முடிமேற்கொண்டு, இயக்கர் விச்சாதரர் சாரணர் முதலானோரைக் கண்டு, சிங்கம்-புலி-யானை-கரடி முதலிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும் ஆரண்யத்தை யகன்று, எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் புண்ணியமுடிவாகிய மலையை நண்ணி, இதயதாமரையில் இறைவனையிருத்தி வேதசிவாகமங்களிற் கூறியவகையே திருவெண்ணீற்றினைத் தேகமுழுவதுஞ்சண்ணித்து, அக்கமாலையணிந்து தவக்கோலங்கொண்டு தாளொன்றினால் நின்று, மற்றொரு காலை மடித்து நின்ற காலின் தொடையிலூன்றி, இருகரத்தையுஞ் சிரத்தின்மேற் சேர்த்துத்தூக்கி, இருவிழியிலும் இடையறாது நீர்தாரையொழுக, மனத்தைப் புறஞ்செல்லாதொடுக்கி மஹாதேவனைச் சிந்தித்து அருந்தவத்தமர்ந்தனன்.

அவனது தந்தையாகிய இந்திரன் தன் தனயன் தனஞ்செயன் செய்யுந் தவத்தைச் சோதிக்கும்படி, அரம்பை ஊர்வசி முதலிய சில தேவதாசிகளை யேவினான். அவர்கள் சதக்கிரதுவின் விருப்பின்படியே யவனமொன்றில் ஆடையாபரணாலங்கிருதராகி, பரிமளமிகுந்த நறுமலர் சூடி, பற்குனன் தவஞ்செய்யும் பர்ணசாலையை நாடி, பலவகையிலுந் தமது கருத்து பக்குவப்படாமையாலோடி, பாகசாதனனைத் தேடி நடந்து விருத்தாந்தங்கள் பயன்பெற்றிலவென்றுரை

யாடித் தமது பதியிற் கூடினர். மகபதி தனது மைந்தனது சிந்தையின் வன்மைக்குக் களித்து, சடிதியிற்சென்று சவ்வியசாசியைக் கண்டு சந்தோஷித்து, சற்றுவசனித்து மனவிருப்பமறிந்து "மங்கைபாகர்வருவார்; வரங்கள் பல தருவார்" என்று ஊக்கமுண்டாக்கித் தனது நகரிற்குச் சென்றனன்.

இஃதிவ்வாறிருக்க: சில சேடியரால் அருச்சுனன் செய்யும் அருந்தவத்தை யறிந்த அம்பிகை அரனிடமணுகி "அண்ணலே! அருந்தவமியற்றும் அருச்சுனனுக்கருள் புரியவேண்டும்" எனக்கூற, அரன் "தவமியற்று மிவனைக்கொல்லும்படி இவன்றோஷி சுயோதனன் தனது நண்பன் மூகாசுரனை யேவினன்; அவனும் பன்றிவடிவாய் இவ்வசலமடைந்து சமயம்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனன்; ஆதலின் அவன் கிரீடியைக்கிட்டிக் கெடுதிபுரியுமுன், அத்தானவனைச் சங்கரிக்கவேண்டும்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, திருநந்திதேவனை விளித்து "நாமின்றுவேட்டையாட வேண்டுதலின், கணங்களும் நீயும் கணமொன்றில் அதற்கேற்ற உருக்கொள்க" என ஆஞ்ஞாபித்து, தாமும் வேட்டுவ வடிவு தாங்கினர். உமாதேவியாரும் அதற்கேற்ப ஓர் வேட்டுவச் சிறுமியாகி, குமாரக்கடவுளைக் குழந்தையாக்கிக்கைக்கொண்டு பெருமான்பின்வந்தனர். வேதங்கள் நான்கும் வேட்டை நாய்களாயின. கணங்கள் வேடுவராயின.

ஈசன் இவ்வகையாக யாவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு வில்லைவளைத்து விரைந்து செல்லுகையில், மூகாசுரன் பெருமுழக்கத்துடன் அர்ச்சுனனை எதிர்த்தோடினன். அப்போது தவத்திருந்த சருகு பட்சணஞ்செய்யுஞ் சுவேதவாகனன் ஆர்ப்பரித்துவரும் பன்றியைப்பார்த்து, அதனாலே தவநிலையழியுமென்றஞ்சி, வில்லைவளைத்து நாணேற்றி அஸ்திரமொன்றை அதன் முகத்தில் இலக்குவைத்து விடுத்தனன். வேட்டுவவுருக்கொண்டு சேனைவீரருடன்வராகத்தைத்தொடர்ந்துவந்த விமலன் வில்லோசை காட்டி அம்பொன்றை அதன்பின்புறம்

எய்தனர். அவ்விரண்டம்புகளும்பாய்ந்தன. அவற்றில் அருச்சுன னெய்த அம்பு அதன் முகத்திற் பாய்ந்து பின்புறத்துருவி, அருச்சுனனது அம்பறாத்தூணியை யடைந்தது. வேட்டுருவேற்ற இறைவ னெய்த அம்பு அதன் பின்புறம் பாய்ந்து முன்புறத்துருவி, நிலமிசை விழுந்தது. மூகாசுரனாகிய ஏனம் நிலத்தின்மேல் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாய் இறந்தது. வேட்டுவ வடிவுகொண்ட சிவகணங்கள் தவஞ்செய்யுந் தனஞ்சயனைச் சமீபித்து " தவசியே ! ஒருவனெய்த மிருகத்தைப் பிறனொருவ னெய்யலாமோ" எனப்போர்கொண்டனர்.

வேடவடிவுகொண்ட சிவபிரானும், தவசியாயிருந்த தனஞ்சயனும், பல நியாயங்கள்பேசி ஒருவரோடொருவர் சபதஞ்செய்துகொண்டு பெருஞ்சமர் செய்தனர். கடவுள் தனஞ்சயனது காண்டீபத்தின் நாணையறுத்தனர். அதனால் அருச்சுனன் நாணமடைந்து அவ்வேடர்தலைவன் தலைமேல் நாணறுந்த வில்லாலடித்தான். அவர் சர்வவியாபியாதலின் அவ்வடிசுவர்க்க மத்திய பாதலமென்னுந் திரிலோகத்திலுள்ள தேவர் மானுடர் முதலிய எல்லோருக்கும்பட்டது.

"விண்ணிலுறை வானவரி லாரடி படாதவர்
விரிஞ்சனரி யேமு தலினோர்
மண்ணிலுறை மானவரி லாரடி படாதவர்
மனுக்கண்முத லோர்க ளதலக்
கண்ணிலுறை நாகர்களி லாரடி படாதவர்
கட்செவி மகீபன் முதலோ
ரெண்ணில்பல யோனியிலும் யாவடி படாதன
விருந்துழி யிருந்து ழியரோ.

வேதமடி யுண்டன விரிந்தபல வாகம
விதங்களடி யுண்ட னவொரைம்
பூதமடி யுண்டனவி நாழிகைமு தற்பகல்செய்
பொழுதொடு சலிப்பில் பொருளின்

46

பேதமடி யுண்டன பிறப்பிலி யிறப்பிலி
பிறங்கலர சன்றன் மகளார்
நாதனம லன்சமர வேடவடி வங்கொடு
நரன்கையடி யுண்ட பொழுதே."

அருச்சுனனடித்த அடியால் வேடர்பதி வெகுளிகொண்டனர் போலச் சிறிதுநேரம் மல்லயுத்தஞ் செய்து மகவான் மைந்தனது வன்மையையறிந்தனர். அவன் அல்லற்படுவதை யகற்றும்படி தேவர்களும் இந்திரனும் தோத்திரஞ்செய்தனர். கருணாமூர்த்தியாகிய கண்ணுதல் உமாபிராட்டியாருடன் சகல தேவர்களும் புடைசூழக் காட்சியளித்தருளினர். பற்குனன் பலவகையாகப் பரமபதியைத் துதித்தனன். சிவபிரான் அவனைத் தேற்றி "மூகாசுரனால் உன்னுயிர் போகாவண்ணம் வேடுவனாக வேடமுற்று வந்தேன். வேண்டியவரம் யாது?" என வினவ, சவ்வியசாசி "சங்கரா! தேவரீர் பெயர்கொண்ட அஸ்திரமொன்று திருவருள்செய்யவேண்டும்" என விண்ணப்பிக்க இறைவர் அவ்வாறே பாசுபதாஸ்திர மநுக்கிரகித்து "பாரதப்போரிற் செயமுறுக" என ஆசீர்வதித்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

அருச்சுனன் தவஞ்செய்கையில், அவனைக்கொல்லும்படி துரியோதனனால்விடுத்த மூகாசுரனைச் சங்கரிக்க வேடுருவேற்றுச் சென்றமையால், சிவபிரான் கிராதமூர்த்தியெனப் பெயரெய்தினர்.

கிராதமூர்த்தயோகம ௩

நாற்பத்தாறுவது

குருமூர்த்தி.

ஆளுடையவடிகளென்னுஞ் சிறப்புப்பெயருற்ற மணிவாசகர் பாண்டி நாட்டில் நீர்வள நிலவளமிகுந்த திருவாதவூரில் ஆமாத்திய வேதியர் குலத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து தந்தையாரால் திருவாத

ஊரர் என்னும் பிள்ளைத் திருநாமம் பெற்று வேதாகமமுதலிய கலைகளிற் றேர்ச்சியடைந்திருக்கையில், மதுரையில் அரசுபுரிந்து வரும் அரிமர்த்தனபாண்டியன் இவரது பிரதாபத்தைக் கேள்வியுற்றுத் தன்பால் வருவித்து ஆற்றலைநோக்கி அமைச்சுரிமையுந்தென்னவன் பிரமராயன் என்னும் பட்டமுங்கொடுத்துச் சிறப்போடு வைத்திருந்தனன். அமைச்சர்பெருமான் இருமனப்பெண்டிர்போலும் அரசகாரியத்துந் தொழிலும் ஆளுடையார் திருவடிக்கண்ணே அறிவுமாக வொழுகிவருகையில், கீழ்க்கடற்றுறையிற் குதிரை கொள்ளும்படி அரசனேவ, அளவற்றபொருளோடுஞ் சென்றனர்.

பரிபக்குவமுற்ற ஆன்மாக்கட்குத் திருவருள்புரியும் ஆளுடையார் இவரது சத்திநிபாதத்துஉத்தமத் தலைமைநிலைநோக்கி மானுடத் திருவுருவேற்றுத் திருநந்தி முனிகணங்கள் மாணக்கராய்ச் சூழ்ந்துவர, திருப்பெருந்துறையிற் குருமூர்த்தங் கொண்டெழுந்தருளி வாதவூரையர் வரவுநோக்கியிருந்தனர். இவர்சென்று அத்திருப்பதியெல்லையடுக்க, அன்பும் ஆராமையுந் தலைமீதூர, என்னுடையான் இங்குற்றனனோ? என்னுங் கருத்தோடு சென்று, ஆசிரியர் பெருந்தகையைக் கருவிகளெல்லாங் கனிந்துருகக்கண்டு கைதொழுது உரை குழற உடலங் கரையப் பரவினர்; பாடினர், ஆனந்தக்கூத்தாடினர்; பரவசராய் அசைவற்றுச் சிறிதுபொழுது கையேற்றிருந்து, “எம்பெருமானே! இவ்வுடல்பொருள் ஆவி மூன்றனையுந் திருவுள்ளம்பற்றுக” என்று குறையிரந்த குணக்குன்றனையவரை, எம்பெருமான் திருவருணோக் களித்து, அஸ்த மஸ்தக சையோகஞ் செய்து அமையத் தடவித் திருவடிசூட்டி அன்பூட்டி அறிவின்மயமாக்கிஐந்தெழுத்துண்மையைசவுற உபதேசித்தருளினர்; அதனால் அமைச்சர்பெருமானும் அமுதராயினர். ஆசிரியநாயகத் தருட்சந்நிதியில் அன்புருவப் பெருந்தகையார் அளவளாவி, அடியார் கூட்டத்திலானந்தக்கடலின்மூள்கி அமுதமுதலங்காரத் தமிழ்சூட, பத்திபீச

ளைவேண்டிப் பரமபதியவனாய்த்திறந்து, தமது அருமைத் திருவாக்கால் "மாணிக்கவாசக! இங்கிருக்க" என்றனுக்கிரகித்துத் தம்மணுக்கர்குழாத்துடன் அந்தர்த்தானமாயினர்

சிவயோகமுற்ற மாணாக்கர் திலகராகிய மணிவாசகர் மனமுருகி வருந்திப்பிரிவாற்றாதவராய் உயிர்நீங்கக்கருதி, அஃதெம்பெருமானதென் றெண்ணிக் கட்டளைகடவாது, அங்கேயேயிருந்துகொண்டு, அவருடன் வந்த பரிசனர்களை நோக்கி "ஆடித்திங்களிற் புரவிகள்வருமென்று புரவலற்குக் கூறுக" எனப் பணித்தனுப்பி, தாங்கொண்டுவந்த அரிமர்த்தனனரும்பொருள் முழுதும் ஆண்டவருக்கும் அடியவருக்குமமைந்த ஆலயமுதலிய திருப்பணியில் விநியோகஞ்செய்திருந்தனர். பரிசனர் சொல்லக்கேட்ட அரசன் அவ்வாறு ஆடித்திங்களன்றும் அசுவங்கள் வாராமையால் அமைச்சர் வாழ்வுக்கோலை விடுப்ப, அவரும் உடையார் சந்நிதியிற் சென்று அரசோலையறிவித்து நிற்க 'ஆவணிமூலத்திற்பரித்திரள்வருமென்று ஓலைவிடுக்க" எனப்பெருமான் அசரீரியாய்க்கூறினர். ஸ்ரீமன்றுடையார் கட்டளைப்படி அவ்வாறே ஓர் திருமுகம் வரைந்தனுப்பினர். மணிவாசகர் துயிலுகையில் எம்பெருமான் தோன்றி "புரவிகள் பின்வரும்: நீ முன்செல்க" எனப்பணித்தமையின், அமைச்சர் பெருமான் ஆளுடையார் சந்நிதியிற்பணிந்து விடைகொண்டு மதுரையையடைந்து ஆலவாயுடையாரை வணங்கி, அரசனவைக்களத்துற்று அகமலரச்செய்து, சோமசுந்தரனைப் பணிந்து இருக்கையடைந்து திருவருணோக்கியிருந்தனர்.*

*கவனிப்பு:—குருமூர்த்தம்-அசுவாரூடம் என்னும் இரண்டு சரித்திரங்களும், மாணிக்கவாசகர் சரிதங்களேயாதலாலும், அவை முறையே ஒன்றின்பின்னொன்றாக அடுத்துவருவதாலும், அவர்பிரபாவத்தை ஈண்டு முடித்திலோம். எஞ்சிய சரிதையை அடுத்த அசுவாரூடமூர்த்தத்திற் கண்டுகொள்க.

பரிபக்குவமுற்றிருந்த மாணிக்கவாசகருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தவர் சிவபிரானாதலால் அப்பெருமானுக்குக் குருமூர்த்தியென்னுமோர் பெயர் வழங்குகின்றது.

குருமூர்த்தயே நம:

நாற்பத்தேழாவது

அசுவாரூட மூர்த்தி.

மாணிக்கவாசகருக்குப் பந்துவர்க்கமும், நட்புமாயினோர் காணுவகையாக மதிகூறக் கருதி, அரசகாரியத்திற் சிறந்துள்ளாரா யிருத்தலின், மன்னனுக்குறுதியும் உறவினருக் கூன்றுகோலுமாக விருந்திலீரெனத் தமக்குத் தோன்றிய வழியெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்டு "எமக்கு யாதுவரினும்வருக. எம்பெருமானை மறவேன். ஊழாகிய தீவினை விளைந்தால்விலக்கற்பாலாருளரோ?" எனக்கேட்டகன்றனர். அரசன் அமைச்சர்நாயகரை வருவித்து "குதிரைகள் வந்திலவே" என, "இன்னும் மூன்றுதினங்களில் இவுளிகள்வரும்" எனப்புகல, அப்போதும் குதிரைக் கூட்டம் வாராமை கண்டு கொற்றவன் சினந்து, தண்டலாளராற் பலவகையாகத் துன்புறுத்திச் சிறையிலிருத்தினன். மணிவாசகர்தமதுடலுயிர்கட்குரியராகியபரமபதியைப் பலவகைப் பாமாலைகளாற்றுதிசெய்ய, அடியார் பாடலுக்ககமகிழும் ஆனந்தக் கடலாகிய ஆலவாயுடையார் அவரிடுக்கண்களையத் திருவுள்ளங்கொண்டு, திருநந்திதேவர் முதலிய சிவகணத் தலைவர்களைவிளித்து, "பாண்டியனுக்குப் பரிமாசெலுத்தவேண்டுதலின் வனத்திலுள்ள நரிகளைப் பற்றிவந்துபரிகளாக்கி அவற்றை நடத்துஞ் சேவகராக நீங்களுருக் கொள்ளவேண்டும்" என்று கட்டளையிட, அவர்கள் அவ்வாறே சித்தப்படுத்திப் பலவகையாகிய ஆடைமுதலியவற்றில் வேறுபாடுற்ற சிறந்த வடிவேற்றனர்.

47

தொண்டர் தன்பங்களைக் களையுஞ்சோதிஸ்வரூபியாகிய சிவபிரான், தருமார்த்த காம மோக்ஷ மென்னும் நாற் புருஷார்த்தங்களே நான்கு கால்கள் - ஞானகாண்ட கருமகாண்டங்களே இரு செவிகள் - பர அபரவுணர்ச்சியே விழிகள் - விதிமுகம் - வேதங்கள் வால் - தந்திரங்கள் புறவணி - ஸப்தகோடி மந்திரங்கள் சதங்கை மாலை - சூரிய சந்திரர் பாதம்வைக்கு மிடங்கள் - தாரகப்பிரம மந்திரமே கடிவாள மாகக்கொண்டு இவற்றைப்போன்ற பிற அங்கங்களுமமைந்த ஓர் சிறந்த புரவிமேலேறித் தாமே அவற்றிற் கிறைவராய் எழுந்தருளிவர, பாண்டிமன்னன் பரிமா வரவறிந்து அவற்றின் சிறப்பையும் தலைவனது சிறப்பையும் அன்போடு கண்டு களித்துப் பரிசு பல செய்தனுப்பிப் பழைய மந்துறையிற் கட்டப் பணித்தனன் அப்பரிகளும் பாதியிரவிற் பண்டைய நரிபுறவேற்றுப் பலகுதிரைகளை யூறுசெய்து, வனத்திற்கேக, பூழியன்கேள்வியுற்று மனம் புழுங்கி அமாத்தியரை யழைத்துத் தண்டலாளர்வச மொப்புவித்து "அப்பண்டாரப்பொருள் முழுதுங் கொண்டுவிடுக" என, அவர்கள் ஐயரைச் சிறைப்படுத்தி வைகையாற்றிற் கடுங்கோடையில் வருத்தஞ் செய்ய, வஞ்சமில்லார் வள்ளலார் திருவடியில் மனஞ்செலுத்த அருட்பெருந்தகை அவ்வைகையைப்பெருகச்செய்ய, மதுரைமுற்றும் வெள்ளமாக அரசனாணையால் மண்ணடைப்பாராயினர். மந்திரியார் ஆலயஞ்சேர்ந்தனர்

அச்சமயத்து வந்தி யென்னும் மூதாட்டி தனக்கு விடுத்த கரை அடைப்பின்றி வருந்த, பெருமான் கூலியாளாய் வந்துபிட்டுண்டு, கட்டுண்ட அயற்கரையிடிய நீர்விடுத்துத் துயில்புரிவார்போலிருக்கக்கண்ட பாண்டியன்பிரம்பாலோச்ச * அஃதியாவர்மேலும் படச்செய்து அடைப்பாரின்றியடைகரையாக்கிமறைந்து ஆலய

* சிவபெருமான் சர்வ வியாபியாதலின் அவரை அரிமர்த்தனன் பிரம்பாலடித்தபொழுது அவ்வடி யாவர்க்கும் பட்டது.

வாணியால், "அமைச்சனைத் தேற்றி" எனக்கூறுவித் தருளினர். வேந்தன் வெருண்டோடி ஐயனைக்கண்டு "வாதவூரா! என்பிழை பொறுத்தி இத்திருவையெல்லாம் வேண்டியவாறுசெய்தருள்க" என ஐயர் "வழுதியர் கோவே! திருவருள்வழி நிற்க" என்று நிறுத்திப் புறப்பட்டுத் திருப்பெருந்துறை யடைந்து பதிகமோதித் துதித்து, பல திருப்பதிகளையுஞ்சென்று பணிந்து, தில்லையைச்சேர்ந்து ஈழத்தினின்றுவந்த புத்தனைத் தில்லைவாழ்ந்தணர் விருப்பின்படி வாதில் வென்று, அவர்கட்குச்சிவசின்னமளித்து, வளவர்மகளை வாய்திறப்பித்து, திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் மன்றுடையாரே யெழுதிக் கைச்சாத்திட் டருளும்படி மணிவாய் மலர்ந்தருளினர். ஆமாத்தியகுலதீபத்தை அவ்வேதியர் நோக்கி "திருவாசகத்தின் திருவுள்ளக்கிடையைத் திருவருள் செய்யவேண்டும்" என்றிரப்ப, அடிகள் முறுவல்செய்து அவ்வந்தணரொடு பொன்னம்பலஞ்சேர்ந்து "இவ்வாசகப்பொருளாவார் இவரே" என்று திருவாய்மலர்ந்து திருச்சிற்றம்பல முடையாரைக் குறியாது குறிப்பித்து, எம்பெருமானிடத் திரண்டறக் கலந்தனர்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

"பாண்டியன் முதுகிற் பட்டது செழியன்
பன்னிய ருடம்பினிற் பட்ட
தாண்டகை யமைச்சர் மேனிமேற் பட்ட
தரசிளங் குமரர்மேற் பட்ட
தீண்டிய கழற்கால் வீரர்மேற் பட்ட
தியவுள்மேற் பட்டது பருமம்
பூண்டவெங் கரிமேற் பட்டதெவ் வுயிர்க்கும்
போதன்மேற் பட்டவத் தழும்பு.

பருதியு மதியும் பாம்புமங் கோளும்
பன்னிறம் படைத்தகாண் மீனு

48

யிருவிலும் புனல்கா லெரிகளுங் கனல்வா
னென்றுமைம் பூதமுங் காருஞ்
சுருதியுமாறு சமயவா னவருஞ்
சுரர்களு முனிவருந் தொண்டின்
மருவிய முனிவர் கணங்களும் பட்ட
மதுரைநா யகனடித் தழும்பு.
மானவர் மனிதர் நாகர்புள் விலங்கு
மாசுணஞ் சிதலெறும் பாதி
யானபல் சாரு மலைமரங் கொடிபுல்
லாதியா மசரமும் பட்ட
வூனடை கருவும் பட்டன தழும்போ
டுதித்தன வுயிரிலா வியறுங்
தானடி பட்ட சராசர சடங்க
டமக்குயி ராயினோன் றழும்பு.
துண்ணென மாயோன் விழித்தனன் கமலச்
சோதியும் யாதென வியந்தான் ***"

சிவபெருமான், அரியர்த்தனனது அளவில்லாப் பொருளைச் சிவபணிவிடையிற் செலவுசெய்த மணிவாசகர் நிமித்தமாய் நரிகளைப் பரிகளாக்கித் தாமே பரித்தலைவராய்ச் சென்று பரிவிகள் ஒப்புவித்தமையால் அசுவாரூடமூர்த்தியென்பதோர் திருநாமமெய்தினர்.

அசுவாரூடமூர்த்தயோகம்?

நாற்பத்தெட்டாவது
கஜாந்திகமூர்த்தி.

சொல்லுதற்கரிய வலியமைந்த சூரபன்மனது தொந்தரவைச் சகியசத *இந்திரன் தன் மனைவியுடன் மறைந்து சீகாழிப்பதியிற் சிவார்ச்சனைசெய்துகாலங்கழித்திருந்தனன். அதுகாலத்தில், அமரர்

கிலர் ஆகண்டலனைக் கண்டு "அரசே! அசுரர் புரி துயரினை ஆற்ற கில்லோம்" எனக்கூற, வச்சிராயுதன் "வானவர்களே! மகாதேவனை வழுத்தி அத்துயர் தீர வெள்ளிமலை யடைவோம்" என்று இந்திராணியை அரிகரபுத்திரர் காவலில் விடுத்து, தேவர் குழுவுடன் திருக்கயிலையடைந்து திருச்சந்நிதானத்திணுட் செல்ல, திருநந்திதேவரை உத்தரமுதவும்படி யிரந்தனர். அதுசமயம் ஸநகனாதியர்க்குச்சங்கரர் ஞானோபதேசஞ் செய்துகொண்டிருத்தலின், நந்தியெம்பெருமான் நாகாபரணர் கட்டளைப்படி தடுக்க, அத் திருவாயிலிலேயே அநேக காலம் அமர்ந்திருந்தனர்.

அக்காலத்திற் கொடுங்கோல்செய்துவந்தசூரபன்மன் தங்கையும், வாலிபரை வலிதிற் புணர்பவளுமாகிய அசமுகி யென்பாள் துன்முகியுடன் சீகாழித்தலத்தைச் சேர்ந்து, ஆங்குப் பொற்கொடி போல விளங்கும் புலோமசையைக் கண்டு தன் முன்னோனைச்சேர்ந்து வாழும்படி யழைக்க, சசி தடுக்க, வன்மையுடன் கையாற்பற்றி அவளலறும்படி இழுத்துக்கொண்டு சென்றாள். ஐயனாது ஏவலாளராகிய வீரமாகாளர் விரைந்துசென்று "செல்லற்க" என்று தடுக்க, அசமுகி ஓர் சூலத்தைச் சுழற்றிவிட்டனள். அதனை வீரமாகாளர் வாளால் வெட்டிமாய்த்தனர். அசமுகிதுன்னென்று துன்முகி கையிலிருந்த சூலத்தைவாங்கிக்கொண்டு, அவள்கையில் அயிராணியையளித்து வீரமாகாளர்மேல் அச் சூலத்தை விட, அவர் அதையுமழித்தனர். அரக்கி மலையொன்றைப் பலங்கொண் டெறிந்தனள். அவர் அதனையும் வாள்கொண்டுமாய்த்தனர். மேலுந் முசுமுள்ளவள் மேலொன்றுஞ் செய்யமாட்டாதவளாய், துன்முகிகையிலிருந்த இந்திராணியைத் தூணுக்குறத் தாக்கிக்கொண்டு விண்வழி, வேகமாய்ச் செல்ல, வீரமாகாளர் வெகுண்டு அவள் அளகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு உடைவாளையுருவி ஒரு கையை வெட்டி இந்திராணியை விடுவித்து, தார்க்குணங்க ளமைந்த துன்முகியை நோக்கி "நீயுக்

தொட்டனையன்றோ"? என்று, அவளேயுமோர் அத்த மரித்தனர். வருந்தி யழுது புரண்டு சோகமாகி யெழுந்த அசமுகிஅகம் காணித் துன்முகியுடன் மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று தன் தமயனோடு நிகழ்ந் தன கூறித் துக்கித்தனள். சூரன்உலகமெங்கச்சிரித்துஹுங்காரஞ் செய்து கோபித்தான். அதுகண்ட அவன் ஜேஷ்டகுமாரன் பாநு கோபன் "என்னை விடுத்தால், இந்திரன் இந்திராணி இமையவர் யாவரையும் இமைப்பிற் சிறைசெய்து வருவேன்" எனக்கேட்டு நன்றென இயைந்து ஏக விடுத்தனன். அவன் தன் வீடுசென்றான். சூரன் பிரமனைக் கொண்டு அவ்விருவ ரத்தத்தையும் பண்டுபோற் படைப்பித்து, வாயு-திசைக்காவலர் முதலியதேவரையும், நிலமன்ன ரையுந் தண்டித்துப் பிரமன் வேண்டுகோளின்படி விடுத்தனன்

பாநுகோபன் பல்வகைப்படையும் புடைசூழ இரதாரூடனாய், துன்முகி வழிகாட்டப் புகலிநகரிற் புகுந்து இந்திராணியை யெங் குந் தேடிக் காணாது, அமரர்புரியாகிய அமராவதியையடைந்தனன். அதனையறிந்த அந்தரர் சயந்தனுடன் சாற்ற, சயந்தன் " தந்தை - தாய்-ஆசிரியன் என்னு மிவர்களில் யாரும் ஈண்டிலர் ; இனி யென் செய்வது ? விதியைவிலக்க முடியுமோ ? வந்தது வருக" என்று ஐராவதத்தின்மே லேறி, ஆகாயவாசிகள் புடைசூழ, அசுரச்சேனைக் கெதிரில் அருஞ்சம ராற்றக் கருதி முன்சென்றனன். வானவருந் தானவரும் போர்புரிய ஆரம்பித்தனர். அவ்வாறு செய்த செருவில் தேவர்கள் தோற்றோட, அவுணர் அவர்களைத் தொடர்ந்து பற்றித் தோளிற் கயிற்றாற் கட்டி யிழுத்துக்கொண்டு போயினர். சயந்தன் சாலவும் வெகுண்டு தன் வில்லைவளைத்துப் பல்வகைப்பாணங்களைப் பூட்டித்தானவத்தலைவரைப்புறமுதுகுகாட்டியோடச்செய்துவெற்றி கொண்டனன். பாநுகோபன் அவனை யெதிர்த்துப் பல தேவாஸ் திரங்களைச் சிந்தினன். இந்திரகுமாரனும் எண்ணில்லா அம்புகளை எதிர் விடுத்தனன். இவ்வாறு ஒருவர் விட்ட அஸ்திரத்தை மற்

ரொருவராழித்துக்கொண்டு, இருவரும் பெருஞ்சமர் புரிந்தனர்; சயந்தன் பாநுகோபனது வில்லின் நாணியை யறுத்தனன்: பாநுகோபன் வேறோர் நாண்பூட்டி மனம் நாணி, சயந்தன் மார்பில் அஸ்திரமாரி வருஷித்தனன். சயந்தன் சகஸ்திராஸ்திரங்களால் அவனது தேரையுங் குதிரைகளையும் நொறுக்கினன். தீயோன் வேறோர் தேரேறிக் கணக்கில்லாத கணைகளை ஆகண்டல சுதனது ஆகத்திற் பிரயோகித்து அவனை யானைமேலேயே மூர்ச்சையாகி விழச்செய்தனன்.

சயந்தன் அவசமானதுகண்ட அவனூர்தியாக நின்றஐராவதம் பகைஞனது தேரிற் பலமுடன் பாய்ந்து, அதனுறுப்புகளைச் சிதைத்து, கோறல் புரியுங் கோடுகள் நான்காலும் அவன் மார்பில் நன்றாய்ப் புடைக்க, அதன் கொம்புகளன்குஞ்சடசட வென்னும் ஒலியுடன் முரிந்தன. வெய்யோன் வெள்ளையானையின் கவுளியில் வெகுளியோடடிக்க அது வருந்தி அலறி வீழ்ந்தது. அவுணரூக்கினையால், தைத்தியர் அநேகர் சயந்தனைச் சூழ்ந்து தோளிற் றாம்பு பூட்டிப்பிணித்து, சிறைப்பட்ட தேவருடன் சேர்த்தனர். அசுரர் அமரரது தோளிற்பூட்டிய கயிற்றைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஈர்த்துச்சென்று, அப்பொன்னுலகத்தைத் தீயூட்டினர். பாவியாகிய பாநுகோபன் மனமகிழ்ச்சியுடன் நிலவுலகடைந்து மகேந்திரபுரியில் தந்தைமுன் சென்று பணிந்து "எந்தையே! இந்திராணியையும் இந்திரனையுங் காணேன். தேவர்களையும், தேவமாதரையும், அவர்கள் இளவரசும் இந்திரன் மைந்தனுமான சயந்தனையுஞ் சிறைசெய்து கொண்டுவந்தேன். அமரருலகை இனி அமரெய்தாவண்ணம் அக்கினிக் கூட்டினேன்" என, சூரபன்மன் மனங்களித்து, மகனைத்தழுவிக்கொண்டு தேவர்களை விலங்கு பூட்டிச் சிறையிலிட்டனன். தேவமாதரை அசுர மாதருக்குப் பணிப்பெண்களாகப் பணித்தனன். சிறையி லகப்பட்ட தேவர்களும், அடிமைசெய்யும்

அரம்பா ஸ்திரீகளும், எப்பொழுது இத்துயர் தீருமென்று எண்ணிச் சிவபிரானது திருவருளைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர். இதுநிற்க:

பாநுகோபனோடு போர்செய்து கொம்பொடிந்த நாற்கோட்டு ஐராவதம், தனது துயர் ஆற்றாமல் வருந்தி, சிவத்தியானத்துடன் விண்ணுலகு நீங்கி மண்ணுலகடைந்து, சுவேதாரண்யம் என்னும் திருவெண்காடு சென்று, ஆங்கு முன்னொருகாலத்தில் இந்திரனாற் பூசிக்கப்பெற்ற பிரமவித்தியா நாயகியாரை இடப்புறமமர்த்திய ஸ்ரீ சுவேதாரண்யேசுரரது துதித்தற்கரிய திருவடியை மனத்திற் பதித்து, ஸூர்யதீர்த்தம், ஸோமதீர்த்தம், அக்னிதீர்த்தம் என்னும் முத்தீர்த்தத்திலும் முறையே காலை, உச்சி, மாலைகளான முப்பொழுதிலு மூழ்கி, திருப்பள்ளித்தாமங் கொய்து, சங்கமாகிய குடங்களால் திருமஞ்சன மாட்டி அருச்சித்து, ஏகமனத்தாய் உமாபதியை உள்ளத்திற் கொண்டுறைந்தது. அரவாபரணர் அத்தியின் பத்திக்குச் சித்தங்களித்து, திருவருள்செய்யச் சேவைதந்து ஐராவதத்தின் சிரமேற் றிருக்கரஞ் சூட்டி அதை நோக்கி "உனக்கென்னவரம்வேண்டும்?" என, "தேவநாயகா! தேவரீரை இவ்வகையே அருச்சித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுகிறேன்" என விண்ணப்பிக்க, விடையூர்தி "நீ க்ஷீராப்தி கடைகையில், தோன்றியபொழுதே உன்னை இந்திரனுக்கு வாகனமாக விதித்தனராதலின், நீ அவ்வாறே அமரர் துயரொழிந்தபின் அமராவதியை யடைந்து வாழ்க. எம்மடியனாகிய இந்திரனை நீயே வாகனமாகித் தாங்குதல் எமக்குச் சம்மதம். நின்கொம்புகள் பண்டுபோலாக" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர். ஐராவதம் ஆண்டவ ரநுக்கிரகித்த வண்ணம் கொம்புகள் வளரப்பெற்று, ஆண்டு அன்போடு சிவலிங்கார்ச்சனை செய்துகொண்டிருந்து, ஸ்ரீ குமாரக்கடவுள் சூரபன்மனாதிய அசுரர் துயரகற்றி அமரரைச் சிறைவிடுத்தபின்னர் இந்திரனுக்கு வாகனமாய்ப் பண்டுபோல் அமராவதியில் வாழ்ந்திருந்தது.

ஐராவதமாகிய யானையின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அதனைச் சமீபித்து அநுக்கிரகஞ்செய்தமையால், கடவுளையகரைக் கஜாந்திக மூர்த்தி யெனக் கழறலாயிற்று.

திருஞானசம்பந்த மூர்த்திசுவாமிகள் தேவாரம்.

"சக்கரமாற் கீந்தானுஞ் சலந்தரனைப் பிளந்தானு
மக்கரைமே லசைத்தானு மடைந்தயிரா வதம்பணிய
மிக்கதனுக் கருள்சுரக்கும் வெண்காடும் வினைதுரக்கு
முக்குளநன் குடையானு முக்கணுடை யிறைவனே.

கள்ளார்செங் கமலத்தான் கடற்கிடந்தா னெனவிவர்க
ளொள்ளாண்மை கொளற்கோடி யுயர்ந்தாழ்ந்து முணர்வரியான்
வெள்ளானை தவஞ்செய்யு மேதகுவெண் காட்டானென்
றுள்ளாடி யுருகாதா ருணர்வுடைமை யுணரோமே."

கந்தபுராணம்.

" மற்ற வன்றன் மணியணி மார்பிடைச்
செற்ற மால்கரி சென்றுமுற் றாக்கலும்
பொற்றை யின்கட் புழைத்திடுஞ் சூசியி
னிற்ற வாலத னீரிரு தந்தமும்.

வாலிய வொளிகெழு வனத்தி லேகியே
மூலம தாகிய முக்கண் மூர்த்தியை
மேலுள தாணுவின் மேயச் செய்துபின்
சீலமொ டருச்சனை செய்து வைகிற்றே.

அறிவுள மால்கரி யமலன் றந்திர
முறையது நாடியே முதிரு மன்பினென்
மறையுற வழிபடீஇ வைகு மெல்லையிற்
றுறைபடி நாற்பெருங் கோடும் வந்ததே.'

கஜாந்திகமூர்த்தயேநம:

50

நாற்பத்தோன்பதாவது

ஜலந்தரவதமூர்த்தி.

தேவேந்திரன் ஒருகாலத்தில் திருக்கைலாய கிரியையடைகையில், சிவபெருமான்வடிவு மாறி வழியில் நிற்கக் கண்டு, "நீ யாவன்? யாதுதொழில் செய்வோன்?" என, ஒன்றுங் கூறாதிருப்பக் கோபித்துத் தன் கைவச்சிரத்தைத் தோளிற்றாக்க, அது பொடியாக வுதிர்ந்தது. உடனே பெருமானுக்குக் கோப முதித்து, ஓருருத்திரவடி வேற்க, இந்திரன் வெருக்கொண்டு, உரை குழற வுடலசையக் கைகட்டி வாய்பொத்திப் பலவகையாகத் துதிபுரிய, இறைவர்மனம் பொறுத்துத் தன் கோபத்தாலுண்டாகிய வியர்வை நீரை வழித்தெறிய, அது மேற்றிசைக்கடலில் வீழ்ந்து ஓர் புத்திரவடிவாயது. அதனைச் சமுத்திரராசன் மகன்மைகொண்டு வளர்த்துவந்தனன். அச்சிறுவன் பிரமனாற் சலந்தரனென்று நாமமிடப்பெற்று, காளைப்பருவமுற்று, அவுணருடன் கூடி ஆற்றல் மிகுந்தவனாய்த் தானவத் தச்சனாகிய மயன் என்பவனால் ஓர் அழகிய நகரஞ் செய்வித்து, காலநேமியின் புத்திரிவிருந்தையைமணந்து சிறிதுகாலம்வசித்திருந்து, மேருமலையிலிருந்த தேவர்களோடு போர்புரியக்கருதிப் போகையில், தேவர்கள்விஷ்ணுவைவேண்ட, அவர் கருடாரூடராய் இருபதினாயிரவருடங் கடும்போர்புரிந்து அவனை வெல்லுந்திறனில்லாராய்ப் புகழ்ந்து சென்றனர். அதுகண்டஇந்திரன் அவ்வசுரனால் யாது நிகழ்கெய்துமோவென் றலக்கணுற்றுத் திருக்கைலாயகிரியையடைந்திருந்தனன்.

இந்திரனது செய்தியைச் சிலதூதுவரியம்ப வுணர்ந்த சலந்தரன் ஆங்குச்சென்று, அவனை யெதிர்ப்பான் கருதிப் புறப்படுகையில் விசேடித்த கற்பினையுடைய விருந்தையென்னும்மனைவி வேண்டாமென்று தடுப்பவும் மன மயங்காமல், சேனை சமுத்திரத்துடன் திருக்கைலையை சமீபித்தலைச் சதக்கிருதுகண்டு சஞ்சலங்கொண்

டுருந்திரனைத் துட்சென்று சங்கரர்முன்னே நின்று தனக்குற்றசங்கடத்தைச்சாற்ற, தயாநிதி "வச்சிரபாணி! வருந்தாதே" எனவவனுக் கிரங்கித் தேற்றித் தன்பின் வடிவுமாறிவரக் கட்டளையிட்டு, நரைத்த திருவுருவமும் ஊன்றிய தடியும், தொங்கிய கமண்டலமுந் தளர்ந்த நடையுமுடைய ஓர் விருத்தமுனிவடிவேற்று, இந்திராதியிமையவர் மறைந்து பின்றொடரச்சென்று, சலந்தரனைக்கண்டு "நீ யார்? யாது கருதிச்செல்கின்றனை?" என வினவ, "யான் சமுத்திராசன் தனயன். சலந்திரனென்னுநாமமுற்றேன். சிவனுடன் செருச்செய்யச்செல்கின்றேன்" எனச்செப்ப, நம்பெருமான் "நன்று கூறினை" என்று நகை கோட்டி, "கண்ணுதலைப்பொருதக் கருதிற் கணத்தி லுயிர்கழிவாய்; உயிர்ப்பிச்சைவேண்டின் திரும்பியோடிப் போ" என, சலந்தரன் "இமைப்பொழுதிங்கிருந்து என் ஆற்றலைக் காணுதி" என, ஈசன் "யான்சிவபிரானுக் கிரண்டாவது. உன் வல்லமையைக் காணவந்தேன்" என்று திருவடியால் ஓர் சக்கரம்போற் கீறி "இவ்வலயத்தைச் சிரமேலேற்றுத் தாங்கவல்லையா" என்றவுடனே, சலந்தரன் இறுமாப்புமிகுந்து "இது தானோ பெரிது" என்று இருகையாலுமெடுத்து மார்பிலும் புயத்திலுந்தாங்கிச் சிரத்தின் மேல்வைத்துக்கொள்ள, அச்சக்கரம் அவனை அக்கணமே இருபிளவாகப்பிளந்து சிவபெருமான் திருக்கரத்தெய்தியது. அவனுடன் வந்த அசுரர்கூட்டமுற்றும் பெருமானது விழித்தீயினுற் சாம்பராயின. பின்னர் பெருமான் தமது நிஜவடிவு காட்ட இந்திரன்முதலாயினோர் வாழ்த்திப் பூமழைபொழிந்து ஆநந்தக் கூத்தாடிப் போற்றித் தத்தம் பதவியடைந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

அமரரைத் தீராத்துயர்விளைத்துவந்த சலந்தராசுரனைச் சக்கரமொன்று தாளாற்கீறித் தலைமே லெடுக்கச்செய்து சங்கரித்தமையால், சிவபிரானுக்கு ஜலந்தரவதமூர்த்தி யெனவோர் திருநாமஞ் சாற்றப்பட்டது.

கந்தபுராணம்.

"புங்கவர் யாரையும் புறங்கண் டேன்வரு
கங்கையை யடைத்தனன் கார்கொள் வேலையி
லங்கியை யவித்தன னரியை வென்றன
னிங்கிது தாங்குவ தரிய தோவென.
புரத்தழல் கொளுவியோன் பொறித்த நேமியைக்
கரத்திடை யெடுத்தனன் கனங்கொண் டெய்தலி
னுரத்திடைப் புயத்திடை யுயிர்த்துத் தாங்கியே
சிரத்திடை வைத்தனன் றேவ ரார்க்கவே.
செழுஞ்சுடர்ப் பரிதியைச் சென்னி கோடலு
மொழிந்திடு சலந்தர னுச்சி யேழுதற்
கிழிந்தது முழுதுடல் கிளர்ந்து சோரிநீ
ரிழிந்தது புவிதனி லிழுமெ னோசையால்."

காஞ்சிப்புராணம்.

"இருகூ றாகச் சலந்தரனை யிறுத்து மாட்டி யவ்வடிவ
மருங்கே தோன்றச் சுதரிசன மவ்வைத் தலத்தின் மிசையேந்தி
முருகார்கடுக்கைத்தண்ணறும்பூந்தொடையல்வாகைமுடிவிளங்கத்
திருவார் காட்சி யளித்தருளுந் தேவர் கோமான் றிருவுருவம்."

ஜலந்தரவதமூர்த்தயேநம:

ஐம்பதாவது
ஏகபாதத்ரிமூர்த்தி.

ஆதிமத்தியாந்தரகிதராய் அமலராய்ப் பரிபூரணராய்ச் சூக்ஷுமராய் ஏகராகியபரமசிவம், உலகங்களை ஆக்குதல்காரணமாய்ச் சுத்தமாயையின் அதோபாகமான அசுத்தமாயையினிடத்து அவ்யக்தமாகிற மஹானையுண்டாக்கி; விஞ்ஞானகலர் - பிரளயாகலர் - சக

லர் என்னு மூவருக்கும், தநுகரணபுவனபோகங்களுக்கு உபகரணமாய், பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்கள் மூலமாய்ப் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் படைத்தல் - காத்தல் - அழித்தலாகிய முத்தொழில்களையுஞ் செய்வித்தும், அவற்றிற்றோயாதவராய்ச் சுத்தமாயெழுந்தருளுவர். இங்ஙனம் நிர்மலமாயிருப்பினும் அவர்கொண்ட திருவுருவம் அஜகேபாலாதி ஆன்மாக்களின் அநுக்கிரஹகாரணமேயன்றி வேறன்று அவரது திருவுருவமும் அநுக்கிரஹமேயாகும்.

ததுக்தம் வாதுலே.

அங்கப்ரத்யங்கஸாங்கஞ்சோ பாங்கஞ்சசதுராயதேவத்
பரிவோரவக்த்ராஞ்சஹ்ருதய மங்கஞ்சேதிப்ரகீர்திதம்
வக்ஷகண்டஸ்தநௌபாஹூ நாபிகுஹ்யோதரந்ததா
நேத்ரம் நாஸாஸ்யகர்ணௌச பாணிபாதந் ததாங்குலி
ஊரூஜாநுஜங்கஞ்ச ப்ரத்யங்கஞ்சேதிகத்யதே
மூர்த்திநாமகுணரூபஞ்ச ஸாங்கமேவேதிப்ரகீர்த்திதம்
குணச்சிந்நமிதிஜ்ஞேயம் தத்குணமேதாதாபவேத்
குணம்ஸத்யம்ப்ரதாபஞ்ச தார்வேபத்யாநுக்ரஹமேததா
ருத்திமாயாவிவர்ணஞ்ச நாதம்ஸம்ஹ்ருதிரேவச
ஏதேதசகுணம்ப்ரோக்தா தேஷாம்லக்ஷணமுச்யதே
த்ரிகுணம்மூலவித்யுக்தம் ஸத்யம்பரமமிஷ்யதே
கடகம்ப்ரதாபோயம் தார்பேத்யம்வஜ்ரமிஷ்யதே
சுபஸ்யாநுக்ரஹஞ்சைவ அபயஞ்சப்ரபஸ்யதே
ருத்திஸ்ஸ்யாந்நாகரூபந்து பாசம்மாயாஸ்வரூபகம்
விவர்ணமங்குசஞ்சைவ கண்டம்நாதாத்மகம்விது:
ஸம்ஹாரமக்நிரூபம்ஸ்யாத் பாசாநாம்பஸ்மஸாத்க்ருதி:
ஏதேஷைகுணரூபாப்ச ஸாங்கஞ்சேதிப்ரகீர்த்திதா:
வஸ்த்ரோபவீதமாலாப்ச கந்தமாபரணந்ததா
ஆஸநாசரணஞ்சைவ உபாங்கமேதிகீர்த்திதம்.-

என்று கூறிய பிரபல பிரமாணத்தானே இறைவர் கொண்டருளிய திருமேனி காருண்யத் திருமேனியென்பது ஐயமறப்பெறப்பட்டது.

இவர் திருமேனியில் ஹ்ருதயத்தினின்றும் ஸஹஸ்ராம்சமாக உருத்திரதேவர் தோன்றுவர். கோடியம்சமாக வாமதக்ஷிண பார்சுவங்களினின்றும் பிரமவிஷ்ணுக்கள் பிறப்பார்கள். தக்ஷிணவாம லலாடநேத்திரங்களிலிருந்து ஸூர்யஸோமாக்கி தேவர் தோன்றுவர். பிராணனிலிருந்து வாயு தோன்றுவன். கண்டத்தினின்று கணேசர் ஜனிப்பர். ஹ்ருதயத்தில் ஸ்கந்தர் உதிப்பர். நாபியினின்று யம இந்திர வருண குபேரருதிப்பார்கள். பிரத்யங்கத்தினின்றும் பஞ்சாசத்கோடி தேவர்கள் பிறப்பார்கள். உரோம கூபங்களிற் பலகோடி ருஷிகளும் மற்றுமுள்ள பல தேவர்களுஞ் ஜனிப்பார்களென்று வேதசிவாகமங்களிற் படிக்கப்பட்டுள்ளன.

வாதுளாகம்.

ஊர்மேபாஸ்யஸஹஸ்ராம்ஸ: மத்யபாஸ்யஸமுத்பவ:
மஹேசபாஸ்யஸஹஸ்ராம்சாத் ருத்ரதேவஸமுத்பவ:
ஏதம்மஹேசபாகோட்யம்சாத் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸமுத்பவ:
தக்ஷிணேதரபக்ஷாப்ப்ரஹ்மா ஹரிர்வாமாங்கஸம்பவ:
ஹ்ருதயாத் நீலருத்ரஸ்து பிநாஸ்யபரிவாஸஜ்ஜக:
நேத்ரேஷு ஸவ்யவாமோர்த்வே ஸூர்யஸோமாக்நிஸம்பவ:
ப்ராணவாயுஸமுத்பந்ந: ஸ்ரோத்ரேநிலாநிஸம்பவ:
ஆஸ்யேஞ்ஞாநஸமுத்பந்ந: கணேசஸ்துகணோத்பவ:
கண்டூகே ஹ்ருதயேஜாதோ நாபௌதேவாஸ்ஸமுத்பவா:
பஞ்சாசத்கோடிதேவாஸ்ச மஹேசபாங்கஸமுத்பவா:
ருஷயஸ்ச ததாகோட்யோ ரோமகூபாத்ஸமுத்பவா:
மஹேசாங்கயாஸ்ஸஹஸ்ராம்சாத் கௌரீஜாதம் இதிஸம்ஸ்ருத:
ஸ்ரீஸிவாஸ்ஸம்ஸ்ருதிஸ்தா உமாஸஹாயபாதுநா.

பரஜ்யேஷ்டாசலக்ஷ்மீச ததைவாந்யாபசக்தய:
ஏதாவைகோடிபக்திச்ச கௌரீதேஹஸமுத்பவா.

அதர்வசிகோபநிஷத்து.

ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ரா ஸ்ஸம்ப்ரஸூயந்தே
நகாரணம் காரணம் த்யேய:
ஸர்வைச்வர்யஸம்பந்ந: சம்புராகாசமத்யே

கூர்மபுராணம்.

ராஜஸீமாமகீசக்தி: கரோதிஸகலம்ஜகத்
ஆஸ்தாயப்ரஹ்மணோரூபம் மந்மாயாஸம்ப்ரவர்திதா
அந்யாசசக்திஸ்ஸத்வாட்யா ஸம்ஸ்தாபயதிமேஜகத்
பூத்வாநாராயணோநந்தோ ஜகந்நாதோஜகந்மய:
த்ருதியாமஹதீசக்திர் நிஹந்தீஸகலம்ஜகத்
தாமஸீமேஸமாக்யாதா கோபாத்ருத்ராக்யரூபிணீ.

லிங்கபுராணம்.

தமஸாகாலருத்ராக்யம் ரஜஸாகநகாண்டஜம்
ஸத்வேநஸர்வகம்விஷ்ணும் நிர்குணத்வேமஹேச்வரம்.

அதித்யபுராணம்.

ஸதஸ்மாதநிகஞ்சித் தத்வம்தத்விதிபராங்கரம்
தஸ்யைவமூர்தயஸ்திஸ்ரோ ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா:

அநுசாஸநீகபர்வம்.

ஸஏஷபகவாந்ருத்ர: ஸர்வதத்வாதிரவ்யய:
ஸோஸ்ருஜத்தக்ஷிணாதங்காத் ப்ரஹ்மணம்லோகஸம்பவம்
வாமபார்ச்வாத்ததாவிஷ்ணும் லோகரக்ஷார்தமீச்வர:
ஹ்ருதயாத்காலருத்ராக்யம் ஸர்வஸம்ஹாரகாரகம்.

ஸ்காந்தம்.—மதங்கஸ்வேதஸம்பூதௌ ப்ரஹ்மநாராயணாவிமௌ.
லிங்கபுராணம்.—தக்ஷிணங்கபவோப்ரஹ்மா வாமதச்சஜநார்தந:

51

காளிகாகண்டம் - விஷ்ணுவாக்யம்.

ஜாதோஹமஸ்யவாமாங்கே ப்ரஹ்மசைவாஸ்யதக்ஷிணே.

ஆதித்யபுராணம்.

யதாஜ்ஞயாஜகத்ஸ்ரஷ்டா விரிஞ்சி: பாலகோஹரி:
ஸம்ஹர்தாகாலருத்ராக்யோ நமஸ்தஸ்மைபிநாகிநே.

இத்தியாதி நியாயங்களாற்கற்பங்கள்தோறும், சிவபெருமான் அநேககோடிபிரமவிஷ்ணுருத்திரர்களை அவ்வவர்களின்பாபலீக்கத் தின்நீக்கத்தின்பொருட்டு அணுத்தன்மைநீக்கிச் சிவமாந்தன்மையருள, தமது திரு அங்கத்தினிடத்துச் சிருட்டித்து, மீண்டுந் தம்மிடத்தில் ஒடுக்கிக்கொள்வர் "யாதேருத்ரபிதர் மருதாபஸோமக்கமேது," என்னும் சுருதி ப்ரமாணத்தின்படி, அத்தேவர்களைக் கற்பங்கள்தோறும் சிருட்டித்தும், மீண்டுந் தம்மிடத் தொடுக்கியும், தாம் பிறப்பிலராய், மும்மூர்த்திமுதலாகிய தேவர்களுக்கும் பிறப்பிடமாய்த்தனித்து நிற்பாராதலின், சிவபிரான் ஏகபாதத்ரிமூர்த்தியெனப் பெயரெய்தினர்.

காஞ்சிப்புராணம்.

"அடுப்பார்க் கருளு மொருதாளு மம்பொற் கமல விழிமூன்றும்
படப்பாம் பணிந்த புயநான்குஞ் சூலப் படையு மெழில்வயங்க
விடப்பா லரியை வலத்தயனை யெழுநாற் கோடி யுருத்திரரை
இடப்பாற் றோற்றி யையைந்து வடிவ முடைய நலம்பிறங்கி.
புகன்ற விடப்பாற் பகுதியினைப் புந்தித் தலத்திற் புந்தியினை
யகங்கா ரத்தி னுறுதன்மாத் திரையிற் பொறியி னவ்வவற்றைத்
தகுந்தாள் குய்ய முந்திகளந் தலையிற் பார்நீ ரனல்வளிவான்
மிகுஞ்சீர் விழியி னிடத்திரவி வெண்கேழ் மதியைப் படைத்தருளி.
அடியி னடங்குங் கீழுலக மனைத்து மடியி னுறத்தேற்றி
முடியி னடங்கு மேலுலக முழுது முடிப்பா லளித்தருளிப்

படியில் கருணைப் பிழம்பாகிப் பாசு மடியா ரகவிளக்காய்க் [வம்.
கொடிய வினைநோ யரட்டொதுக்குங் கோனைப் பெருமான் றிருவுரு
ஏகபாதத்ரிமூர்த்தயோகம்

ஐம்பத்தோன்றாவது

த்ரிபாதத்ரிமூர்த்தி

திவ்விய மங்கள ஸ்வரூப ராகிய சிவபெருமான் மகேச்சுரராக நின்று, தம்மிடத்திருந்து அகில புவனங்களையும், அப்புவனுயிர்களையும் முறையே தோற்றுவித்து, அத் தோற்றிய அடைவே தம்மிடத்தி லொடுக்கிக்கொள்வர். அவ்வொடுக்கம் நித்தியம் நைமித்தியம் பிராகிருதம் ஆத்தியந்திகம் என நான்குவகைப்படும். அவற்றுள் முதலிற்கூறிய நித்தியம் என்பது ஆன்மாக்கள் அவரவர்கட் கறுதியிட்ட ஆயுளினிறுதியில், தத்தங்காரணத் தொடுங்குவதாம். இரண்டாவதாகிய நைமித்திகம்என்பது பிரமாவினது பகல்கழிய, உலகஞ் சலத்தால்மறைதலாம். மூன்றாவதாகிய பிராகிருதம் என்பது பிரமதேவனது காலவளவை யொழிய உலகமெல்லாம் மடிந்து பிரகிருதியில் ஒடுக்கமுறுதலாம். நான்காவதுங் கடைப்பட்டதுமான ஆத்தியந்திகம் என்பது ஆன்மாக்கள் விரிந்தஞானத்தினால் முத்தியடைதலாம்.

அவற்றுள், முதற் கூறிய நித்திய மென்பது வெளிப்படை. இரண்டாவதாகிய நைமித்திகம் பிரளயத்தின் முடிவில், சூரியன் றுறு தேவருடமட்டும், சுவர்க்கமத்திய பாதல லோகமனைத்தும் முதலற, அழற்கதிர்பரப்பி, கடலாற் சூழப்பட்ட பூமியும், அதைச் சூழ்ந்த பெரும்புறக்கடலும் வறண்டு பொரிந்து போகும்படி, தீப்பொறிகளைச் சிந்தி அக்கினிதேவனுடன், கொல்லுந்தொழில் செய்யும் யமனைப்போலக் காலத்தோடுகலந்து, பூலோகம் புவர்லோகம்

சுவர்லோகம் ஜனலோகம் மகாலோகம் தபோலோகம் ஸத்யலோகம் அதலம் விதலம் சுதலம் நிதலம் தராதலம் ரஸாதலம் மஹாதலம் பாதலலோகம் முடிவுவரையிலுள்ள சராசர மெல்லாவற்றையு மெரிப்பன். இங்ஙனம் செய்ததின்பின்னர் ஆறுவருஷம் மேகக்கூட்டங்கள் குமுறி யானைத்துதிக்கையினின்றும் நீர் சொரிதல்போல நீர்த்தாரைபொழிந்து மின்னி இடித்துச் சூரியாக்னை முதலியவற்றைத் தம்மிடத் தொடுக்கிக்கொண்டு பெருமழைசொரியும். இவ்வகைய நைமித்திகப் பிரளயகாலத்தில் பிரமன் யோகநித்திரை செய்வன். இப்பிரளயத்தோடு கூடியகற்பத்தை வராககற்பமெனவுங் கூறுவர்.

பிராகிருதப்பிரளயத்தைச்சிறிது விரிப்பாம். பரமாணு இரண்டுகொண்டது அணு. அது மூன்றுகொண்டது திரிசரேணு. அது மூன்றுகொண்டது த்ருடி. அது மூன்றுகொண்டது வேதை. அது மூன்றுகொண்டது லவம். அது மூன்றுகொண்டது நிமிஷம். அது மூன்றுகொண்டது கணம். அது ஐந்துகொண்டது காட்டை. அது பதினைந்துகொண்டது லகு. அது பதினைந்துகொண்டது நாழிகை அல்லது கடிகை. அது இரண்டுகொண்டது முகூர்த்தம். அது பதினைந்துகொண்டது பொழுது. அது இரண்டுகொண்டது நாள். அது பதினைந்துகொண்டது பட்சம். அது இரண்டுகொண்டது திங்கள். அது இரண்டுகொண்டது இருது. அது மூன்றுகொண்டது அயனம். அது இரண்டுகொண்டது ஆண்டு என்று சொல்லப்படும். ஆண்டு அல்லது வருஷம் நூறுகொண்டது மானுடர் ஆயுட்காலம். மேற்கூறியமானுடநாள் முப்பதுகொண்டது தென்புலத்தோர்க்கு ஒருநாள். அவ்வகைத் திங்கள் பன்னிரண்டுகொண்டது தேவர்களுக்கு ஒருநாள். அவ்வகையாள்கள்கூடிய ஆண்டு பன்னீராயிரங் கழிந்தால், தேவர்களுக்கோர் ஊழியாம். நால்வகையூழியாயிரஞ்சென்றால், பிரமனுக்கொருபகல். இதற்குள் சுவாயம்பு-சுவா

ரோசிஷன் - உத்தமன் - தாமசன் - இரைவதன் - சாக்ஷுஷன் - வைவச்சுதன் - சூரியசாவர்ணி - தக்ஷசாவர்ணி - பிரமசாவர்ணி - தருமசாவர்ணி - உருத்திரசாவர்ணி - ரௌச்சியன் - பௌத்தியனென்னும் பதினன்கு மநுக்களும், அரி - விபச்சித்து - சுசாந்தி - சிவிவிபு - மனோசவன் - புரந்தரன் - மாவலி - அற்புதன் - சாந்தி - விருடன் - இருதாமன் - திவற்பதி - சுசி என்னும் பதினன்கு இந்திரர்களும் நீங்குவர். அப்பொழுது பிரமன் சிருட்டி நீங்கித் துஞ்சுவான். இதையேபிராகிருதப் பிரளயமென்பர். இத்தகைய பிரமர் ஒருகோடியாிறப்பின் திருமாலுக்கு ஒருபகலாம். இவ்வகையே விஷ்ணுவின்காலவளவை கழியின் விஷ்ணுவு மிறப்பர். [ஆதியந்திகப் பிரளயமென்பது ஆன்மாக்கள் இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் பெற்றுச் சர்வேசுவரனுடைய திருவருளால் சத்திநிபாத முற்று முத்தியிற் கலத்தலாம்.]

இவ்வாறிறந்த பிரமவிஷ்ணுக்களும் உருத்திரரும் தாம்தோன்றிய அடைவே மகேச்சுரனிடத்தில் லயமாவர். அம்மகேச்சுவரரோ அநேக கோடி சூரியப்பிரகாசமாய்ப் பிரமாண்டங்களையெல்லாம் நெற்றிக் கண்ணினெரித்து. அவ்வாறு எரியுண்ட புவனபதிகளின் அங்கங்களைக் கருணையாலே, தம்மிடத் தொடுக்கிக் கொள்வர். பிரமா - விஷ்ணு - உருத்திரனென்று மூவரும் ஒடுங்குஞ் சமயத்து மகேஸ்வரரெழுந்தருளிய அவசரம் த்ரிபாதத்ரிமூர்த்தமெனப்படும். அதாவது மூன்று பதமாக நின்ற மும்மூர்த்திகளும் மகேசுவரனிடத்தில் லயமாதலாகிய அவசரம் என வுணர்க.

எல்லாப்பொருள்களும், தத்தம் பிறப்பிடத்திலேயே லயப்படும் என்பதற்குப் பிரமாணம்.

"யாதேவா இமாநிபூதாநிஜாயந்தேயே ஜாதாநி ஜீவந்தியத் ப்ரயந்தயபிஸம விஸந்திதத் விஜிஜ்ஞா ஸஸ்வததப்ரஹ்ம"—சுருதி.

52

சிவஞானபோதம்.

முதற்சூத்திரம் - உதாரணம்.

"இலயித்த தன்னின் லயித்ததா மலத்தா
லிலயித்த வாறுளதா வேண்டு - மிலயித்த
தத்திதியி லென்னி னழியா தவையழிவ
தத்திதியு மாதியுமா மாங்கு."

த்ரிபாதத்ரிமூர்த்தயேநம:

ஐம்பத்திரண்டாவது

ஏகபாதமூர்த்தி.

கண்முதலிய உறுப்புகளின்றி, கருத்திறுக்கெட்டாதாகி வண்ணமுங்குணமுமின்றி மாறிலாப்பொருளாய் ஆதிமத்தியாந்தரகிதமாய்ச் சுயஞ்சோதியாய்ச் சர்வான்மாக்களுந் தோன்றிலயிக்குமிடமாயுள்ள சாக்ஷாத் சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் ஆணவகேவலத்திலழுந்தித் தம்மையறியாது கிடப்பதை யறிந்து சத்தியை க்ஷோபித்து ஞானத்தை யுதிப்பித்து, அவ்வான்மாக்கள் ஆணவாதி மலபந்தங்கள் நீங்கித் திருவடியை யடையத் திருவுள்ளங்கொண்டு சிருட்டியாதியைக் கருதி, மீண்டும்படைத்தும், அவற்றைக்காத்தும், சங்கரித்தும், திரோபவித்தும், அநுக்கிரகித்தும் வாராநிற்பர்.

சர்வசம்ஹாரகாலத்திற் சத்தியில் அனைத்துயிரும் ஒடுங்க, அக்காருண்யசத்தியார் தம்மிடத்தொடுங்க, சிவபிரான் ஒருவரே அழியாதிருந்தருளுவர்; எனவே வேதசிவாகம புராணாதிகள் ப்ரதிபாதிக்கும். இவரே சர்வகாருண்யராகிய பகவான்; அணிமாதி அஷ்டசித்திக்கும் முதற்காரணர்; பிரணவவாச்சியர்; பர்க்கபகவத் சப்தவாச்சியர்; இவரே தனிப்பொருளாய் நிற்பவர். இவற்றைப் பின்வரும் உபநிடதாதி மஹாவாக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தும்.

ஶ்ருதி வாக்கியங்கள்.

ஈஶாநஸ்ஸ ஏவ ஸோ ருத்ர: || ஶிவ ஏவ கேவல: || ஏகோ வை ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்தே || த்யாவா பூமீ ஜநயந் தேவ ஏக: || ஶிவ ஏகோ தேவ: || தமேகம் புருஷம் ருத்ரம் || ய ஏகோ ருத்ர உச்யதே || ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம || ஸர்வோ வை ருத்ர: || விஶ்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி: || ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர: ||

இத்யாதிப் பிரமாணங்களால், பகவானாகவுள்ள சிவமூர்த்தியே தனித்து நிற்பவரெனவும், ஏஞ்சிய இமையவர்கட்கு முதல்வரெனவும் பெறப்பட்டது. இனி பகவத் சப்தவாச்சிய னென்பதற்குப் பிரமாணங் கூறுவாம். பகவானென்பது அறுகுணச் செல்வனெனப் பொருளாகும்.

அவையாவன:

“ஐஶ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஶஸ ஶ்ரிய:-ஜ்ஞாந வைராக்யயோஶ்சைவ ஷண்ணாம்பக இதீரிதா”-இத்தகைய அறுகுணங்களும் சிவபெருமானுக்குள்ளவை. எவ்வாறெனின்,-ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்து “தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம்” என்றும், “ஸர்வஸ்ய ப்ரபுமீஶாநம்” என்றும், தைத்ரீயகம் “ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர:” என்றும், அதர்வஶிரஸ் “ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்நஶ்ஶிவ:” என்றும், ஸௌப்திகபர்வத்தில், கண்ணன் வாக்கியம்” நாகம்ஸந்தேவம் தேவாநாம் ஈஶ்வரேஶ்வரமவ்யயம்.” என்றும் போந்த பிரமாணங்களால், எல்லாமுடைமைக் குணமுடையான் சிவபிரானென்பதும், இப்பகவானை யுபாசித்தே மற்றத்தேவர்கள் ஐசுவரியாதி சம்பத்துக்களைப் பெற்றார்களென்பதும் விளங்குகின்றன.

இனி வீர்யன் என்பதற்கு, ஶ்ருதி “ம்ருகந்ந பீமமுபஹத்நுமுக்ரம்” என்று கூறிய உக்ரசப்தத்தால் வீர்யனெனப் பெறப்பட்டது. பாகவதம் சதுர்த்தஸ்கந்தம் பிரமன் வாக்கியம் “காலம் யஜ்ஞாநச யஸ்ய பூயம்-தேதேஜோவாஜாமுநயஸ் ச ஸத்வம்-வித்யாப்ரமாணம்பல

வீர்யயோர்வா-தஸ்யாத்தமந்த்ரஸ்சாஉச்பிதித்ஸேத்''என்றும், ஶ்ருதி "ஸர்வசாஸ்ச்ஶிவஏவகேவல:" என்றும், காட்டிய பிரமாணங்களால் யஶோகுணமுடைமை நிரூபிக்கப்பட்டது. "அநவாசேஷகல்யாணகுணைகஈஸ்வர: ஶிவஇத்யுச்யதேஸத்பி: ஶிவதத்வார்தவேதிபி:" என்றும், இராமாயணம் "ஶ்ரீமத:ஶிதிகண்டஸ்யகீர்திர்ஹிதாதிக்ரமா" என்றும், ருக்வேதம் "ஶ்ரேஷ்டஜாதஸ்யருத்ரஸ்யஶ்ரியாஶிதயஸ்த மஸ்தபஸோ வஜ்ரபாஹோ" என்றும், விளக்கிய பிரமாணங்களால் ஐசுவர்யமுடைமையும் யஶோகுணமுடைமையும் அநந்த கல்யாணகுணமுடைமையு நாட்டப்பட்டன. ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்து "ஏகாக்ருதம்ஸத்யமிதம்ஸர்வஜ்ஞ: காலகாலோகுணீஸர்வவித்யய:" என்பதாற் செல்வமுடைமையும் ஞானவைராக்கியமுடைமையுஞ் சாற்றப்பட்டன. பின்னும் கூர்மபுராணம் "யஸ்துமோகம்ததாமோக்ஷ மிச்சேதஜ்ஞாநமுத்தமம் ஸோர்தயேத்வை விரூபாக்ஷம்" என்றும், ஸ்ம்ருதி "ஈஶ்வராதாத்ஜ்ஞாநமிச்சேத்" என்றும் காமாரி சப்தம்வைராக்யகுணத்தைக் கூறிற்று. பாகவதம் அஷ்டமஸ்கந்தம் "விரக்தஸ்த்வத்ருமேதபுமாந்" என்றும் இவ்வாறு ஷாட்குண்யஸம்பத்தியும் சிவபிரானிடத்தே அநந்யசாதாரணமாயுள்ளன.

அன்றியும் மந்த்ரோபநிஷத்து "தர்மாவஹம் பாபநுதம்பகேஶம்" என்றும், வேறோர் மந்த்ரம் "ஸர்வாநநஶிரோக்ரீவ: ஸர்வபூத குஹாஶய: ஸர்வவ்யாபீஸபகவாந் தஸ்மாத்ஸர்வகத:ஶிவ:" என்றும் பகவத்ஸப்தவாச்சியம் நிர்த்தேசிக்கப்பட்டது. இனிச் சிவபிரானே பிரணவாச்சியமென்பதை விளக்குவாம். ஶ்ருதி "யோவாதாஶெநஸ்வ ர:ப்ரோக்த:" என்று பிரணவசப்தவாச்சியத்துவம் மஹேஶ்வரைக நிஷ்டமாய்த் தெரிவித்தது. பின்னும் ஶ்ருதி "ப்ரஹ்மாஶிவோமே அஸ்துஸதாஶிவோம்" என்றும், லிங்க புராணம் "ப்ரணவோவாசகஸ்தஸ்ய ஶிவஸ்யபரமாத்மந:" என்றும், ஆதித்த புராணம் "வாசக:—ப்ரணவோயஸ்யஜ்ஞாநமூர்த்தேருமாபதே:"

என்றும், கடவல்லீ மாண்டூக்யாதர்வசிர: சிகைப்ரம்மோபநிஷத முதலியவற்றுள்ளும், பிரணவம் சிவைகவாசகங்களாகவே பிரதி பாதிக்கப்பட்டது.

இனிவேதங்களாற் கூறப்படும் பர்க்காதிசப்தப் பொருளா வார் சங்கரர்என்பதற்கு ஆதித்யபுராணம் "பர்கோவிச்வஸ்யபாஞ தவிச்வயோநிருமாபதி: தஸ்யஞாநமயீசக்திபார்யாசகிரிஜாசிவா" என்று கூறிய ஏதுக்களால், சிவபெருமான் ஒருவரே மற்றத் தேவர் களுக்கு அருள்புரிந்து முதலிலும் கடையிலும் தனித்திருப்பர் என் பது பெறப்பட்டது.

இத்யாதிபிரமாணங்களாற்போந்த பரமபதியாகிய சிவபெரு மான் சர்வசம்ஹாரகாலத்தில், யாவரும் லயமடைய எல்லாவுலகும் தமது திருவடியிற்பொருந்தநிற்பதால் ஏகபாதமூர்த்தியென்று சுரு தியாதிகளாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டனர்.

இலிங்கபுராணம்.

"வெய்யதிரி சூலம்விழை கோடினிதி னேந்துகை
கைகளொரு நான்குமலர் கண்களொரு மூன்றுஞ்
செய்யமலர் வென்றவொரு தாளுமுறு தேவை
யொய்யென வமைத்தவர்கள் முத்தியுறு வாரே."

ஏகபாதமூர்த்தயேநம:

ஐம்பத்துமூன்றாவது

கௌரிவரப்ரதமூர்த்தி.

மந்தரபர்வதமானது மஹாதேவனைநோக்கிப் பலகாலந் தவஞ் செய்து, அப்பரமபதி தன்னிடம் வாழும்படி வரம்பெற்றமையால் சிவபெருமான் தேவியாருடன் அதிற் சிறிதுகாலம் வீற்றிருந்தனர். அவ்வாறிருக்கையில் அம்சவாகனனாகிய அலரோனை நோக்கி அநே

53

கொருநாள் அருந்தவ மாற்றிய அசுரனொருவன் உமையம்மையார் உடலினின் றுதித்த ஒரு பெண்ணால் உயிரொழிந்தாலன்றி, வேறொருவராலும் இறவாதிருக்க வரமேற்று இமயவரை யலைத்துவந்தனன். அந்த அவதியை யகற்ற வழியாதென் றெவருந் திகைத்து கருதியமலரோன் மந்தர மடைந்து எம்பிரானைப்பணிந்து 'இறைவரே! இமய வல்லியாகிய எமதன்னையிடம் ஓர் கன்னியைத் தோற்றுவித்து அவ்வசுரனை யழிக்கவேண்டும்'' என விண்ணப்பிக்க, இறைவர் அவ்வாறே யாகுக, என்று விடையளித் தனுப்பினர்.

பின்னர், காளகண்டராகிய கண்ணுதல் லீலாமாத்திரையாய்த் தேவியாரைத் திருநோக்கஞ்செய்து ''ஏ காளிவருக'' என, இறைவி ''கருப்புவில்லியாகிய காமனைக்காய்ந்து கல்லாடையுஞ் சடைமுடியுந் தரித்த கடவுளேயாக! தேவரீரின்வாய்த் திருவாய்மலர்ந்தது யாது காரணம்? விருப்பில்லாமலோ வி மதயிருட்புதையலவ ளாதலின், இக்காருருநீக்கிக் கவுரியாம் வண்ணங் கருணைபூத்தருள்க'' என்று கண்ணினையில் முத்துக்கள்போல் நீர்த்துளிகள் சிந்தினள். கருணைமூர்த்தி ''பெண்ணே: சர்வான்மாக்களையுங் காத்தலே நமதுகடனாதலின் ஓர் கருமப்பொருட்டாய் இவ்வாறுகூறினேம். மனங்கலங்கற்க. அதனைப் பின்னறிவாய்'' எனத் திருவாய் மலர்ந்தருள, அம்பிகை அண்ணலை வலம்வந்துபணிந்து விடைபெற்று, இமயமலைச்சாரலையடைந்து, ஆங்கோர் சிவலிங்கப்பிரதிட்டைசெய்து ஆகமவிதி வழாது பூசித்து அருந்தவத்திருந்தனள்.

அசுரர் செய்யுந்தீமையில் அவதிப்படும் அந்தரத்தவர், சதுமுகனை முதலாகக்கொண்டு, சாம்பவியால் வந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து ''தாயே! தமது திருமேனியி னின்றோர் சத்தியை யுதிப்பித்து, தானவர் குழாத்தைச் சங்கரித்து, வானவருக் கருள்வழங்க வேண்டும்'' எனப் பிரார்த்தித்துக் காத்திருந்தனர். மலையரச புத்திரியாரிகிய விமலை, மஹாதேவரது திருவருளாற் கௌரநிறமாய்

காலஞ் சமீபித்தது. அப்பொழுது அன்னையார் தமது காளநிறத்தைவிலக்க, அதுவே துர்க்கையாயது. துர்க்காதேவி பிரமனாற்கொடுக்கப்பட்ட சிங்கவாகனமேறி உமையம்மையார் கட்டளைப்படி சிருதரைக்கொன்று விந்தகிரியில் வீற்றிருக்கின்றனள். பரமேச்சுவரியார் புராரியின் திருவருளாற்பொன்னிறமுற்றுக் கௌரியென்னும் பெயர்பெற்று, மந்தரமலையையடைந்தனர். திருநந்திதேவர்முதலிய சிவகணநாதர்கள் திருவடிபரவத் திருச்சந்நிதானத்தினுட்சென்று சிவபிரானைச் சேவித்துத் திருக்கரங் கூப்பினின்றனர். மங்கையைத் தமதுசெங்கையாலெடுத்துச் சங்கரர் தமது திருத்தொடைமீதிலிருத்தினர்.

சிவபெருமானைநோக்கி உமையம்மையார் தமது கருமைநிறத்தாலெய்திய காளியென்னும் பெயர்நீங்கிப், பொன்னிறமாகிய திருமேனியுங் கௌரியென்னுங் காரணத் திருநாமமுமெய்தக்கையேற்றுச் சந்நிதியில் வரங்கொண்ட மூர்த்தமே கௌரீவரப்த மூர்த்தமெனக் கழறப்படும்.

கௌரீவரப்தமூர்த்தயேநமஃ

ஐம்பத்துநான்காவது

சக்ரதாநஸ்வரூபமூர்த்தி.

உலகமுழுவதும் ஒரே செங்கோலினுலரசுபுரிந்துவந்தகுடன் என்னும் மன்னன் காரணமாகத் திருமால், ததீசிமுனிவரை யெதிர்த்துச் சமர்புரிந்து சகிக்கமுடியாராய்த் தமது சக்ராயுதத்தை அம்முனிபுங்கவன்மேற் பிரயோகிக்க, அது அம்முனி சிரேஷ்டரது வச்சிரயாக்கையிற்றாக்கி வாய்மடிந்துமீண்டது. அதுகண்ட அச்சுதன் அச்சமுற்று, மாயாரூபமொன்று தன் போலுண்டுசெய்தனன். முனிவர்முனிந்து தமது காற்பெருவிரலையசைக்கக் கணக்கில்லாதவிண்டு

54

மூர்த்திகள் வெளியே தோன்றினர். அதனால் அவர் தவவலி மிகுந்தவரென்றும், அவரை வெல்லத்தக்க வல்லமை தன்னிடத் தில்லையென்றும் சார்ங்கன் தெரிந்து, அம்முனிவரைச் சரண்செய்து மீண்டு தன்னுடன் போந்த வானவரை நோக்கி, "யான் தீயரைச் செருத்து உலகைப் புரக்குந் திதிக்கடவுளாதலின், எனக் கித்தகைய சக்ரம் இன்றியமையாதது: இதுபோலவே ஒன்று யான்பெறுவேன்., என்றிசைத்து வருந்த, இமையவர் "சலந்தரனென்னுந் தானவத் தலைவனை சங்கரன் சங்கரிக்குமாறு திருவடியாற் கீறி நிருமித்த சுதரிசனமென்னுஞ் சக்கரப்படை அம்மகாதேவன்பாலுள்ளது" என மறுமாற்றங் கூறினர்.

அதுகேட்ட திருமால் சிந்தை களித்துச் சிவார்ச்சனையா லதனையடைவேனென் றுள்ளத்தமைத்து, தூர்சிவலிங்கக்குறியை ஸ்தாபித்துப் பாசுபத விரதம்பூண்டு சற்கற்பஞ்செய்து திருவெண்ணீறு தரித்து அக்கமாலைசூடி, தேவர்கள் பூசைக்குரிய உபகரணங்களைச் சித்தஞ்செய்துகொடுக்கப் பரமபதியைப் பதுமமலர் ஆயிரத்தால் நாடோறும் பவன் முதலிய திருநாமங்களோதி அருச்சிக்கத் தொடங்கினர். அவ்வாறு நிகழ்ந்துவருகையிற் பத்திவலையிற் படுவோராகிய பரமேச்சுரன் அவரதன்பின் முதிர்ச்சியை ஆர்கலி சூழ்ந்த அவனிமாக்கட்கறிவிக்க ஆயிரங்கமலத்தில் ஒருசலசத்தை மறைவாக்கினர். விண்டுவுணராராகிப் பண்டுபோற் பவன் முதலியவைகளாந் திருநாமங்களை யோதி ஒவ்வொரு சுந்தரமாமலரைச் சாத்திப் பூசித்து வந்து கடைசியில் ஓர் திருநாமத்திற்கு மலர் காணாராய் "இஃதென்னையாளாகவுடையார் திருவிளையாட்டு" என்றெண்ணி, தமது பூசை முட்டுப்படாவண்ணம் விழியொன்றைப் பிடுங்கி மலராகப் பாவனைசெய்து அர்ச்சித்து முடித்து ஆனந்தக்கடலு

உடனே, பிறைசூடிய பெருந்தகையார் களிகூர்ந்தவராகிச் சோதிமயமான பேருருவுடன் தெரிசனந்தர, திருமால் அஷ்டாங்க

பஞ்சாங்கமாகப் பலமுறைபணிந்து, வேதவாக்யங்களாற்றுதித்துக் கைபெற்று நிற்க, கருணைவள்ளல் "கமலைகேள்வ! உன் பூசைக்கு மனங்களித்தோம். உனது கண்ணையளித்தோம். கமலக்கண்ணன் என நாம மடையக்கடவாய்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, தமது திருக்கரத்திலிருந்த ஸுதர்சனம்என்னுஞ் சக்கராயுதத்தைப் பிரசாதஞ்செய்து எத்தகைய வலியினராயினும் நின்னையெதிர்த்தோரை இஃது இமையளவிற் கொல்லும் ஆற்றலுடைய தென்று அநுக்கிரகித்தனர். திருமால் இவ்வரங்களையும் ஸுதர்சனத்தையும் பெற்றுப் பலமுறை பணிந்து அருவியாறுபோற் கண்களில் ஆநந்தபாஷ்பஞ்சிந்தப் பலவகையாகப்பாடி ஆநந்தக்கூத்தாடி எம்பெருமானது திருவடியை முடியிற்சூடி வைகுந்தத்தையடைந்து இடையறாச் செயத்தியுடன் வீற்றிருந்தனர்.

ஸ்காந்தபுராணம்.

தத்ஸிசாசிர்ஜிதஸ்த்வம்ஸஂக்ராமேஸமருத்கண:
கண்யேயமாநப்ரபிரவஹ் கதம்தத்விஸ்ம்ருதம்த்வயா
சக்ரம்விக்ரமஸாஹாய்யம்சக்ரபாணேதவப்ரியம்
குதஃக்ருதஂதேநயச்சத்வ யாததபிவிஸ்ம்ருதம்.

ஆதித்யபுராணம்.

ஸுதர்சநாக்யம்யச்சக்ரம்லப்தவாஂஸ்தத்கதம்ஹரி:!
மஹாதேவாத்பகவதஸ்ஸோஹதத்வக்துமர்ஹஸி, இத்யாதி,
ஹிமவத்பார்வதம்கத்வா பூஜயாமாஸஶங்கரம்
லிங்கஂதத்ரப்ரதிஷ்டாப்யஸ்நாப்யகந்தோதகைஶ்ஶுபை
ஹ்ருதபுஷ்போஹரிஸ்தத்ரவிசிந்த்யஂத்விதிஸிந்தயந்
ஜ்ஞாத்வாஸ்வநேத்ரமுத்த்ருத்யஸர்வஂதத்ராவலம்பநம்
பூஜயாமாஸதேவேஶஂ, இத்யாதி,
ஏஷமுக்த்வாததௌசக்ரம்ஸூர்யாயுதஸமப்ரபம்

நேத்ரஞ்சபத்மஸத்ருசம் விஷ்ணோர்வைப்ரபவிஷ்ணவே
யோகேந புண்டரீகாக்ஷ இதிக்யாதிம் கதோ ஹரி:, இத்யாதி
மயிபக்திர்த்ருடா விஷ்ணோ பவிஷ்யதி தவாநக
ஆஜ்ஞயஸ்த்ரிஷு லோகேஷு மத்ப்ரஸாதாத்பவிஷ்யஸி

வாமந புராணம்

அதாப்யேதத்யஜகந்நாதம் ஸஹஸ்ரஹரிஸம்விபும்
ஆராதயாமாஸ ஹரி:ஸ்வயமாத்மாநமாத்மநா
ஸாங்கவர்ஷஸஹஸ்ராந்து பாதாங்குஷ்டேந தஸ்திவாந்
ததப்ரீதோ ஹர: ப்ராதாத்விஷ்ணவே துவரம்பரம்
ப்ரத்யக்ஷம் தைஜஸம் ஸ்ரீமத் திவ்யசக்ரம் ஸுதர்ஸநம், ப்ரதயௌ
அமோகவேக்ஷரமாராஜபூஜிதே [ருத்ரே
ஹ்ருதோமயாநேத்ரகதஸ்தபோபலாத்.

ஹரதத்தர் வாக்கியம்.

காயத்ரீவல்லபத்வாத்தஹாதகயஸ்தாபிதாராதிதத்வாச் சௌரை: கைலாஸயாத்ராக்ரதமுதிததயாபீஷ்டஸந்தாநதாநாந்நேத்ரேணஸ்வைகஸாகந்தஹாஹதகமலை: விஷ்ணுநாபூஜிதத்வாத்தஸ்மைசக்ரப்ரதாநாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட:

அவதாரகோலத்திலே ததீசிமுநிவர் மகிமையை அறியாமையால் அவர்பேரில் திருமால் பிரயோகித்த சக்கரம் கூர் மழுங்கித் திரும்பியதாதலின், அதற்குப் பிரதியாகச் சிவபிரானை யருச்சித்துப் பெருவலியமைந்த ஸுதர்சநத்தைப் பெற்றனர் என்பதற்கு, ஈண்டுச் சிலப்ரமாணங் காட்டினோம். ஆனால் விஷ்ணு இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களிலேமட்டும் சிவார்ச்சனை இயற்றினரா அல்லது அவதாரகோலமல்லாத ஆதிகாலத்தும் சிவபூசை செய்தனரா எனப் பரியாலோசிக்கும்பக்ஷத்தில், சிவபிரான் பூஜ்யரென்றும் வரதரென்றும், திருமாலே பூஜகரும் சிவாலயத்தமரரென்றும் தெரியவேண்டும். அவற்றிற்குஞ் சில நியாயங் காட்டுவோம்.

ச்லோகம்.

தவப்ரியமருஹோ தார்ஜயந்தே ருத்ரயேத் தஜூமசாருசித்ரப் பதம்யத் விஷ்ணோருபமர்யதாயிதே.

பாராசரபுராணம் ஷோடசாத்யாயம்.

ஸௌத்ரலிங்கம்மஹாவிஷ்ணுர் பக்த்யா சாருசிலாமயம் - சாருசித்ரம்ஸமப்யர்ச்யலப்தவாந்பரமம்பதம் - ஸாசலக்ஷ்மீஸ்ஸமாக்யாதா மஹாவிஷ்ணோஸ்துவல்லபா - யஸ்யலிங்கம்ஸமப்யர்ச்ய ஸம்பூஜ்ய ஸர்வஸேதனை:—எனப் பிரதிபாதிக்கும் வேதபுராண வாக்கியங்களில் ஆதிவிஷ்ணுவென்றும் மஹாலக்ஷ்மி யென்றுங் கூறப்பட்டதாகையால் அவதாரங்களில் மட்டுமல்லாமலு, அநவரதம் அச்சுதன் அரனடியனேயாவன். பாரதம் துரோணபர்வத்தில் வியாஸாப்வத்தாமஸம்வாதத்திலும் வராஹபுராணத்திலும் இன்னும் பல இடங்களிலும் பிரமாணங்கள் விளங்கிக்கிடக்கின்றன. விஸ்தாரபயத்திற்கு வெருவி விடுத்தாம்.

இனி அவர் ததீசிமுனிவர்மேற் பிரயோகித்த சக்கராயுதம் பண்டைக்காலத்தி லப்பதுமநாபனுக்கு எவ்வாறு கிடைத்தது என்பதைப்பற்றியுஞ் சிறிது ஈண்டுக்கூற வேண்டுவதாயிற்று.

அசுரர் தொந்தரவைச் சகியாத தேவர் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி அவர்களைச் சங்கரிக்கத்தக்க தோர் ஆயுதம் எனக்கு வேண்டுமென்று கருதிய திருமால் இமயமலைச்சாரலில் ஓர் சிவலிங்கப்பிரதிட்டை செய்து நாளொன்றுக்கு ஆயிரந் தாமரை மலர்களால் அநேககாலம் சிவார்ச்சனை செய்துவந்தனர். ஒருநாள் உமாபதி அவர் பத்திமுதிர்ச்சியைப் பரிசோதிக்கும்படி பதுமமொன்றினை மறைக்க மாதவன் தன் கண்ணொன்றைக் கமலமாகப் பாவித்து அருச்சித்தனன். அப்பொழுது அருள்வள்ளல் இடபாரூடராய்த் தரிசனந்தந்து ஓர் சக்ராயுதமுதவியதனால் அசுரரை வதித்தின

றருளி, கண்ணையும் முன்போற் கடாக்ஷித்துச் செந்தாமரைக்கண்ணனெனப் பெயருங் கொடுத்தனுப்பினரென ஆதித்யபுராணத்திற் படிக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னொர் ஆத்தியந்திகப் பிரளயமகன்ற சிறிதுகாலத்தில் பரமேசுவரர் மீண்டும் பிரபஞ்சநிர்மாணத்தில் திருவுள்ளங்கொண்டு அப்ராக்ருத ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டிகள் சிறிதுசெய்து பிரமவிஷ்ணுக்களைப் பிறப்பித்து, "நீங்களிருவருங் கிரமமாகச்சிருஷ்டி ஸ்திதிகர்த்தர்களா யிருங்கள்" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அப்பொழுது விஷ்ணு விமலனைப்பணிந்து "சுயம்பிரகாசா! துஷ்டநிவாரணத்தின்பொருட்டுத் தகுதியான ஆயுதமொன்றைத் தயவுசெய்தருளவேண்டும்" என விண்ணப்பித்துக்கொண்டனர். சிவபிரான் அவ்வாறே தமது நேத்ர த்ரயத்தால் ஸூர்ய ஸோமாக்னிகளின் தேஜஸைப் பொருந்திய சக்ரமொன்று நிருமித்து அதனோடேயே கதையொன்று பிறப்பித்துக்கொடுத்தனர். அப்பொழுது பக்கத்திலிருந்த பராசக்தியாகிய உமாபிராட்டியார் தமது திருமுகத்தினால் ஓர் சங்கும் திருநேத்திரத்தினால் ஓர் பத்மமும் பிறப்பித்து அவற்றைத் தாங்குதற்கு முன்னிருந்த இருகரத்துடன் நூதனமாக இரண்டுகரங்களைப் பூண்டுசெய்து பிரசாதித்தனர். இச்சரிதம் ஸ்கந்தருக்கும் அகஸ்திய முனிவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையிற் சாற்றப்பட்டுள்ளது.

ஸ்காந்தபுராணம் சங்கரஸம்ஹிதை

இத்யுக்தோ பகவாந்ஸர்வோ ஹரிணாவிச்வமூர்த்தினா
தமாஹ மேகநாதேகஸர்வேணஹராபீச்வரஃ
ஆயுதம்சாஸ்யதாஸ்யாமிதபோவிக்ரமபுத்தயே
தேவாரீணாஞ்சஸம்ஹத்யைரக்ஷார்த்தஞ்ஜகதாமிஹ
இத்யுக்த்வாபகவாந்விஷ்ணும்தேவதேவ உமாபதிஃ
ஏகாக்ரமநஸாத்யாநமகமத்பரமேச்வரஃ
த்யாயதஸ்தஸ்யதேவஸ்யப்ராதுராஸீத்தமோநுதம்

பாருத்ரத்ரயாதஸ்யஸஹஸ்ராதித்யஸந்நிபம்
அக்நேயீர்யாக்ஷமேவமாச்சதக்ஷயால்லோகசகத்ரயாத்
த்ரிநேத்ரஜ்ஞாமயமத்யுக்ரம்ஜ்ஞாநாஸ்த்ரம்வஜ்ரபஞ்ஜரம்
நாபௌஷோமாம்ருதமயோஹ்யரேவஷ்பகவாந்ரவி:
ப்ராதேதஷ்பகவாநக்நிர்சக்ரஸ்யஸ்யாச்சிவாத்மக:
ஸசக்ரமதிமாக்ஷூத்வாஸம்கரோமீத்யபாஷத
க்ருதாஞ்ஜலிகாஸ்தஸ்தௌபஹூபாஹூஸ்த்ரிலோசந:
தச்சக்ரம்பாணிநாலம்ப்யவிஷ்ணவேப்ராததௌசிவ:
விஷ்ணோர்வைதக்ஷிணம்பாஹும்பஜத்ஸோபிஹர்ஷித:
ததோதேவஸ்ஸவைஸம்போர்கதாகக்ராத்விநிஸ்ஸ்ருதா
தைத்யதர்பஹராகோராஸர்வாத்ராஸித்ரிதா
ஷட்சாஸ்த்ரரூபிணீதிவ்யாஷட்தாராஸ்த்ரீஸ்வரூபிணீ
ஆஜ்ஞப்தாஸம்புநாசாபிவிஷ்ணுமேவஸமாஸ்ரிதா
வாமமாஸ்ரித்யவைபாஹூம்விஷ்ணோஸ்தஸ்யஸ்திதாபவத்
ததோதேவீஜகத்தாத்ரீபவாநீஸாபராத்பரா
ஸிவாங்கஸம்ஸ்திதாதத்யௌவிஷ்ணோர்பேஸம்ஜ்ஞயா
தஸ்யாவக்த்ராத்ஸமுத்பந்நஸ்ஸங்காஜஸ்ஸமீப்ரப:
ஸர்வதேவமய:ஸாந்த:ஸர்வஸத்ருநிபர்ஹண:
ஸோப்யாஜ்ஞப்தஸ்தயாதேவ்யாவிஷ்ணோ:பார்ஸ்வமதாகமத்
தேவ்யாநேத்ராத்ஸமுத்பந்நம்புஜம்ஸப்ரபம்ஸுபம்
ரமாலயம்மநோஹாரிஸர்வலோகவிபூஷணம்
தஞ்சவிஷ்ணுமஹாத்மாநமாஜ்ஞயாபத்மமுத்தமம்
ஸமாஸ்யேத்ததோவிஷ்ணுர்விஸ்மயம்பரமம்யயௌ
பூர்வம்துத்விபுஜோவிஷ்ணுர்கதாசக்ரஞ்சஹர்ஷித:
ததாரஸம்புநாஜ்ஞப்த:ஸதுஸிந்தாமவாபஹ
த்விபுஜோஹங்கதம்த்வத்யஆயுதாநாஞ்சதுஷ்டயம்
தரிஷ்யாம்யம்பயாதத்தாவுபௌஸங்காம்புஜாவபி

ஏவஞ்சிந்தயதஸ்தஸ்யவிஷ்ணோர்தேவ்யாப்ரஸாதத:
ப்ராதுராஸ்தாம்சரோணயீகௌதாப்யாம்தோணசாப்யுதக்ரயாத்
ததோர்விஷ்ணு:ப்ரஸந்நாத்மாபஞ்சசக்ரகதாதர:
ஸமஸ்க்ருத்யபரிவம்பாந்தம்க்ருதார்தோஸ்மீத்யபாஷத :
தமேதாஜலதகம்பீரகோஷேணபசுவாந்ஸிவ: !
விஷ்ணுமாஹமஹாத்மாநம்க்ருதார்தோஸிநிகேசவ:
இத்யுக்த்வாந்ததேதேவ:பரமாத்மாஸதாசிவ: ||

என்றெடுத்துதகரித்த பிரபல பிரமாணத்தாலே திருமால் ஆதிகாலத்திலேயே சிவாநுக்கிரகத்தால், சக்ராயுத தண்டாயுதங்களும், சாம்பவியின் கிருபையினால், சங்கமும் முன்னிருந்ததுடன் இரண்டு கரங்களும் பெற்றனனென்பது புலப்படும். அவ்வாறு சிவ கடாக்ஷத்தாற் சக்கரம்பெற்றதை மறந்து விஷ்ணு ஒருகாலத்தில் இறுமாப்புற, அஃது மறைந்துவிட்டது: அச்சமயத்திலும் அதைப் பெறும்படி சிவார்ச்சனைசெய்து மறுபடியும்பெற்றனனென வேறோர் உபாசனையும், ஸ்ரீ ஸ்காந்தபுராணம் ஈசாநஸம்ஹிதை விளக்குகின்றது. [விரிதல் கருதி இதுவரையும் நிறுத்தப்பட்டது.] இத்தியாதி நியாயங்களால் நான்குமுறையில் நாராயணன் சக்ராயுதநிமித்தமாய்ச் சங்கரோபாசனை செய்தவற்றை நிலைநாட்டப்பட்டது.

திருவாசகம்.

“சலமுடைய சலந்தரன்ற னுடறடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னேடீ.
நலமுடைய நாரணன்ற னயனமிடந் தரனடிக்கீ
ழலராக விடவாழி யருளினன்காண் சாழலோ.”

கூர்மபுராணம்.

மாயோன் நேமிபெற்ற அத்தியாயம்.

“மையன்பொதிந்தசெங்கனிவாய்மாயோனன்புக்குண்மகிழ்வுற
இறையன்கையாற்புறநீவியடியிற்புனைந்தமலர்க்கண்ணு

மெய்தகல்கிச்சுதரிசனமென்னுஞ்சுடராழியுமீந்து
செய்யகமலக்கண்ணனெனும்பெயருஞ்சிறப்பினொடுமளித்தான்."

உபதேசகாண்டம்.

"என்னைப்போற்றிமுடிபடிதொட்டிமுகப்பணிந்தானெழுகென்றூக்கி
மின்னுச்சடையோன்றிருவருள்கூர்ந்துருகாநின்றான்விழிக்கமலக்
கன்னிக்கிறைவன்கருத்துணர்ந்துகதிராயிரம்போன்றொளிபரப்பும்
பொன்னார்திகிரிபுரிந்துபின்னுமெதுவேண்டுவதுபுகலென்றான்.
நின்பாலுருகிநினதடிக்கீழ்நெடுங்கண்சாத்துநிலையுலக
மன்பாலறிவானெனக்கிருகணம்போருகத்தினருளென்று
மின்பானுகந்தோனஃதருளிவேண்டவேண்டும்வரங்கொடுத்தான்
பொன்பான்மருமத்திகிரியினனடைந்தானமார்புடைபோற்ற."

காஞ்சிப்புராணம்.

"ஆங்கவனை யெதிர்நோக்கி நின்பூசைக் ககமகிழ்ந்தே
முனக்கிஞ் ஞான்று
தேங்கமல விழியளித்தோம் பதுமாக்க னெனும்பெயரிற்
றிகழ்வா யிவ்வூர்
பாங்குபெறு திருமாற்பே றெனப்பொலிக வென்றருளிப்
பானு கோடி
தாங்குகதிர்ச் சுதரிசனப் பெயராழித் தனிப்படையு
முதவி யெங்கோன்."

திருமால் தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரர்பேரிற் சக்கரத்தை விடுப்ப, அவர் தலைமாலையி லொன்று அதனை விழுங்கியது. பின்னர் விகடக்கூத்தாடி அதைச் சிரிக்கச்செய்தனர்; அதனாற் சக்கரம் நழுவி வாயினின்றுவிழ, ஸ்ரீ விநாயகக்கடவுள் அக்கடங் காண விரும்பி அதனை எடுத்து மறைத்துவிட்டமையால் அவர்மகிழும்படிமீண்டும் அவ்வாறே கூத்தாடி அவர் திருவருளாற் பெற்றனரெனக் காஞ்சிப்புராணங் கூறும்.

"போராழி யதன்வாயிற் கழிந்துபுவி மிசைவீழப்
பொருக்கென் றங்கை
யோரானை முகக்கடவு ளதுகவர்ந்தங் கறியான்போன்
றிருப்ப நோக்கிப்
போராண்மைப் படைத்தலைவ னினிச்செயலே தென் றழுங்கிப்
பேதுற் றந்தச்
சீராளன் றிருமுன்புங் கைகண்ட விகடநடஞ்
செய்து மேவண்ட.
ஏக்கறவா னவரியற்றும் விகடநட மெம்போதெம்
பெருமா னோக்கி
மாக்கருணை கூர்ந்தருளி யாழியவன் றனக்களித்தான்—"

சிவபெருமான் தம்பட்ட ஜடையறாத அன்புகொண்டு அருச்சித்த திருமாலுக்குச் சக்ராயுத முதவினமையால், அப்பெருமானுக்குச் சக்ரதாநஸ்வரூபமூர்த்தியென ஓர் திருநாமம் வேதாகமபுராணங்களில் விளம்பப்பட்டது.

வழிநீஞ்சுவைக்கன்யாய்மடுத்து மழலைச்சுரும்பரிசைமிழற்றுஞ்
செழிபூங்கமலமொன்றினுக்குத் திருந்துகாதன்மெய்யன்பின்
விழிகொன் றடியினருச்சித்த விறன்மாயனுக்குச்சுதரிசனங்
கழிபேருவகையீந்தருளுங் கடவுட்பெருமான் றிருவுருவம்.

சக்ரதாநஸ்வரூபமூர்த்தயே நம:

ஐம்பத்தைந்தாவது

கௌரிலீலாசமந்விதமூர்த்தி.

திருக்கைலாயகிரியிற் சிங்காதனத் தெழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானது திருவடிகளைத் தேவியா ரொழுந்து பணிந்து நின்று! இறைவரே! எங்கும் நிறைந்த தேவரீரது உண்மைநிலையை யுப

தேசித்தருளவேண்டும்" என விண்ணப்பிக்க, சுயம்பு "உமையே செயல் குண வுருவங்களைப் பொருந்தோம்; சர்வவியாபகமாக விளங்குவோம்; உருவம் அருவம் உருவருவங்களைப் பொருந்துவோம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். உமாதேவியார் "உருவமுடையேமல்லமென்றும், பல வுருவமுடையேமென்றும் உரைக்குந்தன்மையாது?" என வோத, ஐயன் "அவை நம தருள்வடிவுகள்" என்றறைய, அன்னையார் "ஆயின், அவை யென்வடிவங்களே" என்றிசைத்தனர். நம்பர் "நம்மெதிரில் உன்னை வியந்து கூறினை; உன்னிடத்திலும் ஏனையோரிடத்திலும் யாமேநின்று தொழில்படுத்துகின்றேம்; அவ்வாறு தொழிற்படுத்துதல் நீங்கினால் அகிலசராசரங்களும் அறிவு முழுவதும் ஒழிந்து சடமாயிருக்கும்; அதனை யறிக" என்று மறுமாற்ற மருளி, திருமால் திசைமுகன் முதலிய தேவரது உள்ளத்திற் பொருந்தி அறிவினை யளிக்குஞ் செயலை நீங்கி யப்பொழுதிருக்க அகிலான்மாக்களும் அறிவிழந்தவர்களாய்த் தத்துமுறை தவறிச் சடமாயிருப்பதைக் கௌரிகண்டு, கங்காதரனது கழல்பணிந்து "எம்பெருமானே! எளியேனிசைத்ததை யெண்ணாமல் எவரையுமெழுப்பியருளவேண்டும்" என்றிரப்ப, இறைவர் கருணை பூத்து யாவரையுமெழுப்பினர்.

விண்டு முதலானோர் பண்டைய வுணர்வுறத் துயில் நீங்கினார் போலத் துண்ணெனெழுந்து அண்ணலைப் பணிந்து "எளியேங்கள் எண்ணில்காலம் அறிவடங்கிச் சடமாய்ச் செய்கடன் மறந்தோமாதலின், அப்பாவம் அகலும் வகையை அருள்செய்யவேண்டும்" என விண்ணப்பிக்க, உத்தமன் "உம்பர்களே! அப்பாவம் உமையிடத்ததன்றி, உங்களிடத்ததல்ல" என்றோதி யகற்றி, சாம்பவியை நோக்கி "நீ * தக்கன்மகளாய்த் தாணிமேற்றோன்றுதி; யாம்வந்து

* பண்டொரு பகலிற் பதுமன் தனது ஸத்தியவுலகத்தி லிருக்கையில், அவன்தனது மனத்தினின்று ஸப்தருஷிகளையும், மேவி

கணஞ்செய்வோம்'' என ஆஜ்ஞாபிக்க, விமலை விடையூர்தியைப் பணிந்து விடைகொண்டு, காளிந்திநதியிற் கமலமலரின்மேல் வலம்புரி வடிவமாய்ச் சிவகாமங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டு, இறுதானமிருந்தனன். மாசிமாதத்தில் மகநக்ஷத்திரத்தில் தக்கன் தன்மனைவி வேதவல்லியுடன் ஸ்நானஞ்செய்து திரும்புகையில், இறைவியாகது வலம்புரிச்சங்க வடிவைக்கண்டு கைகளிற்றாங்க, குழந்தைவடிவேற்றமையாற் களித்து மனைவி கையி லளித்து, உடன்கொண்டு மனையடைந்தனன். வேதவல்லி மாதேவியை வளர்த்து வந்தனன்.

னின்று நாரதனையும், நிழலினின்று கர்த்தமனையும், அங்குஷ்டத்தினின்று தக்ஷனையும் பெற்றனன். அவ்வாறு தோன்றிய அவனது மானதபுத்திரர் பதின்மரில், தக்கன் தந்தையை நோக்கி "எந்தையே! பெருந்தேவர் மூவருள் தலைவனாகவும், எல்லா வுயிர்கட்கும் உயிருமாயுள்ளவன் யாவன்?'' என்றுவினவ, சதுமுகன் "தனய சங்காரனே நீ வினவிய முதல்வன்'' என மறுமாற்றங்கூற, தக்கன் "சிருட்டியாதி மூவகைத் தொழிலிற் சங்கார மொன்றினை யியற்றுஞ் சங்காரன் ஏனைய விருதொழில் புரியு தமக்கிறைவனாத லெங்ஙனம்?'' என, எண்கணன் "சர்வசங்காரகாலத்தில் எல்லாவற்றையுந் தன்னிடமொடுக்கி மீட்டும் படைப்போனாதலாலும், எம்முள் அந்தர்க்கதமாகவிருந்து சிருட்டிதிதிகளைச் செய்விப்பவனாதலாலும், இறைவனாவான்'' எனத் தேற்றினன். அது கேட்டு மனத்தமாற்றம் நீங்கி மானதீர்த்தக்கரையில் ஆயிரவருடந் தவஞ்செய்த தக்கனுக்குச் சிவபெருமான் காட்சிதந்தருளி, "உன் மனதில் விரும்பியதென்?'' என, தக்கன் பணிந்து "த்ரிலோகங்களும் என் கட்டளையில் நிற்கவும், தேவரீரைப் பணிவோர் என்னைப்பணியவும், உமாதேவியார் என் புதல்வியா யுதிக்கவும், தேவரீர் வேதியவடிவாய் வந்து மணம்புரியவும், வரமருளவேண்டும்'' என வேண்டினன். சிவபிரான் அவ்வாறே யருள் செய்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

அம்மையார் ஐந்துவயதடைந்து "சிவபிரான் தன்னை மணஞ்செய்யும்படி தவஞ்செய்வேன்" எனத் தந்தைபாற்கூற, தக்கன் தன் மகளாகிய தாக்ஷாயணி சாற்றியதற்குச் சாலவுங்களித்து, அந்நகர்ப் புறத்தே ஓர் கன்னிமாடஞ் செய்வித்துச் சில கன்னியரோடும் அதில் விடுப்ப, பரை அரனை நோக்கிப் பன்னீராண் டடையு மெல்லையுந் தவத்திருந்தனள். அவ்வாறிருக்கையில், சிவபெருமான் தக்கமாபுரியில், தாக்ஷாயணியின் தவச்செயல்காண விரும்பி, விருத்த வேதியராய் எழுந்தருள, எம் அன்னையார் கண்டு, இவர்பெரியரென் றுட்கொண்டு, எதிர்சென்று பாதம் பணிந்து நிற்க, மாதேவர் "மாதே! உன்பாலொரு வேட்கையால் வந்தேம்; கொடுப்பதாகிற் கூறுதும்" என, அம்பிகை "அஃதிசையுமாகிற் றருதும்; அறைக" என, ஐயர் "உன்னை வதுவைசெய்ய உள்ளங்கொண்டுவந்தோம்; இசைக" என, இறைவி "இருகாங்களாலுஞ் செவித்தொளைப்

தக்ஷன் சிவப்பிரசாதத்தாற் பிரமனைக் கொண்டு தக்கமாபுரி யென வோர் நகரமியற்றி, ஆங்குக் கொலுவீற்றிருந்து இந்திராதி தேவர் பரவ அரசுசெய்துவருகையில், வேதவல்லியை விவாகஞ்செய்து, ஆயிரம்புதல்வரை யீன்று, அவர்கட்கு உபநயனமியற்றி, வேதமுணர்த்தி, "நீங்கள் சிவபிரானை நோக்கி மாநததீர்த்தக்கரையில் தவஞ்செய்து, "சிருட்டிசெய்ய வரம்பெற்று வருதிர்" என விடுத்தனன். அவர்கள் அவ்வாறே தவத்திருக்கையில், நாரதமுனிவர் அவர்களை வினவி ஞானோபதேசஞ்செய்ய, அவர்கள் தவஞ்செய்து முத்திபெற்றனர். இச்செய்தியை ஞானதிருஷ்டியாலறிந்த தக்கன் மீண்டும் ஆயிரம்புதல்வரைப் படைத்து முன்போலவே விடுப்ப, அவர்களும் நாரதமுனிவருபதேசம் பெற்றுத் தம்முன்னோர் போலவே மோக்ஷமுற்றனர். இதையறிந்த தக்கன் வெகுண்டு முனிவரை "எங்குந் திரிக" எனச் சபித்து, இருபத்துமூன்று மாதர்களையீன்று மருதன் முதலான முனிவர்க்கு மணம்புணர்த்தி, இருபத்தேழு பெண்

பொருத்தி, புராரியை மணக்கத் தவம் புரிவோனுக்கு இவ்வாறு புகன்றனை; போ! போ!" என்று அங்கிருந்து விலகிச் செல்ல, பரமர் அருகிருந்த பாங்கிய ரறியாது தமது திருவடியைப் பார்ப்பதிக்குக் காட்ட, அம்மை அளவில்லா மகிழ்ச்சிகொண்டு ஐயனைப் புகழ, அதுகண்ட சேடியர் சிலர் "இவன் மாயம் வல்லோன்" என்று மனத்துட்கொண்டு விரைந்து சென்று தக்கனிடஞ் சொல்லினர். அவன் தன தறிவால் அரனென்றறிந்து அக் கன்னிமாடமடைந்து கடவுளையசாது கழல் பணிந்து "தேவரீர் என் நகரிற் செய்தவேண்டும்" என்று தாக்ஷாயணியுடன் சங்கரரைத் தனது தக்கமாபுரிக்குக் கொடுபோந்து, முதற்பெருங்கடவுளை ஓர் முழுமணித் தவிசிலிருத்தினன். வேதவல்லி தன் மகளைப் புல்லி, நன்னீராட்டி, பொன்னணி பூட்டி, மலர்சூட்டி, எம்பிரானருகிலவிட, இறைவியார் ஈசனிடத்திலிருந்தனர்.

சமஸ்ததேவர்களும் அது சமயத்தில் அங்கடைந்துநின்றனர். தக்கன் தாக்ஷாயணியின் திருக்கரத்தைச் சங்கரர் திருக்கையி லளி

கனை யளித்துச் சந்திரனுக்கு மணம்புணர்த்தினன். சந்திரன் அவ்வனிதையர்களில், கார்த்திகை உரோகணி யென்னு மாத ரிருவரை யன்றி எனையோரை முகநோக்காதொழியினன். பலநாள் மனம்பொறுத்த மற்றைய மாதர் தந்தைபாலுற்று முறையிட, தக்கன் சந்திரனை யழைத்து மதிகூறி விடுத்தனன். திங்கள் அதனாலும் மனந்திரும்பாமைதெரிந்து சினங்கூர்ந்து "தினமோர் கலையாகக் குறைக" எனச்சபித்தனன். அதனால் நாளுக்கோர்கலையாகக்குறைதல்கண்டு, தக்கன்கொடுத்த சாபத்தினின்று விலகவிரும்பிய சோமன் சிவபிரானைப் பிரார்த்தித்து, பெருமானருளால் வளரவும் தேயவும் வரம் பெற்றனன். அதனை யறிந்த தக்கன் கடுங்கோபங்கொண்டு புலவர் முனிவர் புகன்ற புத்தியாற்கோப நீங்கி யிருந்தனன்.

ந்து வேதவல்லி யையீன்றருளிய சாகரரைப் புரோகிதக்க "என்றன்னையும், தலைப்புதல்வியு மாகிய தாக்ஷாயணியைத் தேவரீருக்குக் கொடுத்தேன்" எனக்கூறினன். சிவபெருமான் சகலதேவருடன் உடனே மறைந்துவிட்டனர். தேவியார் மனம்வருந்திப் பண்டு போல், தவச்சாலையிலிருந்து பின்னொருபகலிற் பெருமான் காட்சி யளித்து இடபாரூடராய் அழைத்துக்கொண்டுபோக, வெள்ளிமலை யடைந்து விமலருடன் வீற்றிருந்தனர்.

சிவபிரான் திருமணஞ்செய்த தேவியாரை நீக்கி மறைந்ததற் காகவும், தன்னை மதியாமைக்காகவும், தக்கன் மிக்க கோபமுற்று அதுமுதல் சிவபிரானை மதியாமலிறுமாந்திருந்தனன். [இச்சரித்தி ரத்தின் மற்ற விஷயங்களை முன்சென்ற தக்ஷயஞ்ஞஹதமூர்த்தத் திற் கண்டுகொள்க.]

கௌரியாகிய உமாதேவியாருடன் லீலாவிநோதரையாகச் சிவ பிரான் விளையாடிய மூர்த்தமே கௌரீலீலாசமந்விதமூர்த்தமெனப் படும்.

கௌரிலீலாஸமந்விதமூர்த்தயோகம்.

ஐம்பத்தாறாவது

விஷாபஹரணமூர்த்தி.

பண்டொருபகலில் அமரருக்கும் அவுணருக்கும் நேரிட்ட போரில், இருதிறத்தவரிலும் பலர் மடிதலால், அவர்கள் கமலாசனத்திருந்து பலகோடி யான்மாக்களையும்படைக்கும் பிரமதேவனைச் சத்தியலோகஞ் சென்று கண்டு "தலைவ! யாங்களிறவாது நெடுநாள் போர்புரியக்கருதினோமாதலின் பாற்கடலைக்கடைந்து அமுதளிக்க வேண்டும்" என வேண்ட, பதுமன் "கமலைகேள்வன்பாற்கூடிக்

கருதியது முடிப்பிப்பேன்" என்றுரைத்து, அவர்களுடன் க்ஷீராப்தியடைந்து சேஷசயனத்திற் சகளுதியர் பரம யோகநித்திரைபுரியுந் திருமாலைவணங்கி அவர்கள் விருப்பை யறிவிக்க, விஷ்ணுமூர்த்தி யதற்கிணங்கி, "அவ்வாறே யாகுக" என்று, மந்தரமலையை மத்தாக நட்டுச் சந்திரனை அணைதூணாக்கி அட்டநாகங்களுளொன்றாகிய வாசுகியென்னு மரவைத் தாம்பாகப்பூட்டி, தேவர் ஒரு புறமும் அசுரர் மறுபுறமும் ஈர்க்கும்படி கட்டளையிட்டு, தாம் கூர்மவடிவேற்று மலையின் அடியையு முடியையு முதுகினாலுங் கைகளாலும் பற்றிநிற்க, தேவாசுரர் களையெய்தக் காலம் பல கடைந்தமையால், கயிறாகிய வாசுகிவருத்தமாற்றாது. உடல் பதைத்து வாந்திடிக்கத் தனது ஆயிரம்வாய்களாலும் விஷஞ் சிந்தியது.

அவ்விஷம் எங்கும் இருளெய்தும்படி யொல்லெனப் பரவ, தேவர் முதலாயினோர் பயந்தோடினர். அது கண்ட விஷ்ணு அமரர்களைக் காப்பே னென்று ஆற்றல் கூறி, அவர்கள்மேற் செல்லும் ஆலத்தைத் தா மெதிர்சென் றடர்த்தனர். அவ்விஷம் அவர்திருமேனியைக் கருநிறஞ்செய்ய, அவரும் நிற்றற் கஞ்சி யோட்டெடுத்தனர். அப்பொழுது யாவரும் ஒருங்குசென்று திருக்கைலாயகிரியை நண்ணி, திருநந்திதேவ ராநுஜ்ஞையால், திருச்சந்நிதானத்தினுட்சென்று கருணாநிதியாகிய கண்ணுதலைத் தரிசித்துக் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றனர். சிவபெருமான் திருமாலைநோக்கி "மாதவ! உருவம் வேறுபட்டுத் தேவர் குழுவுடன் வந்ததென்னை?" என் றறியார்போல் வினவ, விஷ்ணு "பரமதியே! தேவரீர் கட்டளையின்றிப் பாற்கடலை மதித்தமையின் அமுது பெறாது விஷம்பெற்றோம்; அடியேங்களைக் காத்தருள்புரியவேண்டும்" என்றிரந்து நிகழ்ந்தவைவிளைசப்ப, சிவபிரான் தம திடப்பாகத் துன்ன பார்வதியை நோக்க, உமையம்மையார் "இவர்களைக் காக்கவேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தனர்.

சர்வான்மாக்களின் இடுக்கண் களையுஞ் சம்பு சமீபத்திருந்த சுந்தரரைப் பார்த்து, "சுந்தரா! அவ்வாலத்தைக்கொணர்க" என்றருளிச்செய்ய, அத்திருவாணையைச் சிரமேற்கொண்டு, அவ்வாறே அவர் தமதுன்னாங்கையிற் றாங்கிப் பெருமானிடந்தர, மகாதேவர் அதனை வாங்கித் திருக்கரத்தில் வைத்துக்கொண்டு "தேவர்களே! இதனை யுண்ணவா? விட்டுவிடவா?" என, தேவர்கள் "தேவரீரது திருக்கரத்தில் வரவே இதனுருவம் சிறுத்தது; விட்டால் உலகை யழிக்கும். எவ்வெவற்றினும் மூற்பாகந் தேவரீரதே யாதலின், விஷமாயிருப்பினும் இதனைத் தேவரீர் கொண்டருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் அவ்வாறே சம்மதித்துத் திருவமுதுசெய்கையில் அது கண்டத்தளவு செல்ல அதனை யாவருங் கண்டு, "எம்மை யுயிர் காத்ததற்குச் சான்றாக இவ்விஷத்தைக் கண்டத்திலேயே தரித்தருளல்வேண்டும்" என்று வேண்ட, எம்பெருமான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி, அங்கேயே ஒரு நீலமணிபோன்று நிறுத்தி மணிகண்டர் நீலகண்டர் ஸ்ரீகண்டர் முதலிய திருநாமங்களைப் பெற்றனர். பிறகு பெருமானருள்பெற்றுக் கடல் கடைய அமுதமும் பல பொருளும் பிறந்தன. திருமால் மோகினி வடிவேற்று அசுரரை வஞ்சித்து அமரர்க் கமுதளித்து, அவரவரிருக்கைக்கேகவிடுத்தனர்.

திருப்பாற்கடலிற் றோன்றிய விஷத்தாற் சர்வான்மாக்களுந் துன்புறுவகையாக, தேவமுனிவர் வேண்டுகோளுக்கிரங்கிப் பானஞ் செய்தமையால், சிவபிரான் விஷாபஹரணமூர்த்தி யெனப்பெயரெய்தினர்.

பாகவதம்.

யேஸமாமேத்ரியபகவார் பவாநீம்விச்வபாவந:
தத்விஷம்கக்துமாரேபே ப்ரபாவஜ்ஞோக்வமோதத
ததஃகரதலீக்ருத்ய வ்யாபிஹாலாஹலம்விஷம்

57

ஆபக்ஷயந்மஹாதேவ꞉ க்ருபயாபூதபாவந꞉
நிஹம்யகர்மதச்சம்போர் தேவதேவஸ்யவீக்ஷத꞉
ப்ரஜாதாக்ஷாயணீப்ராஹ்மா வைகுண்டம்சஹஹஹவிரே

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்.

இரண்டாமத்தியாயம் - பிரமன் வாக்கியம்.

தஸ்யவிஷ்ணுரஹம்வாபி ஸர்வேவாஸுரபுங்கவா꞉
நஶக்நுவந்தி வைவேஸோடும் வேகமஸ்யத்ரஸங்கராத்
விஷேஷேணோத்திஷ்டமாநேந காலாநலஸமத்விஷா
நிர்தக்தோரக்தகௌராங்க꞉ க்ருத꞉க்ருஷ்ணோஜநார்தந꞉ !

வாமநபுராணம்.

தம்த்ருஷ்ட்வாரக்தகௌராங்கம் க்ருதம்க்ருஷ்ணம்ஜநார்தநம்
பீதாஸ்ஸர்வேவயம்தேவா ஸ்த்வாமேவசரணம்கதா꞉ !

காஞ்சிப்புராணம்.

" அடுங்கால மிதுவென்ன விடமெழுந் தனிவெருவி யயனமா லேனோர், கொடுங்காலன் றனைக்குமைத்த குழைகழற்கீழ்ச் சரண் புகுதக் கொதித்துவாழ்நாள், பிடுங்காம லருள்புரிந்த பிரானன்றிப் பின்னையுமோர் பிரானுண்டென்ன, நடுங்காதார் தமைக்காணப் பெற்றிடினு மென்னுள்ள நடுங்குமாதோ."

விஷாபஹரணமூர்த்தயேநம꞉

ஐம்பத்தேழாவது

கருடாந்திகமூர்த்தி.

திருமகள் விளங்கிய மருமமும், திசைமுகன் முதலா வகில முகிழ்த்தமுண்டகமும்தண்டம்-சுதரிசனம்-சார்ங்கம்-கதை-சங்குட

லைம்படை தாங்கிய கரமும், இனகர னிருவர்சேர்ந் தொளிசெயல்போற் றிருச்செவிக் குழையும், பன்னகப்பாயலும், பாற்கடற்றுயில்வும், அவுணரை யழித்தலும் அமரரைப் புரத்தலும் அமைந்தலங்கரிக்கும் ஆதிநாரணன், முன்னொருபகலில் முக்கணனைத்தொழ எண்ணினனாகி, வண்ணநற்கருட வாகனமேறி வானெறி வழிக்கொடு கண்ணுதல் வீற்றிருக்குந் திருக்கைலையைச் சமீபித்து, தனது வாசஸ்தானமாகிய திருப்பாற்கடல்போல வெண்ணிற முடையதும் பல புறங்களிலும் அருவியாறுக ளிறங்குவதும், சங்குகன்னன்-வாணன் - குண்டோதரன் முதலிய கணநாதர்கள் நாற்புறத்திலுங் காவல்செய்வதும், இடையறாது இமையவர் குழாங்கள் "ஹரஹர சங்கர ஜகதீசா" எனப் பலவகையாகத் துதிசெய்யும் பேரிரைச்சலுடையதுமாகிய வெள்ளிமலையின் சிகரங்களைத் தரிசித்துக் கைகுப்பி, மலைச்சாரலைச் சமீபித்துச் சிவத்தியானத்துடன் திருமலைமேலேறி, திருக்கோபுரவாயிலையடைந்து, வாகனமாகிய கருடன்மேலிருந்திறங்கி, துவாரப்பிரதேசத்தில் வாகனத்தை நிறுத்திவைத்து, நந்தியெம்பெருமானது நளினபாதங்களை நமஸ்கரித்து, அவர் அநுஜ்ஞைபெற்றுத் தேவதேவரைத் தரிசிக்கத் திருச்சந்நிதானத்தி னுட்சென்று, காளகண்டமும், சூரிய சோமாக்கினியாகிய திரிநேத்திரங்களும், மான்மழு வரதாபயமு முற்றுவிளங்குஞ் சதுர் புஜங்களும், கங்கையுங் கொன்றையுந் திங்களு மணிந்தசெஞ்சடையும், பார்வதி தேவிபாகமுமாக ஸ்ரீசிவபெருமான் நவரத்தின கசித மண்டபத்தில், இந்திராதி இமையவரும், நாரதாதிமுனிவரும் அட்டவசுக்களும், யக்ஷகிந்நராதி பதினெண்கணங்களும் புடைசூழ்ந்து நிற்கவும், அரம்பைமுதலிய தேவதாசிகள் நடிக்கவும், சர்வாடம்பர பூஷமாய் எழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கோலத்தைக் கண்குளிரத் தரிசித்து, வாயாரவாழ்த்தி ஆனந்தக்கடலி லமிழ்ந்திருந்தனர். இதுநிற்க:

விஷ்ணுமூர்த்தியின் வாகனமாயும, அவரால் வெளியேயிருக்க ஆஞ்ஞைபெற்றுள்ளதுமாகிய கருடன் சிறிதுநேரம் பார்த்து, திருமால் விரைவாகத் திரும்பிவாராமையால், தானுந் திருச்சந்நிதானத்தினுட்செல்ல விரும்பி, உள்ளேபோகையில், திருநந்திதேவர் வெகுண்டு "வைநதேய ! உள்ளேபுகாதுநிற்றி; மாதவன்வருமளவும் சண்டிருத்தி" என இசைத்தனர். அதுகேட்ட கருடன் கடுஞ்சினங்கொண்டு "என்னைத்தடுக்க நீ எவ்வளவினன்; நீயோ பிச்சையெடுப்பவன் வாகனம்; உன்னை விரைவி லுயிரொழிப்பேன்" எனவுரைத்தது. விடைத்தேவர் பிரளயகாலக்கினி ருத்திரர்போற் பெருஞ்சினமுற்றுப் பேசுதலொன்றுமிலராய் அக்கருடன்மேனில், தமது நிசுவாச உசுவாசங்களைச் செலுத்தினர். கருடன் அந்நிசுவாசத்தாற் ககனமார்க்கத்திற்கடுந்தூரம்போயும், உசுவாசத்தால் நந்திதேவரது நாசிகாபிலத்தை யடைந்துங் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு, ஊழிகாலத்துதித்த பிரசண்ட வாயுவேகத்திலேயுஞ் சிறுதுரும்புபோலத் துன்புற்றுத் தனது வல்லமையால் உயிர்பிழைக்க உபாயமொன்றுமில்லாமல் விஷ்ணுமூர்த்தியை "மாதவா ! கேசவா ! மதுசூதனா ! அபயம், அபயம், எனது அஞ்ஞானத்தால் ஸ்ரீநந்திபகவானுக்குண்டாகிய கோபாவேச உசுவாச நிசுவாசங்களால் உயிரொழியுந்தறுவாயிலிருக்கின்றேன். அத்துன்பத்தை யகற்றி அடியேனைக் காக்கவேண்டும்" என இறைச்சலிட்டு முறையிட, சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்த திருமால், அது முறையிடும் இறைச்சலைச் செவியேற்று, சிவபிரான் சமுகத்தில் திருவிண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

சிவபெருமான், தமக்கு மனைவியும் சத்தியும் அம்பும் பரமபக்தருமாகவுள்ள விண்டு மனம் வருந்தி வாய்விண்டு விண்ணப்பித்தவற்றைத் திருச்செவிசாத்தி, "மாலே ! மாலுறாமல் நமதுகட்டளையென் நந்தியால் நலின்ற கருடனை விடுத்தி" எனத்திருவாய் மலர்ந்தருளினர். உவணகேதனன் உள்ளங்களித்து ஓடோடியும்

டைத் தேகர்பால்வைத்து விமலர்கட்டளையை விளம்பி, "ஐயனே! அதன் அறியாமையை மன்னித்து அருள்புரியவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, நந்திகேசுவரர் "என் முன்னே இறைவனை இகழ்ந்து கூறிய இக்கருடனுயிரை இமைப்பொழுதில் மாய்ப்பேன்" எனச் சினத்துடன் செப்ப, நாரணன் நடுக்கெய்தி, மீண்டும் விடையூர்தி பால் விண்ணப்பிக்க, சிவபிரான் நந்தியெம்பெருமானை விளித்துத் தமது கட்டளையாற் கருடனை விடுவித்து உயிர்காத்து, மாயவனை மகிழ்வித்தனர்.

கருடன் கருவபங்கமுற்றுக் கமலைகேள்வனைச் சுமந்து பழைய படியே பதுமநாபனுடன் பாற்கடல் சேர்ந்தது. ஈண்டு நந்திதேவ ராற் றுன்புற்ற கருடனுக்குச் சமீபித்தருள்செய்த காரணத்தால், கடவுளுக்குக் கருடாந்திகமூர்த்தியெனப் பெயரெய்தியது.

ஸ்ரீப்ரமோடி ஸ்தலமாஹாத்ம்யம்.

உச்வாஸேநஹ்ருபுஸ்தூர்ணம் யோஜநாநாம்ஸஹஸ்ரகே
நிச்வாஸேநஸமாக்ருஷ்ய வ்ருஷேசாஸாந்தரம்விபோ இத்யாதி
கஜாமுக்திம்ஹரேர்ப்ருத்கா வ்ருஷேஷாவசநமப்ரவீத்
அநேநாகாரிகோவிந்த ஸவிகீர்த்தாமஹாத்தரா
ஹரிஸ்ஸ்யைவநதேயாஸௌ நிஷேகாத்வ்ருஷேசாப்ரவீத் இத்யாதி
ப்ருத்வைகாம்வ்ருஷபஸ்யோக்திம் மஹாலேகாத்ரியம்பக:
கருடம்முஞ்சமுஞ்சேதி வ்ருஷபம்ஸம்கோபயத்
வ்ருஷேஷாமுக்தவாநகருடம் வேகாத்தம்விபோபுர:
தஸ்மாத்மஹிபவத்தோஷ: இதிசிந்தஸமாகுல:

பதினோராந் திருமுறை.

"கார்மலிசிறகின் கருடனைக்காய்ந்தனை
அன்னவற்கிரங்கிப் பின்னருமருளினை."

கருடாந்திகமூர்த்தயேநம:

58

ஐம்பத்தேட்டாவது

ப்ரஹ்மசிரச்சேதமூர்த்தி.

முன்னொருநாளிற் பொன்மலையாகிய மேருகிரியின்மேலுள்ள ஒரு சிகரத்திற் பிரமதேவனும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் வீற்றிருக்கையில், கணக்கில்லாத தேவரும் முனிவரும் வந்து வணங்கிக் கைகுவித்து "திரிமூர்த்திகளில் முதன்மையுற்றோரும், ஆதிமத்தியாந்தமற்றவரும், சமஸ்தஜீவான்மாக்களிடத்தும் அந்தரியாமியாயுள்ளவரும் யாவர்? நீங்களிருவருமாக இயம்புங்கள்" எனப் பிரார்த்திக்க, ஆதிதேவனருளாலன்றிப் போதலில்லாத மாயையின் பிணிப்புற்றுவருந்தும் பசுக்களாகிய பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருவருங் கன்மவசத்தால் இறுமாப்புற்றனர். அப்பொழுது அயன் "அத்தகைய பிரமம் யான்" என, நாரணன் "நானே யுனைப்பெற்றேனாதலின் நான்தான் பிரமம்" என, ஒருவரையொருவர் உரைத்து எண்ணில்காலம் இகல்மொழிபேசி எரிசினத்த விழித்துத் தருக்கஞ்செய்யக் கண்ட தேவர் முனிவர் "நம்மாலிவர் இத்தகையபகைமை கொள்வானேன்" என்று தத்தமிடஞ் சார்ந்தனர்.

தேவர் முதலியோர் சென்ற பின்னும் இருவரும் மமதையாருதலாய் வழக்கிட்டுச் சண்டைசெய்கையில் வேதமும் பிரணவமும் வெவ்வேறுருக்கொண்டுவந்து "பிரமவிஷ்ணுக்களே! வீணாவதெற்றுக்கு? சர்வபரிபூரணராகிய சிவபெருமானே பரம்" எனத் தனித்தனி சாற்றவுங் கேளாதவர்களாய்மீண்டுஞ் சண்டைசெய்கையில், ஆண்டவர் அவர்கள் வழக்கை யொழிக்கச் சோதியுருவாய் நிற்க, இருவரும் ஏதோ சுடரொன்றிருக்க, எம்பிரான் அதன் நடுவே உமாதேவியாருடன் திருக்கைலாயத்தில் வீற்றிருப்பதாக வடிவு காட்ட, விண்டு கண்டு விடையூர்தியென் றட்கொண்டு சிவபிக்கைக்

தாழ்ந்து துதித்து நின்றனன். மலரோன் மலமுதிர்ச்சியால் மதியாமல் நடுச்சிரத்தால் நக்கனை யிகழ்ந்து பேசினன். எல்லாவுலகங்களும் இமைப்பில் எரியுமெயனென்று கருதி, சிவபெருமான் சிறிதுஞ்சினங்கொண்டிலர். எண்கண்ணன் இறுமாப்பொழியவும் மற்றைய வானவர் மதர்ப்பு நீங்கவும் மகாதேவன் மனதிற்சிந்திக்க வைரவக்கடவுள்தோன்றினர். "சிறுவனாகிய பிரமன் சிரங்களைந்தில் நம்மையிகழ்ந்த நடுச்சிரத்தை நகநுதியாற் கொய்து கரத்திலேந்தி அவனுக்கு உயிர்ப்பிச்சையளித்து, தேவர் முனிவர் நகரங்கடோறுஞ்சென்று, உதிரப்பலியேற்று இரத்தப்போக்காலிறந்தோரை யெழுப்பி யாவரகந்தையையு மழித்து அண்டகடாகத்தின் மேலடைந்திரு" வென்று ஆஞ்ஞாபித்து பரமன் சோதியிற்கூடிப் பண்டுபோல் வீற்றிருந்தனர்.

மங்கைபாகனருள் பெற்ற வைரவக்கடவுள் வருதல் நோக்கிய மாதவன், வடுகதேவன் மலரடிவணங்கி வைகுந்தமடைந்தனன்; பிரமன் மரம்போல் நிற்க, வைரவர் சினந்து தமது நகத்தினால் நாதன் கட்டளைப்படி அவனது நடுச்சிரங் கொய்தனர். உதிரவெள்ளம் உலகெலாம்பரத்தலின் உயிர்ப்பு நீங்கி மலரோன் மாய்ந்தனன். மேருவைச்சுற்றிய சோரிநீரை நுதல்விழியா லுலர்த்திப் பிரமனை யெழுப்ப, நித்திரை தெளிந்தோன்போல நிலத்தினின்றெழுந்து நின்மலராகிய வைரவரை வணங்கி "மலைவில்லிக்கு யான் செய்த அபராதம் வரையறையில்லை, என் பேதைமையைப் பொறுத்தி; பெருமானே!" என்று திருவடியில்வணங்கி "என் சிரசைத் தேவரீர் திருக்கரத்திலேயே வைத்திருக்க வேண்டுகிறேன்; தேவரீரால் அஞ்ஞானமொழியப்பெற்றேன்" என்று பிரார்த்தித்தனன். வைரவர் "இனிநான்முகனென்ன நானிலத்துறைதி" எனவிடுத்து, மேருமலையினின் றிறங்கித் திருவுள்ளக்குறிப்பின்படி சென்றனர். தலையிழந்த பிரமன் சதுர்முகத்தோடு சத்தியலோகஞ் சார்ந்தனன்.

நானே பிரமமெனத் தருக்குற்ற பதுமனது ஐந்தாவது தலையை நகநுதியா லரிந்தமையின் சங்கரருக்குப் ப்ரஹ்மசிரச்சேத மூர்த்தியெனவோர் பெயர் வழங்குகின்றது

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்.

ஸர்வஜ்ஞஸ்வாத்மநஸ்ஸிஞ்சித் பைரவம்லோகதாருணம்
ஸ்வயம்ஸாக்ஷாந்மஹாதேவ: க்ஷணத்வைகாலபைரவ:
சகர்தகரஜாக்ரேண ப்ரஹ்மண: பஞ்சமம்சிர:

வாமநபுராணம்.

தச்ருத்வாக்ரோதயுக்தேந ருத்ரேணமஹாத்மநா
நகாக்ரேணசிரச்சின்னம் ப்ராஹ்மம்பருஷவாதியத்
தச்சின்னம்ஸவ்யகரஸ்யைவ ஸம்யோகாத்வேபவத்
பதிதேநகதாசித்து தச்சங்கரகராச்சிர: || இத்யாதி
ஸக்ருத்வாஸாமஹத்புத்தம் ப்ரஹ்மணோகாலபைரவ:
சகர்தஸவ்யஹஸ்தேந விரிஞ்சஸ்யாதபஞ்சமம்.

ப்ரஹ்மசிரச்சேதமூர்த்தயேநம:

ஐம்பத்தோன்பதாவது

கூர்மஸம்ஹாரமூர்த்தி

பண்டொரு பதுமகற்பத்தில், திதிமைந்தரும் அதிதிமைந்தருமாகிய தேவரும் அசுரருந் தீராப்பகையாற் பலகாலஞ் சமர் புரிந்தனர். இருதிறத்தவரிலும் எண்ணில்லார் இறந்தனர்; அதனால் அவர்கள் ஒருங்குகூடி, க்ஷீராப்தி மதனஞ்செய்து அமுதுண்டு அதிகநாள் ஜீவித்து அரும்போர் ஆற்றவேண்டுமென்று, அகத்துட் கொண்டு, பதுமனுடன்கூறி அவனையுமுடன்படுத்தி, அழைத்துக் கொண்டு அச்சுதன்பாற்சென்று அறைய, திருமால் "அவ்வாறேயா

குக" வென்று, மந்தரமலையை மத்தாகவும், சந்திரனை அடைதாறு கவும், வாசுகியைத் தாம்பாகவும் அமைத்து, இருதிறத்தவரையும் இருபுடைநின்று மாறிமாறி யீர்க்கச்செய்ய, மந்தரமலை சாய்ந்தது. அதுகண்ட ஐம்படைக்கிழவன் பெரிய யாமைவடிவுகொண்டு பாற்கடலிற் பாய்ந்து, தன்மேற்புறத்தை யிலக்க யோசனையிடமாக்கி வீழ்ந்த வெற்பை யெழுப்பி முதுகின்மேற்றாங்கி நின்றனன். அந்தரரும் அசுரருங் கடைய அவ்வசலம் மீண்டுஞ் சாய்ந்தது. அதுகண்ட கமட வுருக்கொண்ட கமலநாபனுக்குக் கரங்க ளாயிரந் தோன்றின. பல கரங்கள் ஓங்கலின் உச்சியைப் பற்றி யூன்றின. பலகரங்கள் பர்வதத்தைப் பக்கத்திற்சாயாமற் பத்திரமாய்ப் பற்றிநின்றன. சில கரங்கள் தேவாசுரர் கடல்கடைந்து களைபுறாமல் அவர்கட்குத்தவியாய்நின்றன. அமரர் - அசுரர் - அச்சுதன்முதலானோர் யாவரும் ஒருங்குகூடிக் கடைந்தமையால் அம்மந்தரம் அதிவேகமாகச் சுழன்று பாற்கடலைக்கலக்கிப் பல சிறு திவலைகளைத் தேவருலகமட்டு மெறிந்தது.

இவ்வாறு பாற்கடல்கடையப் புக்கோர் பரமசிவன்பால் விண்ணப்பித்து அவர் கட்டளை பெறுமற்செய்த அபசாரத்தால், தாம்பாகிய வாசுகி வருத்தந் தாங்காமற் றன் வாய்வழி நஞ்சு கக்கியது. வானவருந் தானவரும் வெருவி வாயுவேகமாக வோடத்தலைப்பட்டனர். திருமால் அதுகண்டு, "தேவாசுரர்களே! சிறிது மஞ்சன்மின்" என்று அதனைத் தடுக்க முயன்றும், விடவேகத்தால் உடல் கருகித் தானுநிற்றற்கஞ்சித் தேவர்களை நோக்கி,—

"என்னை யொப்பவ ராயிர கோடிய ரெனினு
முன்ன ருங்கொடு விடத்தினை யெதிர்ப்பவ ருளரோ
பின்னல் வேணியன் றிருவரு ளுளதெனிற் பிழைப்பே
மன்ன தில்லையே லெங்ஙனம்பிழைத்துமென் றறைந்தான்

என்றபடியே "என்போன்றோர் ஆயிரகோடி பேரெனினும், இவ்வி த்தற்கு மரிய இவ்விஷத்தின் நேர்நிற்பாருளரோ? சடைமுடி தரித்த சங்கரரது திருவருளிருந்தாற் பிழைப்போம்; அஃதில்லையாயிற் பிழைத்தலருமை" என்று கூறினர். அதனால் அமரர் - அசுரர் - அயிராணி கேள்வன் - அம்புயனாதியோர் அஞ்சி, அச்சமுடன் வெள்ளிமலையை விரைவிலடைந்து விடைத்தேவர்பால் விடைகொண்டு விமலர் சந்நிதிசேர்ந்து "அரஹர சங்கர! அபயம்! அபயம்!" என்றலறியழுதனர். உமாபதியொன்றுமுணரார்போன்று "உம்பர்காள்! நுங்களுக்குற்ற துன்பம் யாது?" என வினவ, இமையவர் யாவையும் விண்ணப்பித்தனர். இறைவர் இமய வல்லியைக் கடைக்கணித்தனர். சர்வாணியார் "ஈசனே! எவ்வாற்றானும் இவர்களைக் காக்கவேண்டும்" என்றிசைப்ப, முன்னோன் தம்முன் நின்ற சுந்தரரால் அவ்விடத்தை வருவித்து உள்ளங்கையி லேற்றுட்கொண்டு, உம்பர் ஓர்காலத்தும் அகந்தை யடையாமல், தமது திருக்கண்டத்திலேயே அவர்கள் விருப்பின்படி அவ்விஷத்தை யமர்த்தினர்

நீலகண்டரென இக்காரணத்தா லியம்புந்திருநாமமேற்ற நின்மலர் "உம்பர்காள்! உங்கள் உள்ளக்கருத்தின்படி பாற்கடலையினி மதித்து அமுதுண்பீராக" என விடையளித்து விடுத்தனர். திருமால் பிரமன் இந்திரன் வானவர் தானவர் முதலானோர் பெருங்களிப்புடன் ஆரவாரித்து க்ஷீராப்தியையடைந்து, விண்டு கமடவுருக்கொண்டு மந்தரத்தைப் பண்டுபோற் சுமக்க, தேவரும் அசுரரும் அதைச்சுழற்றும்படிவடந்திருப்பினர். முதலில் மூதேவி தோன்றினள்; அவளை வருணனுக்களித்தனர். தண்டுகமண்டலத்துடன் தன்வந்திரி யென்னுந் தேவமருத்துவன் தோன்றினன்; உலகமுழுவதுக்கும் மருத்துவனாக விடுத்தனர். அறுபதுகோடி அரம்பாஸ்திரீகள் பிறந்தனர்; அவர்களை இந்திரலோகத்திற் சேகவிடுத்தனர். சுரா தோன்றியது; அதனை வானவருண்டனர்; தானவர் நீத்தனர்;

அதனுல் அவர்கள் சுரரென்றும் அசுரரென்றும் பெயரெய்தினர். உச்சைச்சிரவம் என்னும் புரவி யுதித்தது; புரவியைப் புரந்தரனுக் களித்தனர். கவுத்துவமணி பிறந்தது; அதனைக் கமலாசனன் மார்பி லணிந்தனன். பஞ்சதருக்கள் - காமதேனு - சிந்தாமணி இவை பிறந்தன; இவற்றை இந்திரனுக்கீந்தனர். சந்திரன் ஜனித்தான்; அவனை ஒளிசெய்யும்படி ஆகாயத்தி லனுப்பினர். தாக்கணங்கு தோன்றினள்; தாமோதரன் தனது தாரமாகக் கொண்டனன். இவையாவுந் தோன்றிய பின்னர் அமிர்தம் பிறந்தது.

அமரரும் அசுரரும் அமிர்தத்தைத் தமக்குத் தமக்கென்று ஒருவரோடொருவர் சமர்புரிந்து இருதிறத்தவரிலும் எண்ணில்லா தவர் இறத்தல் கண்ட மாயோன் ஓர் மாயையால் மோகினிவடி வேற்று அசுரரை வஞ்சித்து அமரருக்கு அமிர்தத்தைப் பகிர்ந்தளித் தனன். அவ்வானவத்தொகுதியில் மாறியவடிவுடன் அமுதேற்றருந் திய தானவரிருவர், சூரியசந்திரரால் விஷ்ணுவுக்கு வெளியிடப்பட் டனர். அச்சுதன் அக்கணமே அளவில்லா வெகுளிகொண்டு தன் கைச்சட்டுவத்தா லவர்கள் சிரத்தை யறுத்தெறிந்தனன். அவர்கள் அமுதுண்டவிசேடத்தாலிறவாமல், சிவார்ச்சனைசெய்து இராகுகே துவென்னுங் கிரகங்களாய்த் தம்மைவெளியிட்ட செங்கதிர் வெண் கதிர்களைத் தீராத்துயர்செய்து வருகின்றனர். இவையே கிரகண காலமாம். சுரர் அமுதருந்தித்தீர்க்காயுளெய்தி அசுரரை வதஞ் செய்து பொன்னுலகுசேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தனர். இதுநிற்க.

மந்தரமலையாகிய மத்தினைத் தாங்கின்ற மாயவனவதார மாகிய யாமை கடலேழையும் ஒன்றுகூட்டி, அதன்வெள்ளம் அவ னியை யழிக்கும்படி கலக்கி, சிந்துவைச் சேறுபடுத்தி, இலக்க யோசனை மென்முதுகும், கால்களின்னாவைக் கணக்கிட்டறிய வொணா தவையுமா யிளைத்ததாதலின், திமிங்கலமுதலிய ஜலப்பிராணிகளை யெல்லாம் புசித்தும் பசிதணியாமல், ஜலத்தையுங்குடித்துத் தீர

தெரியும்படி சேற்றையுழக்கியது. அதனாற் கலக்கிவெளிப்படுத்தப் பட்டகடல்நீர் யுகாந்தவெள்ளம்போல எங்கும்பரவியது; தாமோத ரனுடைய யாமை தனக்குக்கிடைத்த பலபொருளையுந் தின்னத் துவ ப்பட்டது. இதனையறிந்த சூரியசந்திரர் கடலிற்றோன்றிச் செல்லு வதஞ்சினர். உலகமெங்கும் இருட்பிழம்பாயது. மகபதியும் மலரோ னும் வையமழியுமென்று மனங்கலங்கி ஸ்ரீகைலாயமலையை யடை ந்து திருநந்திதேவராஜ்ஞையால் மஹாசந்நிதானத்தினுட்சேர்ந்து சிவபெருமானைச் சேவித்துத் துதித்து நின்று "எம்பெருமானே! எளியேங்கட்கு இடுக்கணெய்தினால், அதனையகற்றி அருள்செய் வோர் யாவர்? அடைக்கலம்! அடைக்கலம்! அச்சுதன் யாமைவடி வுகொண்டு ஆர்கலியிலிருந்து அவன்புரியும் அல்லல் அறைதற்பால தோ? அறியார்போன்றிருப்பது தேவரீரது திருவருளுக் கழகாகு மோ? விரைவில் அதனை விலக்கி எங்களைக் காக்கவேண்டும்" என்று குறைகூறி யாசித்தனர்.

சிவபெருமான் தேவமாந்தர்கட்குத் திருவருள்செய்யத் திரு வுள்ளங்கொண்டு; "அமரரே! அஞ்சன்மின்" என்று உடன்வரக் கொண்டு உததியையடைந்து தமது திருக்கரத்திருந்த சூலப்படை யால் அக்கூர்மத்தின் உடலைச்செருத்து, அதன திறைச்சியைக் குடைந்தெறிந்தனர். பார்த்துக்கொண்டிருந்த பண்ணவர், களிகூர் ந்து ஆர்த்து "கருணாநிதியே! கமலைகேள்வன் மீண்டுங் கர்வமடை யாமல் அவ்வோட்டினைத் தேவரீர் திருமேனியிலுள்ள திருவாபர ணங்களோடு ஒன்றாக அணிந்துகொள்ளவேண்டும்" என்றுவேண்ட, அடியாரவாவிய அடைவே அருள்புரியும் அண்ணலார் அக்கூர்மத் தின் முதுகோட்டையுந் தமது திருமார்பிலுள்ள பிரமவிஷ்ணுக்க ளின் சிரோமாலைக்கு நடுநாயகமாக வணிந்து அமரர்கட்கு விடைய ளித்தனுப்பி, விடையூர்ந்து வெள்ளிமலைசேர்ந்து வீற்றிருந்தனர்

கூர்மவடிவேற்ற விஷ்ணுமூர்த்தி அதனாற் பண்டைய வுணர் வெய்தி, பரமபதியைத் துதித்துச் சிவலிங்கார்ச்சனை புரிந்து, தேவர்

முனிவர் கேட்கும்படி கூர்மபுராணம் ஓதித் தமது திருவடிவுடன் வைகுந்தமுற்றுச் சிவத்தியானஞ் செய்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

பிருகுமுனிவர் சாபப்படி பின்னைகேள்வனுக்குற்ற கூர்மாவதாரத்தில், அக்கூர்மத்தின் கொடுமையை யொழிக்கக்கொன்றெறிந்தமையால், கொன்றை வேணியைக் கூர்மாரியெனக் கூறவேண்டியதாயிற்று.

காசிகாகண்டம்.

ததப்ராண்யுபகாராய கூர்மம் ஸம்ஹ்ருத்ய சர்விதம்
ததங்கம்பூஷணத்வேந தாரயமாஸ சங்கர: ||

ஸ்காந்தபுராணம்.

வீரபத்ரவாக்யம்.

அத்யாபி தவபர்யத்வம் கபாலங்கூர்மரூபிண:
ஹாரஹாரலதாமத்யே முக்தகஸ்மாந்நபுத்யஸே ||

கந்தபுராணச்சுருக்கம்.

"மாலவன் கமடத்துருக்கொடு மந்தரத்தைவெரித்தனிற்
சாலவன்றுயரித்தனன்கட றந்ததங்கமுதந்தனை
நீலமாயனகர்ந்தைகொண்டு நிறைந்தவேலையுழக்கவே
யாலமுண்டவன் வந்துபற்றி யவன்றன்வன்மையழித்தனன்"

காஞ்சிப்புராணம்.

"மகரந்திரைக்குங்கடலேழு மலங்கக்கலக்கும்பசுந்துளவ
முகைவிண்டலர்தாரமையினைப் பற்றித்தகர்த்தமுதுகோடு
நகுவெண்டலைமாலிகையணிக்கு நகோடயகமர்க்கோத்தணிந்து
புகரின்றுயர்க்கோர்தொழப்பொலிந்தபுத்தேள்செல்வத்திருவுருவம்"

கூர்மஸம்ஹாரமூர்த்தயே நம:

அறுபத்திரண்டு

மச்சஸம்ஹாரமூர்த்தி

சிவாக்கினையால் அரக்கர்குலத்திலே சோமுகன் என்னும் நாமமுற்ற தீயோன் ஒருவன் ஜனித்து எம்பிரானை நோக்கி யியற்றற்கரிய தவஞ்செய்து, பல வரங்களைப்பெற்றுப் பராக்கிரம சாலியாய்த் தன்னை யெதிர்ப்போர் தரணியிலில்லாது திரிந்து, தோள்களின் தினவுதீரும்படி மேருமலையை யெடுத்துப் பந்து போல் விளையாடினான். இயமனுங் கண்டஞ்சத்தக்க காலனைப் போலவிருக்குஞ் சோமுகன், தன்னொடு போர்செய்யவல்ல தீரர் சுவர்க்க மத்திய பாதலமென்னும் திரிலோகத்திலு மொருவருமில் லாமையால், ஒருநாள் தானே சத்தியலோகமுற்றுப் பிரமதேவ னுக்குமுன் தோன்றினன்.

அப்போது சதுர்முகன் சோமுகனைக்கண்டு பயந்தொளிந்தனன். அதன் இயன்வலி இவ்வளவுதானோவென்று கருதியிகழ்ந்து, மலரவன் வசத்திலிருந்த மறைகள் நான்கையுங் கையாற் பறித்துக் கடலிற் பாய்ந்து களித்துலாவினான். அயனே தனது ஆக்கற்றொழி லுக்காதாரமாகிய ஆரணங்களென்னும் அசுரன் கையிலகப்பட்டமை யாலஞ்சி செய்வதென்றுந் தெரியாமல், திருமகள் கொழுநன் பாற் சென்று "பிதாவே! என்வசத்திருந்த எழுதாக்கிளவியைச் சோமுகன் கொண்டுபோயினன்" எனக் கூற, நெடுமால் உடனே கோபாக்கினிசித்தராய்ப் பிருகுமுனிவர் சாபப்படி மீனவடிவேற்றனர். எண்ணில்லாத யோசனை நீளமுள்ள பெரிய மச்சவடிவேற்ற மாயோன், கடலிற் பாய்ந்து அது சேறுபடும்படி சோமுகனைத்தேடி யலைப்பதால் நீர்த்துளி ஆகாயத்திற் படவும், அண்டச்சுவரில் செதில்கள் மோதவும் விசிறி, திமிங்கலமுதலிய பெருமீன்களை யாக்க வாயின் ஊட்கொண்டு, வேதத்தைக் கவர்ந்தொளித்த

வெய்யோனாகிய சோமுகனைக் கண்டு பின்சென்று துன்புறுத்தி, அவனது சோரியாகிய மாரியை வாயார வுட்கொண்டு அவனைச் சங்கரித்து அவன்வசத்திருந்த அருமறை நான்கையுங் கைக்கொண்டு திரும்புகையிற் கமலயோனி கண்டு மாலோன் மலரடி பணிந்து அச்சத்துடன் கையேந்த, நாரணன் ஆரணங்களை யம்புயன் வசமளித்தனன். அதுபெற்ற அயன் அகங்களிகொண்டு தனது சத்தியலோகஞ் சார்ந்தனன். அசுரன் மெய்யிலிருந்தொழுகும் உதிரப் பெருக்கு உவரியைச் செந்நிறமாக்கியது.

அப்பொழுது மந்தரம்போலக் கடலைக்கலக்கிய மச்சங் கரைகளை யிடித்துக் கிழக்கு - மேற்கு - தெற்கு - வடக்கு ஆகிய நாற்றிசைகளொன்றில் தலையும் பிறிதொன்றில் வாலுமாகநின்று முதுகு நீரிலமிழாத பேருருக்கொண்டு மகர முதலிய மச்சங்களைப் புசித்து மரக்கலங்களை யுடைத்து எல்லாவற்றையுமழிக்குந் தகையிலிருப்பது தெரிந்து; தேவர்கள் புகலிடந்தேடித் திருக்கைலாயகிரியை யடைந்து அறவடிவாகிய திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்திலுட்சென்று ஸ்ரீபரமபதியைத் தரிசித்து "எம்பெருமானே! மாயோன் மச்சவடிவாய் எழுகடலையு மொன்றுகூட்டி அதிலுள்ளவைகளைப் புசித்தலின் மாந்தர் வருந்துகின்றனர். இனியாவரிடம் வருவமோ தெரியேம். அண்டகடாகமுற்று மதிர்கின்றது; ஆதலின் அம்மாயமச்சத்தினிறுமாப்பை மாய்க்கவேண்டும்" என விண்ணப்பித்து வணங்கிநிற்க, சிவபெருமான் "அவ்வாறேயாகுக. அமரர்களே! அஞ்சற்க" என்றபயமளித்து, வலைஞர் வடிவேற்று வாரிதியை யடைந்து, அம்மச்சத்திற் கேற்ற பேருருவாய்ந்து, எழுகடலையும் மறைக்கத்தக்க வலையை வீச மீனம் அதனுளகப்பட, சங்கரர் அதன்விழியைப் பறித்தனர். அப்பொழுது தேவர் இருடியர் முதலானோர் "இறைவனே! இத்திருமால் இன்னுமொருகாம் இத்தகைய விறுமாப்பெய்தாவண்ணம் இவ்விழியையுஞ்

தேவரீர் திருமேனியி லணிய வேண்டுகிறோம்" எனப் பிரார்த்திக்க, அன்பர் எண்ணியவாறே அருள்புரியும் அமலர் அதனைக் கைவிரல் மோதிரத்தி லமைத் தணிந்து வெள்ளிமலைசேர்ந் திருந்தனர். கண்ணிழந்த ஈனமாகிய மீனவடிவுற்ற விஷ்ணு பண்டைய வுணர்ச்சியால் அவ்வடிவை யொழித்துச் சிவார்ச்சனை புரிந்து மச்சபுராண, மோதி வைகுந்தமுற்றனர்.

சிவபெருமான் மச்சசங்காரஞ்செய்கையிற்கொக்குருவேற்றுச் சென்றதாய் அதர்வணவேதம் கோஷிக்கின்றது.

மாயனாகிய மச்சத்தின் மமதையை மாய்த்து, அதனைச் சங்கரித்தமையால், ஐயனுக்கு மச்சாரி யென்றோர் திருநாமம் அமைந்ததாயிற்று.

அதர்வண வேதம்.

த்ரியம்பகோபகோகாமருத்ரஃ நாராயணப்ரகசபகநாசகர்த்தா

உபமேந்த்ர காண்டம்.

"எடுத்து வீசிய வலைகட லேழையுந் திரப்பிப்
படுத்தி முத்தலும் வலையகப் பட்டது பாரா
நடுக்க டற்புகுந் திருவிழி பறித்தன னட்ந்தான்
கடுத்த வெஞ்செருக் கழிந்தது மீனமாக் கடவுள்"

காஞ்சிப் புராணம்.

"வானம்பழித்தவலைமாக்கள் வடிவுதாங்கிவலம்புரிக்கை
மீனம்படுத்துவிழிகுன்று விரன்மோதிரத்திலெவ்வுயிர்க்கு
ஞானம்பயப்பக்குருவிந்த லங்கேழ்மணிபோற்பதித்தணிந்த [ம்"
கானம்படித்துச் சுரும்புளருங் கடுக்கைத்தொடையோன் றிருவுருவ

மச்சஸம்ஹாரமூர்த்தமே

அறுபத்தோன்றாவது

வராஹ ஸம்ஹார மூர்த்தி.

தாமரைமலரில் வீற்றிருக்குஞ் சதுர்முகப் பிரமதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து பலவரம்பெற்ற இரணியாக்கன் பரந்த வுலகத்தைப் பாய்போற் சுருட்டிச் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து மறைந்தனன். தேவர்கள் அப்பொழுது நடுக்கமெய்தி நாராணனையடைந்து நடந்ததுகூறி "அடியேங்கட்கு அடைக்கலம் வேறில்லை" என்று வேண்டினர். திருமால் அமரர்களே! அவ்வசுரனைத் தொலைத்து அவனியை யளிப்பேன்" என்று கருடவாகனமேறிச் செல்லுகையில், இந்திரன் பிரமன் இருடியர் முதலானோர் பணிந்தனர். மாயோன் வையகத்தைக் கொணர வராகவடிவாயினன். அவ்வராகமோ நீலவெற்பினும் இரட்டிப்புயர்ந்ததும், கால்கள் நடுவே ஆயிரங்காததூரமுள்ளதும், வால் அசையுந்தோறும் திக்குகளிற்படுவதும் சுவாசத்தால் அண்டத்தைக்குலுக்குவதும், உரோய்ஞ்சால் அண்டச்சுவரை யசைப்பதும், வடவாமுகாக்கினிபோற் பார்வையுடையதும், மூக்கினுற்றோண்டப் பாதலமுட்டுவதுமாயுள்ளது. பன்றியாகிய திருமால் கடலையுங் கலக்கிச் சேறுபடுத்திப் பின்னர்ப் புழுதியாக்கி இரணியாக்கனைக்கண்டு, கொம்பினாலே யவனைக் கிழித்துக்கொன்று சுருண்டிருக்கும் பூமியைக் கொம்பின் நுனியாற் றூக்கி யெடுத்துவந்து ஆயிரம் முடிகளையுடைய ஆதிசேடனது உச்சியில் விரித்தனர்.

அவ்வாறு செய்த வராகம் தனதுவெற்றியால் மமதை யுற்று அஷ்டகுலபர்வதங்களையு மிடித்துத்தள்ளியும், பலவுயிர்களை வாயிற் பெய்து குதட்டியும், சப்தமேகங்களும் நாகலோகமும் அஷ்டகஜங்களும் அச்சமெய்தி நடுங்கும்படி ஆர்ப்பரித்துக் கர்ச்சித்தும், காசினியைத் தாங்குங் காசிபர் பெற்ற நவநாகங்களும் உச்சிநெக்கும்படி நாசியை மோந்தும், பூமியைக்குத்தித் தோண்டியும், கட்கடையின்

61

னைழித்திசையைச் சிந்தியும் உலாவியது. இக்கோலமாகிய கோலத்தைக் கண்டஞ்சிய இமையவர் கண் கூச்சம் மனக்கலக்கமுமுற்று, இத்தகைய இடுக்கண் விலகும்படி வெள்ளிமலையை யடைந்து, முதற் பெருங்காவலாகிய நந்தியெம்பெருமான் கட்டளை பெற்றுத்திருச் சந்நிதியுட் சென்று கருணாநிதியைக் கண்டு தரிசித்துச் சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று "மகாதேவா! மாயவன் வராகவடிவேற்று வையக முழுவதும் வருத்துகின்றனன். இமைப்பொழுது கழியின் இமையவருலகு மழியும். இரணியாக்ஷனைச் சங்கரிக்கும்படி திருமாலைத் துதித்தது இத்தீமையை விளைத்தது. யாங்கள் துன்புற்றால், தேவரீரை யன்றி யதனைத்தீர்ப்போர் யாவர்?" எனப்பலவாறு துதித்துப் பணிந்துநின்றனர். விடையூர்தி அத்தேவமுனிவர் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அவர்கட் கருள்செய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து ஓர் வேடுவுருவேற்று வராகத்தை யடைந்து தமது திருக்கரத் திருந்த முத்தலைவேலால், நெற்றியிற் குத்தி நிலத்திலழுத்தி, ஒரு கொம்பைப் பறித்தனர்.

அக்காலத்தில் அகந்தைகழிந்த வராகம் ஐயனைத்துதித்தலால் அருள்கூர்ந்து மற்றொருகொம்பையும் பறிக்காமல் மன்னித்து விடுக்க, தேவர்கள் "எம்பெருமானே! இன்னுமொருதரம் இதனைப் போல மாயோன் மாலோனாய் மமதையுறாமல் இதன் கொம்பையுந் தேவரீர் திருமேனியி லணிந்துகொள்ளல்வேண்டும்" என, சிவபெருமான் அவ்வாறே அவர்கள் விருப்பின்படி அதனைத் திருமேனியிற் றரித்துத் திருக்கைலாயமலைக்கு எழுந்தருளினர். தனக்குப் பிருகுமுனிவ ரிட்டசாபப்படி பன்றியாகியதிருமால் சிவபிரானைத் துதித்துப்பணிந்து தேவரும்முனிவருங்கேட்கும்படி வராகபுராணங் கூறித் தனது வைகுந்தபதவியடைந்து வாழ்ந்தனர்.

திருமாலாகிய வராகம் இறுமாப்புற்று உலகிற் றுன்புறுத்துகையில், தேவர்வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அதன் அகந்தையை யழித்

தனையால மகாதேவருக்கு வராஹாரி யென்பதோர் திருநாமம் வழங்குகின்றது.

காளிகாகண்டம்

“ உத்பாட்யதம்ஷ்ட்ராம்தஸ்யைகாம் ஹரஸ்யோரஸிபூஷணம்
ஏகஸ்ருங்கவராஹோபூத் ததாப்ரப்ருதிமாதவ:

லிங்கபுராணம்.

த்ருஷ்ட்வாஜக்ராஹதம்ஷ்ட்ராந்தாம் விஷ்ணோஸ்ஸைவமஹாத்மந:
பயாரசமஹாதேவ: கூர்மம்ப்ராக்தேயிகோரஸி
புத்ரெளத்ராஸ்ருதஸ்ஸோ வராஹஸ்ஸாபூதத்புவி
அத்யாபிஸௌகராக்யாந்தம் தீர்த்தபகஸாதமேடஸ்திதம
ஸ்கந்தஸ்பக்த்யாஹரேயத்ர வராஹாக்யோஸ்ருதோஹரி:

ஷை வீரபத்ரவாசகம்.

விஸ்ம்ருதம்தத்ததபோபேந தம்ஷ்ட்ரோத்பாடேகபீடித:
வராஹவிக்ரஹஸ்தேத்ய ஸாக்ஷோபஸ்தேகஹேதூந

கந்தபுராணம்.

“ கண்டகண்ணுதலவன் மருப்பொன்றினைக்காத்தாற்
கொண்டுவல்லெயிற்பறித்தலுமுணர்வுமுன்குறுக
விண்டுமற்றதம்பீறிப்பணிந்திவணெனவெருவிப்
பண்டுபோலநின்றேத்தலும்போயினன்பரமன்.

அன்றுகொண்டதோர்மருப்பினைச்சின்னமாவணிந்தா
னின்றுமக்கவன்மார்பிடைப்பிறையெனவிலங்கு
மொன்றுமற்றிதுகேட்டனையின்றதுமுறைப்பா
னன்றுதேர்ந்துணர்மறைகளுமித்திறநவிலும்.”

62

காஞ்சிப்புராணம்.

"சுழிக்கும்புனலேழ்கடல்சுவற்றிமலைகளேழுந்துகள்படத்தீ
விழிக்குங்கடவுட்பன்றியினைவிரல்வேடுருக்கொண்டெழுந்தருளி
யழித்தங்கொருவெண்கோடுபறித்தணிந்துமற்றையிடக்கோடு
பழிச்சுந்துதிகேட்டுளமிரங்கிவிடுத்தபகவன்றிருவுருவம்."

வராஹஸம்ஹாரமூர்த்தயேநம:

அறுபத்திரண்டாவது

ப்ரார்தநாமூர்த்தி.

முன்னொருகாலத்தில், தவமே முத்திபயக்கத்தக்கதென்றிறுமாந்திருந்த தாருவந முநிவர் தவத்தையும், அவர் பன்னியர் கற்பையுமழிக்க, சிவபெருமான் பிக்ஷாடநமூர்த்தியாய், திருமால் மோஹினி வடிவேற்று உடன்வரக்கொண்டு தாருவனத்தைச் சார்ந்து மோஹினியால் முநிவர் தவத்தையொழித்து, தாமே அவ்விருஷிமாதர் கற்பையகற்றினர். அதனால் வெகுளிமீக்கொண்ட அந்தணர் அபிசார ஹோமமொன்றியற்றி அதிற்றோன்றிய பல்பொருள்களையும் பரமன்மேற்பிரயோகிக்க, இறைவர் அவற்றை உடை - படை - அணி முதலியனவாகக் கொண்டனர். அவர்கள் யாகாக்கினியிற் றோன்றிய முயலகனைச்செலுத்த, முன்னோன், அம்முயலகன் முதுகில் ஓர் திருவடியையூன்றி ஓர் நடனஞ்செய்து முநிவர்கட்கு ஞானமளித்துத்திருமாலுடன் திருக்கைலை சேர்ந்தனர். [இச்சரிதங்களை முறையே பிக்ஷாடநமூர்த்தம்-சார்த்தூலஹதமூர்த்தங்களிற்கண்டுகொள்க]

இதனையறிந்த எமதன்னையாகிய கௌரியம்மையார் தாம்சத்தியாயிருக்கையில் இறைவர்மாலாகிய மோஹினியை உடன்கொண்டு சென்றதும், தாம் உடனில்லாத சமயத்தில் தாருவனத்தில் திருநடனஞ்செய்ததுமாகிய காரணங்களால், ஓர் லீலாமாத்திரையாய் ஊடல் கொண்டனர்.

அதுகண்ட அருள் வள்ளல் "ஏகைவ ஶக்தி: பரமேச்வராச்ரயப் ப்ரயோஜநார்த்தாய சதுர்விதாபூத்-போகே பவாநீ புருஷேஷு விஷ்ணு: கோபே ச காளீ ஸமரே ச துர்கா"—என்றபடியே, 'உமையே! எமதுஒரு சக்தியே மாயாகாரிய சம்பந்தத்தால் நான்குவகையுற்று விளங்கும். அதுவே நீயும் - திருமாலும் - காளியும்- துர்க்கையுமென்றறிவை. அதாவது:—மனைவியாகையில் நீயும், ஆணுருவாகையில் விண்டுவும், குரோதமுற்றபொழுது காளியும், யுத்தமுனையில் துர்க்கையுமாக விளங்குவிராதலின், திருமாலும் நீயும் வேறன்று. இதற்காக வெகுளி வேண்டுவதில்லை" என்று தாமும் லீலாமாத்திரையாய்ப் பிரார்த்தித்தனர்.

தேவியார்சினந்தணிந்து "தேவநாயகா! எளியேன் அத்திருநடத்தைத் தரிசிக்கும்படி திருவருள்புரியவேண்டும்" எனப்பிரார்த்திக்க, இறைவர் அங்கீகரித்து "அவ்வண்ணமே ஆகுக" என்று ஆண்டும் ஓர்தாண்டவஞ் செய்தருளினார். அதனைக் கௌரிதாண்டவம் என்பர். இறைவியார் ஈசனைப்பணிந்து "எளியேன் பிழையை மன்னிக்கவேண்டும்" என்று பலமுறை பணிந்து பண்டுபோல் பரமன் பக்கலில் வீற்றிருந்தனர்.

இறைவர் லீலாமாத்திரையாக ஊடல்கொண்ட இமயவல்லியைப் பிரார்த்தித்த அவசரம் ப்ரார்த்தநாமூர்த்தமெனப்படும்.

ப்ரார்த்தநாமூர்த்தயே நம:

அறுபத்துமூன்றாவது
ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநமூர்த்தி.

சிவபிரானை யிகழ்ந்து சிரித்த பிரமனது, நடுத்தலையைக் கிள்ளிய வைரவக்கடவுள் சிவாக்கினைப்படி உதிரப்பலியேற்க, அப்பெருமா [illegible] காலவேகன் கனன்றகன் சேனகன் வல

63

காலன் அதிபலன் ஆகிய கணத்தலைவருடன் சிறந்த தவசிகள் வசிக்கும் வனங்களுந் தவச்சாலைகளு மடைந்து, அவர்களைச் சூலப்படையாற் குத்திச் சோரி நீரைக் கபாலத்தேற்று, உம்பருலகடைந்து அவ்வாறே உதிரமேற்று அவர்களுள் உயிர் துறந்தாரையுடனே யெழுப்பி அகந்தையொழித்து உலகமெங்குஞ் சஞ்சரித்து மாயவன் வாழும் வைகுந்த நகர மடைந்தனர்.

அவருடன் கூடிவந்த கணநாதர்கள் கொக்கரித்துக் கூச்சலிட்டு முன்செல்ல, விஷ்ணுவின் சாரூபமுற்றுத் தண்டுகோதண்டம் சங்கு கட்கம் சக்கரங்கொண்டு விஷ்வக்சேனனென்னும் பெயருடைய முதற்காவலாளன் வைரவப்பெருமானது பிரதாபத்தை யறியாமல், சாமான்யமாகக் கருதி முன் வந்து தடுத்து, எம்பிரான் கணத்துடனெதிர்த்துச் செருச்செய, வைரவர் விரைவுடன் சூலநுதியில் விஷ்வக்சேனனைக் குத்தித் தோள்மேற்சாய்த்து, பூமகள் நிலமகள் இருபுறம் பொருந்த, பல தலையுடைய பன்னகசயனத்திற் படுத்துத்திருக்கண் வளருந் தேவன்முன் செல்லக் கண்டானாக, திருமால் இருமாதருடன் துண்ணென்றெழுந்து பன்முறை விழுந்து மலரடிவணங்கி "எம்பெருமான் ஈண்டுற்றதென்?" எனவினவ, வைரவப்பெருமான் "பசிக்குவந்தோம்; சிரத்திலிருந்து பிறியுஞ்செந்நீரைச் சீக்கிரந்தருக" என்றனர்.

நாரணன் நன்றென்றிசைந்து தன் கரத்தினால் நெற்றியிலுள்ள நரம்பொன்றைப் பிளந்து பரமன் கபாலத்திற் சோரிசொரியும்படிவிட, அதினின்றும் உதிரப் பெருக்கு நூறாயிரவருடமொழுக, மால் மயக்குற்றனன். கபாலத்திற் பாதியும் நிரம்பியதில்லை. தேவன் சோர்ந்ததால் மாதர்கள் வைரவரை வணங்கி நிற்க, "மாதர்களே! அஞ்சல்" என்றருளி வாசுதேவனைச் சுவாசமுற்றெழத் திருவுள்ளஞ்செய்து, "சங்கிருத் [illegible]னை விடுத்துத் திரும்புகையில், விஷ்வக்சேனனைப் "பண்டுபோல விஷ்வக்சேனனைத் தலைவாயிற்காக்கத் தகையசெய்ய

வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, காரி சூலநுதியிலிருந்து விடுவ சேனையிறக்கி புயிராளித்து விடுத்துப் பின்னுமுள்ள தேவர் மூவி வர் செருக்கையொழித்துச் சேனு சமுத்திரஞ்சூழ அண்டங்களோ றுஞ் சென்றனர். இவர் ஸர்வஸம்ஹாரகாலமாகிய யுகாந்தங்களோ றும், வேதமே சுவாநமாகவா அதன்மீதேறி அகமகிழ்ந்துலவுவர். இவ்வாறு தேவர்முதலானோரது உதிரத்தைப் பலியேற்றது, அவர்களது இறுமாப்பொழிக்கவேயன்றிப் பிறிதொரு காரணத்திற்கு மன்று.

இறுமாப்புற்ற இமையவர்பால் இரத்தத்தைப் பலியேற்று அவர்கள் அகந்தையை அடக்கிவைத்தமையாற் சிவபிரானுக்குரக்த பிக்ஷாப்ரதாநமூர்த்தியென வோர்பெயர் விளங்குகின்றது.

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்.

அவிஜ்ஞாயபரந்தாம திவ்யதத்பாரமேஶ்வரம்
ஶிவாஸ்யத்ரிஶூலாங்கம் த்வாரபாலோமஹாபலः | இத்யாதி
நிர்பித்யபாதயாமாஸ ஶூலேநோரஸிதம்புவி
தத்யாஜஜீவிதம்த்ருஷ்ட்வா ம்ருத்யுவ்யாதிஹதோயதா.

ஶிவரஹஸ்யம்.

மஹாந்தேநதேவோஸ்மி மாஹாத்ம்யேநவிமோஹிதாः
மாரஜாநந்திதாதாரம்கர்வக்ரஸ்தாஸ்ஸுராஸுராः
ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமஹேந்த்ராத்யா ஸ்தாநஹம்லீலயாமுஹுः
ரக்தபிக்ஷாடநவ்யாஜாத்வீதகர்வாந்விதாயச.

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்.

தேவாநாந்தாநவாநாஞ்ச தக்ஷாந்யேஷாஞ்சமாத்யதாம்
ரக்தபிக்ஷாச்சலேநைவ கர்வகண்டேம்ஹராம்யஹம்
இதிநிஶ்சித்யவிஶ்வாத்மா சசாரபுவநத்ரயம்—இத்யாதி
ஜகாமவிஷ்ணோர்பவநம் யத்ராஸ்தேமதுஸூதநः—இத்யாதி
ஶ்யவாஸ்யத்ரிஶூலாங்கந்த்வாரபாலோமஹாபலः—இத்யாதி

64

விக்நவக்த்ரைஷதிக்யாதோ விக்நேஶ்வரம்ஸமுத்யதः
ஶைலோ க்ரௌஞ்சாரவிநிர்பித்ய பாதயாமாஸதம்புவி
விசேஷஶைலாதய தந்த்ரேய யமீஶ்வரः — இத்யாதி
திவ்யவர்ஷஸஹஸ்ராந்து தபஶ்சைரவஸ்யது
தயாபதாத்யாவிப்ரேந்த்ர தாரயாபரமேஷ்டிநः
தபாலஸ்யவிஶாலஸ்ய கார்த்தமப்யபிபூரிதம்
ரக்தஸ்யவிரஹாத்விக்நः பபாதபுவிமோஹிதः

கந்தபுராணச் சுருக்கம்.

“உன்றலைப்படுசோரிதையுகுத்திடவென்னகத்திறுந்
றன்றனைத்திழிவாக்குசோரி தனைப்பொழிந்திடெம்பிரான்
வென்றிசேரயனார்பெருஞ்சிர மீதிலேற்றனனாதலா
ரொன்றுகூறிடுமொண்டுசெல்ல விளைத்துமாயன்விழுந்தனன்.”

ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநமூர்த்தயேநமः

அறுபத்துநான்காவது

சிஷ்யபாவமூர்த்தி.

ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் திருவிளையாடல்கள் பலவியற்ற, புதல்வர் வேண்டுகோளின்படி அவர்கள் பூசையைக்கொள்ளத் திருவுள்ளங் கொண்டு ஸ்கந்தகிரியில் எழுந்தருளியிருக்க, நாரதமுனிவர் யாகத் திற்றோன்றிய யாடொன்று அமரருலகத்தை யழித்துவந்ததால் அந்தரர் துயர்கூற, அதனை வீரவாகுதேவரால் பிடிப்பித்து வாகன மாகக்கொண்டு வீற்றிருந்தனர்.

அவ்வாறிருக்கையி லொருநாள், பிரஹ்மேந்திராதி தேவர்கள் சிவபெருமானைச் சேவைசெய்யக் கருத்துட்கொண்டு திருக்கைலாய மலையை யடைந்து தரிசித்துத்திரும்பி, குமாரக்கடவுள் வீற்றிருக் குந் திருவாலயத்தைச் சமீபிக்கையில், இளையபிள்ளையார் இலக்ஷத் தொன்பது வீரரும் புடைசூழ்ந்துநிற்க, பொன்மயமான முதற்கோ

புரவாயிலில் எழுந்தருளி யிருந்தமையால், அவ்வமரர்குழாத்திடை அவர்கட்குத் தலைவனாகவரும் பிதாமகனைத் திருக்கண்சாத்தி, "சதுர்முக" எனவிளிக்க, பதுமன் அக்கட்டளை மேற்கொண்டு சமீபித்துச் சாஷ்டாங்கமாய்ப் பணியாது கைகூப்பி நின்றனன். முருகக்கடவுள் "நீயாவன்?" என்று வினவ, அலரோன் "அன்னை வாக்கினைப்படி அகிலத்தை ஆக்குவோன்" என்றனன். ஆறுமுகக்கடவுள் "அவ்வாறு சிருட்டிசெய்வோனாகில் உனக்கு வேதந்தெரியுமோ" என, அம்புயன் "அண்ணலே! இறைவனருளிய எண்ணில்லா வேதாகமங்களுஞ் சிறிதறிவேன்" எனச்செப்பினன். கார்த்திகேயன் "கமலயோனியே! இருக்கு ஓதுக" என, நான்முகன் "நல்லது" என்று ஓம் எனப் பிரணவத்தை யுச்சரித்துப் பின் வேதமோதத் தொடங்கினன்.

முருகக்கடவுள் "இரு; முன்னோதிய ஓம்என்பதற்கு முதலில் உரையுரைத்துப் பின் வேதமோதுக" எனப்பணிப்ப, அன்னவூர்தி அதனையறியானாதலின் அறைதலொன்றுமிலனாய் யோசித்து நின்றனன். செவ்வேள் சினமிகக் கொண்டோராய் "இதன் பொருளறியாதவனது சிருட்டித்தொழிலும் இவ்வாறேயோ?" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அவனது நான்குமுடிகளுங் குலுங்கும் வண்ணங்குட்டி, நிலத்தின்மேல் வீழ வுதைத்து, பரிசனங்களாற் கந்தகிரியிலே சிறையிலிடுவித்து, தாமே ஜபமாலை - கமண்டலம் - அபயம் - வாதமேந்திய நான்கு திருக்கரங்களும் ஒரு திருமுகமுமாக வீற்றிருந்து பிரமதேவனைப்போலச் சிருஷ்டிசெய்து கொண்டிருந்தனர். சதுமுகனோடுவந்த வானவர் பயந்து வள்ளலை வணங்கித் தத்தம் பதவி யடைந்து பண்டுபோல் வாழ்ந்திருந்தனர். இவ்வாறே பலகாலங் கழிந்தன.

பதுமன் சிறையிலிருந்ததற்காக, பன்னகசயனன் தன்னுள மனத்தில் இன்னல் மிகுந்து எண்கணன் சிறையைவிலக்கவெண்ணி, அட்டதிக்கிறைவர் - எட்டுவசுக்கள் - துவாதசாதித்தர் - சந்திரன்

முதலிய சோமன் - சத்தருஷிகள்-நவபிரமாக்கள் முதலிய தேவர் மூவர்களைச் சிந்திக்க அவர்கள் அந்தக்கணமே ஐம்படைக்குரிசில்பாலடைந்தனர். திருமால் தேவர் முனிவரை யுடன்கொண்டு திருக்கைலையை யடைந்து திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்தினுட்சென்று திரியம்பகனைச் சேவைசெய்து பலவகையாகத் துதித்துக் கைகூப்பி நின்றனர். உமாபதி ஒன்றுமறியார்போன்று லீலாமாத்திரையாய் "தேவமுனிவர்களே ! ஒருகாலத்துமில்லாத பெருந்துயருற்று வந்தனிர்போலும் ; என்னவிசேஷம்?" என வினவ, வானவர் கூட்டத்திலிருந்த மாதவன் பணிந்து, "மஹாதேவ ! தேவரீரது புதல்வராகிய முருகப்பிரான் பிரமனைப் பிரணவப்பொருள் வினவி அவனஃதறியாமையாற் சிறையிலிட்டுச் சிருட்டியையுந் தாமேசெய்து வருகின்றனர்; வேள் போல வேதனுந் தேவரீர் சுதனேயாம் ; ஆதலின் சிறை நீக்க அருள்புரிய வேண்டும்" என விண்ணப்பித்தனர். சிவபிரான் நந்தியெம்பெருமானை நோக்கி "எமது கட்டளையைக் கூறிப் பிரமனைச் சிறை விடுவித்துவா' என, அவர் அவ்வாறேசென்று சுப்பிரமணிய மூர்த்திகளைத் தரிசித்து, ஆஜ்ஞையைவிண்ணப்பித்தவளவில், வேற்படையேந்திய விமலர் வெகுளி மிக்கு "வேதாவைவிடுவதில்லை; விரைந்து செல்லாதுநிற்பின் நின்னையுஞ்சிறையிடுவேன்" என்றருளிச்செய்ய, நந்திபகவான் அச்சமுற்றுஒன்றுங்கூறாது உம்பர்நாயகரிடமுற்றுரைத்தனர்.

பரமசிவன் அதுகேட்டுப் புன்னகைசெய்து, சகலதேவருந்தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவர இடபவாகனத்தி லாரோகணித்து, ஸ்கந்தகிரியை யடைந்து விடையினின்றிழிந்து உள்வருதல் கண்ட உம்பர் சேனாதிபதி எதிர்வந்து இறைவரது இருசரணங்களைப்பணிந்து தமது பீடத்தின்பேரில் வீற்றிருக்கச்செய்து "தேவரீர் ஈண்டெழுந்தருளிய தென்னகாரணம்?" என வினவ, பிறைசூடிய பெருந்தகை, "பிரமனை நீ யிட்ட சிறையினின்றும் விலக்குக" என, ஸ்கந்தர் சிரமசைத்து, "பிரணவப்பொருளறியாத இவன் சிருட்டிசெய்

வது அடாது." எனக்கூறினர். சிவபெருமான் சினங்கொண்டா போன்று "வேலவ! விதியைவிடுதி" என அறுமுகக்குரிசில்பரிசர்களாற் பதுமனை விடுத்தனர். பரமபதி அவ்வலரோனுக்கு அருள் செய்து ஆக்குந்தொழிலிற் பண்டுபோலிருக்கப் பணித்து விடுத்து மயூரவாகனனைத் தொடைமே லிருத்தி "பிரணவப் பொருள் உனக்குத் தெரியுமாயிற் செப்புக" எனக் குழகன் "கொன்றைவேணியாய் அன்றெனை தன்னைக்கருளிய ஞான்று பிறருணராதுபேசியதன்றோ அன்னதிங்ஙனனைவரு மன்னியவிடத்தே மறைவிலாதுரைத்தல் மபதாமோ" என மறுமாற்றம் வழங்கினர். ஈசன் "எனக்கு மறைவகக் கூறுக" என்று திருச்செவிகொடுக்க, ஸ்ரீசுப்பிரமணிய சுவாமிகள் ஓம் என்னும் பிரணவத்தின் பொருளை யுபதேசித்தருளிச் சிவகுருநாதர் எனப் பெயரெய்தினர். சிவபிரான் களிகூர்ந்து தேவர்களுக்குச் செல்ல விடையளித்து, விடையேறி வெள்ளிமலையடைந்து வீற்றிருந்தனர்.

முருகக்கடவுளிடத்திற் பிரணவப்பொருளைக் கேட்டுக் கொண்டபொழுது சிஷ்யகோலமாக நிற்றலின், சிவபெருமான் சிஷ்யபாவமூர்த்தி யெனப் பெயரெய்தினர்.

சிஷ்யபாவமூர்த்தயே நம:

வாழ்த்து.

தண்ணுறுமுடிபுனைந்தசங்கரனுமலையரையன் றருபூங்கொம்பு
மெண்ணுறுகரத்தானுமீராறுகரத்தானுமெழிலார்வில்லித்
தண்ணேறுஞ்சிரத்தானுந் திருவேறுமுரத்தானுந் தாசராக
வெண்ணேறுமொருநீறுங்கண்மணியுநூலிதுவும்வாழ்கவென்றே.

சிவபராக்கிரமம்

முற்றுப்பெற்றது.

பரமபதயே நம: